

Εβδομάς

ΤΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑΙ, 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 147

ΙΩΑΝ ΜΗΝΕΤ

29Η

ΚΡΕΠΕΚ ΦΥΣΙΚΟΥ CREPE RUBBER
ΚΑΝΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ
ΤΟ ΤΡΕΞΙΜΟ ΤΩΝ
ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ ΜΕ
ΣΟΛΕΣ ΚΡΕΠΑΝΑΠΑΥΤΙΚΕΣ
ΕΛΑΣΤΙΚΕΣ
ΣΤΕΡΕΕΣΕιδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος. Έγκυριον παρά του Ίατροσυλλογίου της
Ελλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων.
Αντιπρόσωποι Υιοι ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιά. Έπιστημονικαί οδηγίαι παρά Συφιλιδολόγῳ
κ. Φωτίῳ Μοσχούλῃ, Ἀθῆναι, 8, Ὁδὸς Πειραιῶς καὶ εἰς τὸ Ἰατρικὸν ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 14.**ΥΣΤΑΝ**
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)Τὸ νέον Γαλλικόν Φάρμακον θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν
Αντιπρόσωποι. Υιοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ**Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ**Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἐνεκα τῆς ἀταξίας τῆς
περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα
ποὺ ἀπαιτοῦνται
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σία ΠΕΙΡΑΙΑ**URODOL**

Κατὰ τῶν ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ

ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΑΡΘΗΡΙΑΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία
Πειραιᾶ**Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΑΣ
ΜΑΡΤΥΣ**Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.
Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμε-
ρῶν, δύνασθε νὰ δῆτε τὴν
διαφορὰν εἰς τὸ δέρμα ο. τς.
Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν
ἐντίδες μετὰ τὴν τακτικὴν
χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς
κρέμας.**ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ**ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Μοναστῆ 17
ΑΡΧΙΣΤΗΛΑΓΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣΤὴν περασμένη βδο-
μάδα παρακολούθη-
σαμε, κάπως ἀδιάκρι-
τα θάλεγε κανένας,
τὴν κουραστικὴν ὀκο-
γενειακὴ συζήτηση ἀ-
πὸ τὸ «ποῦ θὰ πάμε;
Τί θὰ προτιμήσουμε;
Θάλασσα ἢ πεῦκα;
Ἀκρογιαλιά ἢ κορ-
φοβούνι; Ἡσυχία χω-
ριὰτικὴ ζωὴ ἢ γλεν-
τζέδικη κοσμικὴς λου-
τροπόλεως; ...» χω-
ρὶς νὰ κατορθώσουμε νὰ κατασταλά-
ξουμε πουθενά.Εἶνε ἀλήθεια βέβαια πὼς τὸ ἐρώτη-
μα δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό, κι' ὑπάρ-
χουν ἄνθρωποι ποὺ προτιμοῦν νὰ ὑπο-
φέρουν ἀπ' τὴν ζέστη, τὴν σκόνη, τὴν
ἐλλειψὶ νεροῦ, τῆς διάφορες ἐπιδημίες,
τὰ κουνούπια, τῆς σκνίπες κι' ὅλα τὰ
συγγενικά ζωῆφια, παρὰ νὰ περιπλά-
κουν σὲ μιὰ συζήτηση σχετικὴ μετὰ τὴν
ἐξεύρεση τόπου θερμῆς διαμονῆς.Κι' αὐτὰ μὲν καλά, τί θὰ λέγατε ὁ-
μως ἂν σήμερα, κάναμε μιὰ ἐπίσκεψιν
σὲ μιὰν ἀπ' τῆς διάφορες αὐτῆς κοσμι-
κῆς «πλάζ» ποὺ ἔχουν τοποθετηθεῖ
κατὰ μῆκος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς, ἴσα-
με τὴν Γλυφάδα;Δὲν θάταν ἄσκημο, κι' ὅσο γιὰ μένα
ὁμολογῶ πὼς θὰ μὲ διεσκέδαζε πολὺ
ἡ διώρη ἢ τριώρη αὐτῆς παραμονῆς μου
«παρὰ θιν' ἄλός», καὶ θὰ ἔσπευδα νὰ
κάνω τὸ θαλάσσιο πρῶτα κι' ὕστερα
τὸ ἡλιόλουτρό μου μετὰ μιὰν ἐυ-
χαρίστηση. Ἐλπίζοντας λοιπὸν πὼς τὸ
ἴδιο θὰ συμβαίνει καὶ μετὰ σᾶς, σᾶς προ-
σκαλῶ ὅλους μαζί — εὐτυχῶς δὲν θὰ
μοῦ κοστίσῃ καὶ πολλὰ στὴν πραγμα-
τικότητα ἢ πρόσκλησιν αὐτὴ — νὰ κα-
τεβῶμε στὰ μπάνια.Καὶ τώρα γιὰ νὰ μὴν χάνουμε και-
ρὸ, ἐπιτρέψτε μου νὰ πάρω μερικὰ
πράγματα ὡς τετελεσμένα γεγονότα,
δηλαδή ὅτι δεχτήκατε τὴν πρόσκλησί
μου, ὅτι δώσαμε ραντεβὺ στὸν σταθ-
μὸ τῶν αὐτοκινήτων τοῦ Φαλήρου, καὶ
τὸ ραντεβὺ μας αὐτὸ δὲν ἦταν ρωμέι-
κο, καὶ συνεπῶς στὴν ὥρισμένη ὥρα
βρεθήκαμε ὅλοι ἐκεῖ παρόντες, ὅτι
βρήκαμε ἀρκετὰ αὐτοκίνητα γιὰ νὰ
μᾶς χωρέσουν ὅλους, ὅτι κατεβήκαμε
στὸ Φάληρο χωρὶς νὰ σημειωθῇ καμ-
μιὰ σύγκρουσις ἢ κανένα ἄλλο δυστύ-
χημα, ὅτι κατορθώσαμε νὰ συμφωνή-
σουμε — ἐπιμένω σ' αὐτὸ ἰδιαιτέρα —
ποῖαν ἀπ' ὅλες αὐτὰς τῆς αὐτοσχέδιες
«πλάζ» θὰ προτιμήσουμε, ὅτι ἀγορά-
σαμε εἰσιτήρια, βρήκαμε καμπίνες,
γδύθηκαμε, καὶ τέλος νάμαστε «ἀν
μαγιῶ» στριμωγμένοι πάνω στὴν σανι-
δοφαγωμένη ἐξέδρα.Αὐτὸς ὁ κατάλογος τῶν τετελεσμέ-
νων γεγονότων πρέπει νὰ γίνῃ ἀπαι-
τήτως ἀπ' ὅλους σας παραδεκτός, χω-
ρὶς συζητήσεις, γιατί ἄλλοιως θὰ κιν-
δυνεύουμε νὰ μείνουμε στοῦ λουτροῦ
τὰ κρύα καὶ νὰ μᾶς μείνῃ μόνο ἡ χα-
ρὰ κι' ἡ προετοιμασία, ὅπως συμβαί-
νει, — θὰ τὸ ξέρετε ἄλλως τε ἐκ πεί-
ρας — τῆς περισσότερες φορές ποὺ
πρόκειται νὰ γίνῃ κατὰ τὸ ὅποιον προ-**ΕΒΔΟΜΙΑΔΑ**

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Θάλασσα καὶ Ἡλιοθεραπείαὑποθέτει συμφωνίαν καὶ σύμπραξιν
δύο, ἔστω, νεοελλήνων.Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εὐρίσκόμεθα «ἀν
μαγιῶ» καὶ πρόκειται σὲ λίγο νὰ κο-
λυμπήσουμε ἔτσι; Ὁραία! Τί περιμέ-
νουμε λοιπὸν καὶ δὲν πέφτουμε στὴν
θάλασσα;Μιὰ μικροῦλα ἀναγνώστριά μας,
μᾶς δίνει τὴν ἀπάντησιν.

— Νὰ πέσῃ πρῶτα κανένας ἄλλος...

Προφανῶς ντρέπεται. Βρίσκουμε δι-
καιολογημένο τὸ δισταγμὸ τῆς καὶ ἀ-
ποφασίζουμε νὰ περιμένουμε λίγο. Στὸ
μεταξὺ ὅμως γιὰ νὰ μὴν χάνουμε και-
ρὸ ἄς πλησιάσουμε τοὺς κυρίους κο-
λυμβητὰς καὶ τὰς μοντέρνας νηρηίδας.Τί κάνουν;
Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα: Τί κάνουν; Ὅ,τι
δήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μπάνιο. Κου-
τσομπολιό, συζητήσεις διάφορες, ἀφη-
γήσεις, διηγήσεις, ἐξιστορήσεις καὶ
πολλὰ ἄλλα. «ἤσεις», ἀλλὰ μπά-
νιο... γιόκ!Τὸ πρᾶγμα ἀρχίζει νὰ μὲ σκανδαλί-
ζῃ σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ ρισκοκινδυνεύ-
ουμε μιὰ ἐρώτησιν.Ὁ νεαρὸς δανδὴς γυρίζει καὶ μᾶς
κυττάζει μετὰ βλέμμα γεμάτο περιφρό-
νησιν κι' ἀπαξίῳ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ. Ἡ
νεαρά σκάει στὰ γέλια, συμπαρᾶσ-
ρυσσά σ' αὐτὰ καὶ τῆς φιλενάδας τῆς,
καὶ οὕτε αὐτὴ μᾶς ἀπαντᾷ. Εὐτυχῶς
γιὰ μᾶς κάποιος πονετικὸς κύριος κα-
ταβαλίνοντας τὴν στενωγερὴ θέσιν
μας, μᾶς λυπάται καὶ ἀναλαμβάνει νὰ
μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον.— Μὰ κύριοί μου ἀπὸ ποῦ ἤρθατε;
Εἰστε ἐπαργιώτες; Τί ἐρώτησις εἶναι
αὕτη ποὺ κάνετε; Εἶνε πράγματα αὐ-
τά, νὰ ρωτᾶτε πότε θὰ πέσουν στὴ θά-
λασσα; Δὲν ξέρετε πὼς σήμερα κανέ-
νας πιά δὲν κολυμπᾷ, γιατί εἶναι ντε-

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΑΡΜΟΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἑσπερικὸν Δρχ. 150
Ἑσπερ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀνε-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

μοντέ;

— Μὰ τότε τί θέ-
λουν κι' ἐρχονται ἐδῶ
καὶ γδύνονται καὶ πε-
ριφέρονται «ἀν μα-
γιῶ»...— Περὶεργος εἰσθε,
μὰ τὴν ἀλήθεια.Τί θέλουν καὶ ἐρχον-
ται; Μὰ ἀφοῦ εἶνε τῆς
μόδας νὰ περιφερόμε-
θα γυμνοὶ στὴς «πα-
ραθαλάσσιες πλάζ»,
τί θέλατε νὰ γίνῃ;— Ὅστε δὲν ἐρχονται γιὰ νὰ κολυμ-
βήσουν;— Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἀπλούστατα ἐρ-
χονται καὶ γδύνονται ἀφ' ἐνὸς γιὰ νὰ
μαυρίσῃ ἡ πέτσα τους.

— Μήπως εἶναι κι' αὐτὸ τῆς μόδας;

Ὁ κύριος θυμώνει. Προφανῶς νομί-
ζει ὅτι τὸν κοροϊδεύουμε. Σπεύδουμε νὰ
τὸν διαβεβαιώσωμεν γιὰ τὸ ἐναντίον,
καὶ τότε μόνον ἀποφασίζει νὰ ξεχάσῃ
τὸν θυμὸν του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν δια-
κοπείσαν φράσιν του.— Μάλιστα, ἐρχονται γιὰ νὰ μαυ-
ρίσῃ ἡ πέτσα τους καὶ γιὰ νὰ ἐπι-
δείξουν τὰ μαγιῶ τους. Καὶ πρὸς
ἀπόδειξιν, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ παρακο-
λυμπήσῃτε τῆς συζητήσεως των. Θὰ
δῆτε καὶ μάθετε τότε ἀπὸ ποῦ καὶ πό-
σον ἀγοράσθηκε τὸ καθένα καὶ ποῖος
ἔχει τὰ καλλίτερα.Δὲν ἔχουμε ἀνάγκην μεγάλων ἐρευ-
νῶν. Ὁ κύριος ἔχει δίκαιον. Ἡ ποιότης
καὶ ἡ τιμὴ τοῦ μαγιῶ ἀσφαλῶς ἀπα-
σχολεῖ περισσότερο τοὺς κυρίους κο-
λυμβητὰς, παρὰ ἂν ἡ θάλασσα εἶναι
ζεστὴ ἢ ὄχι, κι' αὐτὸ γιατί δὲν πρόκει-
ται νὰ κάνουν τὴν γνωριμία τῆς.Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὥρα περνᾷ. Ὁ ἥλι-
ος μᾶς ἔχει ἐξερρήσει κυριολεκτικὰ,
μερικὲς μάλιστα δεσποινίδες παραπο-
νοῦνται πὼς θὰ κάνουν καὶ φουσκάλες.
Πρέπει νὰ φύγουμε. Μὰ... χωρὶς νὰ
κάνουμε μπάνιο; Τί τὸ θέλετε τώρα τὸ
μπάνιο, μήπως δὲν μᾶς εἶναι ἀρκετὸ
ποῦ τριγυρίζαμε «ἀν μαγιῶ» δύο ὥρες
ἀνάμεσα στοὺς κολυμβητικὸς ἄσους
τῆς «πλάζ» καὶ κοκκίνισε τὸ δέρμα
μας; Ἀβρίο θὰ μπορούμε καὶ μετὰ θαυ-
μάσια ἐπιδεικνύοντες τὸ μαυρισμένον
μοῦτρό μας νὰ λέμε;— Ὁ! δὲν κάνετε μπάνιο! Μὰ πὼς
τὸ ὑποφέρετε... Ἐμεῖς ἂν δὲν πάμε
στὸ Φάληρο δὲν μπορούμε νὰ ζήσου-
με. Ὁ! τὸ μπάνιο, ὑπάρχει
καλλίτερον καὶ εὐχαριστότερον πρᾶγμα
ἀπ' τὴν θάλασσα!Ἀσχετὸ τώρα ἂν, ἀκόμα ἐπαναλά-
βουμε τὸ ταξιδάκι μας αὐτὸ πολλές
φορές, καὶ δὲν πρόκειται νὰ γνωρίσῃ
τὸ σῶμα μας τὴν ἀλυμράδα τοῦ νεροῦ
τῆς. Φτάνει πὼς καίκαμε καὶ πὼς ἀ-
γοράσαμε «μαγιῶ» ἀπὸ τὸ κατάστημα
νεοτερεισμῶν «ἡ Θάλασσα» καὶ τὸ ἀ-
κριβοπληρώσαμε κι' ὅλας.

Νικόλαος Νικολάου

ΦΙΝΑΛΕ

του κ. Χρ. Κ. Χαϊροπούλου

Καθόμουν άσκολα στο τραπέζι του υπαίθριου κέντρου, μπροστά σ' ένα άδειασμένο ποτήρι μπύρας, κι έβλεπα ασημένια τα σκοτάδια ν' αρωμώνονται εκεί στην άνοιξη, και κάτι δειλές μεταξένιες ανταύγειες να προβάλλουν... Ένα γκαρσόνι μάζευε της καρέκλες από γύρω, έν' άλλο σκούπιζε το πεζοδρόμιο καττάσσοντας κάτω-κάτω μ' ένα νισταγμένο μάτι, κι ένας αστυφύλακας έκοβε βόλτες στην άσφαλτο πάνω-κάτω, κι ένα ύψος έσπαστο.

Όλοι οι πελάτες του κέντρου είχαν σκορπίσει σιγά-σιγά. Μόνο εγώ έμεινα. Γιατί; Ούτε κι εγώ δε θάβρεσα να το καθορίσω. Έκαινα τ' άσπρα έλαια σαν τριπτικές ενός άπραντου καζανιού που μέσα του είν' αναμμένη μια τεράστια φωτιά. Έτσι νάταν και μοιραίο να μείνω. Γιατί αν δεν έμεινα, δε θα γινότουσαν όσα γίνανε και δε θ' άσποχότουσα σήμερα τον άναγνώστη με τη διήγησή τους.

Σε μια στιγμή, από μακριά, είδα νύχεται σκυφή τη περίεργη γυναίκα. Φορούσε ένα σάκι μαύρο χλιστρωμένο, από κάτω απ' το σάκι αυτό ένα φόρεμα άνοιχτού χρώματος πολύ μακριά, που η όρασή του σάρωνε το πεζοδρόμιο, κι ένα μικρό κόκκινο καπέλλο στο κεφάλι. Όταν πλησίασε, είδα της οντίδες που αλλόκωναν το πρόσωπο σαν παλές έπονι-μένες μαχαίρες, και τα μαλλιά της—κάτι περίεργα μαλλιά άλλου κοκκινοπιά, άλλου γκούζα και παντού θρώμα—να πετιόνταν δεξιά κι αριστερά απ' το καπέλλο της το κόκκινο. Κρατούσε το δεξί της χέρι ένα καλαθάκι με δυο-τρία μαραμένα τριαντάφυλλα μέσα και περπατούσε με κόπο.

Αντιόχια... Όμοια λουλούδια... φώναξε με μια σπασμένη φωνή σά ζήγωσε το τραπέζι μου.

Μά το γκαρσόνι που σήκωνε της καρέκλες την άποψη:

Όμοια λουλούδια. Και φρέσκα σαν τα μάγουλά σου... Δεν πές να κοιμηθείς λέω γά, καρά μου;

Σας ένοχλώ κύριε; ρώτησε εκείνη, κι έβλεπα είσοδικό τόνο στη φωνή που με ξεφάνισε—Και βέβαια μάς ένοχλείτε... Όσοιτε κοιμούνται... Κάθε βράδυ, την ίδια ώρα, ή ίδια φωνή, τα ίδια παλπούλουδα... Ποιόν σου φάνηκε ότι θα κοιροδένει για να σ' ελεήσει; Έμένα; Δόξα σοι ο Θεός, δεν τ' άρώω γά, και τέτοια κόλα...!

Δε ζήτω έλπιόσιν από κανένα! φώναξε η γοηδό μ' ένα παρόξενό τόνο θυμωτό στη φωνή.

Όχι, έβασκαίς επάγγελμα... χασκονέλασε κατόντορά της το γκαρσόνι. Ή ανθο-πόλις... Ή μικρή ανθοπόλις... Μήπως κοιμούνται την ώρα που σε ρίχνει πονηρά βλέμματα κανένας πελάτης;...

Και μαζί με τα γέλια του, το γκαρσόνι έπαιξε τη φωνή με της σκόνες που σήκωσε με τη σκούπα του. Ή γοηδό άκουσε να δέχεται τις σκόνες την είχαν περάσει στο λαιμό. Και το πανέρι της έπεσε χάμω και σκορπίστηκαν τα δυο-τρία μαραμένα τριαντάφυλλα.

Ε, εγώ θα σκουπίσω κι εσύ θα γεμίσεις πάλι τον κόσμο με σκουπιδιά; φώναξε άγριεμένο το γκαρσόνι. Άντε στο διάβολο ντε με το καλό...

Στην όψη απ' τη θέα μου, έσπασα, μάζεψα τα λουλούδια από χάμω, τάβαλα μέσα στο πανέρι κι έβασα τη γοηδό απ' το μπράτσο.

Θέλετε να καθίσετε λιγάκι;

Όχι, κύριε.

Εξώ... Μη στενοχωρείστε... Το γκαρσόνι δεν είναι ικανό να σας βλάψει τώρα που δε σας αδιάναται μόνι μ' άπορρότητα... Μια περίεργη κοκκινιά άνθρακη στα μάγουλά της άγνωστης.

Σας εύχαριστώ... ψιψήσους και κάθισε στην άκρη μιας καρέκλες απέναντί μου.

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί. Ύστερα τη ρώτησα:

—Δε θα πάρετε τίποτε;

—Ω όχι... Μεροσ...

—Μά δε μπορείτε... θα πάρετε... επέμεινα γά νοιώθοντας πως ή άρνησή της προσέχονταν από περφόρα. Γκαρσόν...

Το γκαρσόνι που σκούπιζε πλησίασε εκπληκτικό.

—Κίταξε τί θα πάει ή κ ν ο ρ ί α... του είπα τονίζοντας την τελευταία λέξη.

Εκείνη παρήγγειλε φρούτα. Το γκαρσόνι τάφερε μέσα σ' ένα μπλν γειμάτο κομμάτια πάγου. Ή άνοιξη καθάρισε με λεπτές κινήσεις ένα άγλάδι, και μου πρόσφερε ένα κομμάτι στην άκρη του μαχαίριού.

—Μολοντά φιλοξενούμενη σας, άφήστε με να σας περιποιηθώ...

Οι τρόποι της μ' έκαναν να σκεφτώ μήπως ήταν κομμάτι ξεπεσμένη άρχοντισσα. Μά δε θέλησα να τη ρωτήσω. Εκείνη φάνηκε πως κατάλαβε την άποριά μου.

—Σας ξαφνιάζουν έτσι οι τρόποι μου, κύριε; μου είπε.

—Μά όχι, σας δεβαιώ...

—Μά να... Μά να... Σας ξαφνιάζουν, σας φάνοινα περίεργοι...

Εστένανε σιγά και πρόσθεσε:

—Ενα καιρό ήμουν κι εγώ σαν της άλλες κυρίες του κόσμου... Έτσι καλλίτερα...

Την κύτταξε καλά. Το οντισμένο της πρόσωπο φαινόταν σά να φωτιζόταν απ' τη φλόγα μιας γλυκιάς άνάμνησης.

—Είσατε κομμάτι καλλιτέχνης; τη ρώτησα.

—Ναι... Μια θεατρίνα...

Την πήγα εις το σπίτι της—αν είναι ποτέ δυνατόν να άνοιασθή σπίτι μια τούπα άπόγεια, χωρίς φως, χωρίς ήλιο, γεμάτο άόχνες και υμωσά άμύληλα.

—Με συννοείτε που σας δένουαι έτσι... μου είπε. Με συγχωρείτε... Άλλοτε θα σας δένουαι πιο άντα... Μά σήμερα...

Έμεινα λίγο μαζί της. Δε θέλησα από δά-κασι να τη ρωτήσω για τίποτε. Εκείνη μόνι της την ώρα πύφενγα μου είπε τόνονά της. Τη λέγαμε Φρίντα.

...

Άπό τότε γενήκαμε φίλοι. Κάθε βράδυ, άπό τέλεινα τη δουλειά μου, πήγαινα στο άποίθριο νηγερινό κέντρο και την περνούνα. Εργόταν πάντα με το ίδιο βόδιμα, με το ίδιο καπέλλο, με το ίδιο καλάνι. Τα γκαρσόνια τη σεβόντουσαν τόσο και δεν της μωλύσαν. Άν τύχανε ν' άρρώστη λίγο, μου δικαιολογούταν.

—Παρνόν που άρρωστα... Μά πονούσαν τα πόδια μου και δε μπορούσα ναρθώ πω γρήγορα...

Τοόναμε μαζί, κι έστερα την συνώδευα ως το σπίτι της. Έμεινα μέσα, καθόμουν λίγο, την καλνάνιζα κι έβρινα. Σιγά-σιγά, έμεινα στη ζωή της. Άλλοτε—έδω και ταίνα—χρόνια—ήταν θεατρίνα, κι απ' της καλές. Ή δουραία της μάζευε τους άντρες γύρω της όπως μαζεύει ο φανός της άχτινες του ήλιου πάνω σε κάτι που θέλει να το κόψει. Είχε έσοτη—έσοσες καλλιτέρα—ένα κομμάτι δικό της σπίτι έπιλωμένο με γούστο, είχε άκωια σήμη και δόξα. Τί άλλο ήθελε; Με πόση λατρία υμνείει μια παλιά της φωτογραφία: Φορούσε ένα μακρύ τουλίνο φόρεμα πλατύ κάτω, στενό στο στήθος, που πεταγόταν από το λαιμό ντεκοιτάει σαν πούληση για διασημένα φίλια... Μουδεξε και κάτι παλές έπιμωσίδες χιτωνισμένες απ' τον καιρό κι έπαινον γ' αυτήν υμνείει γούμματα θαυμάσιων της, υμνείει περφόρα άσφύμια μ' τόσο πολύτιμα γ' αυτήν σιωβενό:

Ένα είσιτήριο μιας παλές ευεργετικής της, ένα πρόγραμμα έργου στο όποιο πρωταγωνιστούσε, το κοσάνι ενός λουλουδιού που μ' άνιχα κάποιος άγνωστος θαυμαστής της είχε πετάξει από ένα θεωρείο στά πόδια της την ώρα της παραστάσεως, και τόσα άλλα... Και της άρεσε να μιλή για όλα αυτά. Δεν την έμειλε που τάδε χάσει για πάντα. Ήξερε να ναι λογική: Όλα περνούν, και τα νεύτα, κι ή δόξα, κι ο έρωτας... Μόνο ή άνάμνησή τους μένει, για να γλυκαίνει εκείνους που δεν μπορούν πιά να τα ξαναζήσουν.

Ένα βράδυ ή Φρίντα δεν ήθε στην πύρα. Την άλλη μέρα, άνήσυχος, τράβηξε για το σπίτι της. Τη βρήκα με πονετο πάνω στον φαινόμένο σοφό που της χρησιμοποιεί για κρεβάτι. Δεν παραπονιόταν. Τη ρώτησα αν ήθελε γιατρό. Μου άποκρίθηκε σά να ήταν λόγος για μια ξένη. Της έφερε ένα γιατρό, που διέταξε κάτι φάρμακα κι έστερα έφυγε. Έμεινα κοντά της πολλήν ώρα, κι έφυγα με την άποψη πως θα ξαναβρούσα το βράδυ. Ξαναπήγα τα μεσάνυχτα μαζί με το γιατρό. Τη βρήκα με πολύ έξανθημένη. Ο γιατρός με πήρε ιδιαιτέρως:

—Ή καρδιά της είναι κατεστραμένη και δε μπορεί ν' άνθέρη στην άρρώστει... μου είπε. Ή πρώτη προσβολή θα τη σκοτώσ...

Έγραψε και κάτι άλλα φάρμακα, έτοιμ μαζί.

Ένοιασα το χέρι της να παγώνει...

λον από καθήκον, κι έφυγε. Τότε ή Φρίντα με φώναξε κοντά της.

—Συγχωρέστε με... μου είπε σιγά. Μά θα σας παρακαλέσω να μου κάνετε μια τελευταία χάρη...

Έβαλε το σκελετωμένο χέρι της μέσα στην τζίβα του σοφά, κι έβγαλε ένα γράμμα με δρομωμένο φάκελλο.

—Άμα πεθάνω—μόνο τότε...—μου πρόσθεσε, σας παρακαλώ να πάτε αυτό το γράμμα στη διεύθυνσή του...

Θέλησα να την παρηγορήσω, να της πω πως δε θα πέθαινε, πως είχε καιρό να ζήσει ακόμα, μά δε μ' άφησε:

—Σωπάτε... Μη θέλετε να με παρηγορήσετε... Το ξέρω πως ή άρες μου είναι λίγες... Και γ' αυτό θέλησα ν' άποχωρήσω τον άγαπημένο μου... Και τον τελευταίο μου χαρτεμένο θα τον πείτε σεις... Έ, δεν είν' έτσι;

Της το ύποσχεθίκα με δάκρυα στα μάτια.

—Ω, σας εύχαριστώ... Σας εύχαριστώ... ψιψήσους ή γοηδό θεατρίνα. Θά νοιώσω πως τον θυμάμουν—ως την τελευταία στιγμή... Θά τον βοηθή, σεβαστό, τοιγυρισμένο από την οικογένειά του: τη γυναίκα του, τα παιδιά του, τους γαμπρούς του, της νύφες του... Θά τον βοηθή γέρο... Έτσι στο κρεβάτι με ρενατισμούς...

Και άπό του πάτε τον τελευταίο χαρτεμένο της Φρίντας του, της μικρής του Φρίντας, που τον άγάπησε τόσο...

Μιλούσε άργά, με κόπο. Κι έστερα σάπασε. Πέρασε ώρα πολλή. Θά έμεινονε, όταν έ-

νοίωσα το χέρι της να παγώνει μέσα στο δικό μου. Την πλησίασα, θέλησα να της δώσω λίγο αθήρα να μωρήσει, μα κείνη μωβενε με τα μάτια της πως δεν ήθελε τίποτε άλλο από μίαν ύπόσχεση. Και την ύπόσχεση της την έδωσα άλλη μια φορά, λίγο πριν ξενυχτήσω...

...

Το άπόγευμα της άλλης μέρας πήγα στη διεύθυνση που ήταν γραμμένη στο φάκελλο. Βρήκα μπροστά σ' ένα παλάτι με άρχοντική είσοδο και λακέ στην έξοδο.

Πλησίασα και τον ρώτησα αν ο κύριος ήταν άπάνω. Μου είπε πως ήταν, και γά προχώρησα. Στην άρχή ή ύπηρεσία μου φέραν κάτι δυσκολίες. Ήξερε, ο κύριος δε δέχεται κανένα ν' είναι πολύ άπορρολημένος, και κάτι τέτοια. Μά έμεινα τόσο, που στο τέλος με πύσανε στο γραφείο του.

Καθόταν σε μια πολυθρόνα. Ήταν ένας άπορρολμένος γέρος με χροιά γυαλιά και σεβάσμιο παροναστικό. Τοόδωσα το φάκελλο της Φρίντας χωρίς να του πω λέξη, τον χαιρέτησα και βγήκα.

Την ώρα που περνούσα κάτω απ' το παράθυρό του, άκουσα το τζάμ ν' άνοιξη κι είδα να πέφτει μπρος στα πόδια μου ένα χαρτί ταλακωμένο σά σφαίρα. Το σήκωσα, και διάβασα τον τελευταίο χαρτεμένο της Φρίντας:

«Μά ναί, είναι το φινάλε μ'... Όλες ή πράξεις τέλεισαν, χειροκροτήθηκαν, άρσαν... Δε μένει παρά το φινάλε... Νομίζω πως σε διακρίνω μπροστά μου, στην πλατεία, χροσέ μου, την ώρα που παίζω αυτή την τελευταία σκηνή... Πως θάβλεπα νάσουν πραγματικά κοντά μου της τελευταίες αυτές στιγμές, για να παρακολουθήσω το φινάλε... Νά χειροκροτήσης για τελευταία φορά τη μικρή σου έρωμένη, τη

Φρίντα σου...»

...

Τη νύχτα καθόμουν πάλι στο ίδιο τραπέζι, κι ένα άδειασμένο ποτήρι μπύρας μπροστά μου, βλέποντας της πρώτες μεταξένιες λάμπες της αήγης να φωτίζουν τον δρόμονα, εκεί στην άνοιξη, και τα γκαρσόνια να σκουπίζουν και να μαζεύουν της καρέκλες. Και χωρίς να το θέλω, έτοι από συνήθεια, περνούνα από στιγμή σε στιγμή με σιωπητά γυναικεία καμπουρισμένη και προβάλλει στην άκρη του δρόμου. Και περνούνα, περνούνα χωρίς να το θέλω. Μά ή καμπουρισμένη σιλουέτα δε φάνηκε...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ή Άμερικανική Άκαδημία των Πολιτικών και Κοινωνικών Έπιστημών της Φιλαδέλφειας, ένα από τα άρχαιότερα και σεβαστότερα έπιστημονικά σωμάτια του Νέου Κόσμου, εις την συνεδρίαση της 6ης Ιουνίου έ. ε. εξέλεξε, ως μέλος του κ. Μ. Μ. Μωύσειδον ιατρόν, διεθυντήν του περιοδικού «Υγιείν».

Ή έλως εξαιρετική αυτή διάκρισις της σεσφ. Άμερικανικής Άκαδημίας προς τον έγκριτον υιογενή έπιστήμονα άποτελεί μίαν δικαίαν αναγνώρισιν της θέσεως, ήν κατέχει ο κ. Μωύσειδης εις τον διεθνή έπιστημονικόν κόσμον και περιτοίχισην ιδιαιτέρως εις την ελληνικήν έπιστήμη.

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Σου έπιστρέφω το δαχτυλίδι. των έρωτώνων μας, δυστυχισμένον μου Σολμών... ουδ είναι άδύνατο γά σε παντρευτώ, γιατί αγαπώ άλλον...

—Γρήγορα, Σουζάννα μου, να χαθείς... πέ μου πως τον λένε αυτόν τον άλλο;

—Τί; Μήπως θέλεις να τον σκοτώσης; —Ούτε γά άσεται μη λες τέτοια πράγματα... θά ήθελα μόνο να το πουλήσω το δαχτυλίδι σε συμφέρουσα τιμή...

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

ΠΟΣΟ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Με θαθεία συγκίνηση, ή Άγγλεια έκείδευε έναν από τους πιο γόνιμους και λαοφιλείς συγγραφείς της, τον σέρ Άρθουρ Κόναν Ντόυλ, άνακνιστή του άστυνομικού μυθιστορήματος και πατέρα του περιφημού Σέρλον Χόλμς, του όποιου έλος ο κόσμος διάβασε και ξαναδιάβασε της περιπέτειες, μεταφρασμένες σε είκοσιεπτά γλώσσες και τυπωμένες σε έκατομμύρια αντίτυπων.

Γεννημένος στο Έντιμπορκ, στις 22 Μαΐου 1859, ο Άρθουρ Κόναν Ντόυλ, γιος ενός ύπαλλήλου του ύπουργείου των Οικονομικών, που ήταν και ζωγράφος με ταλέντο, μελέτησε πρώτα την ιατρική. Φαίνεται: ος ότι ένας απ' τους καθηγητάς του, ο περίφημος δόκτωρ Μπέλλ, δίνοντάς του το πρώτο μάθημα, του ένεπνευσε την ιδέα να δημοσιεύσει αυτό τον εκπληκτικό Σέρλον Χόλμς, πρότυπο του άστυνομικού που εργάζεται. άλλανθιστα με τη λογική.

Ένα πρωί, στο νοσοκομείο του Έντιμπορκ, ο δόκτωρ Μπέλλ, περιτοχιζόμενος από τους μαθητάς του, μεταξύ των όποιων βρισκόταν ο Κόναν Ντόυλ, εξέταξε έναν άρρωστο ξαφνικά του είπε, προς μεγάλην έκπληξιν των παρισταμένων:

—Δεν έχω ανάγκη, παλληκάρι μου, να σε ρωτήσω τί δουλειά κάνεις. Βλέπω πως είναι λίγος καιρός που ήθελες απ' της νήσους Μπαρμπάντ Άντιλν, όπου ήσουν ύπαξιωματικός σ' ένα σκατσέικο σύνταγμα...

—Μάλιστα, κύριε, άποκρίθηκε ο άρρωστος σαστισμένος... Μά πως μπορέσατε να τα μαντέψετε όλ αυτά;

—Είμαι άπολύστατο, εξέγησε ο δόκτωρ Μπέλλ, σπρεφόμενος προς τους μαθητάς του, αυτός ο άνδρας έχει στρατιωτικό παράστημα και δεν έβγαλε το καπέλλο του, όπως άλλωστε γίνεται στο στρατό. Έγκατέλειψε τελευταία τον στρατό, αφού δεν πρόλαβε ναποκτήσει τους τρόπους του πολέμου. Το έπιόλητικό του ύφος μαρτυρεί ότι είχε κάποιο βαθμό. Ή προσοχή του τον δείχνει γά σκατσέικο. Τέλος πάσχει από ελεφαντίαση, που είναι μια άσθενεια των Άντιλν.

Ούτε ο Σέρλον Χόλμς δεν θά ήταν τόσο άευνερκής.

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο Κόναν Ντόυλ δεν έβλαχσε πολλήν καρό την ιατρική. Κατά το 1886, άρχισε να γράφει. Το πρώτο βιβλίο του «Ή κόκκινη μελέτη» πέρασε άπαράτητο. Σιγά-σιγά όμως ήθελε κι ή έπιτυχία... Ένα παράδοξο έγκλημα, «Ο Σκύλλος των Μπαρκερόλ», «Το Άρμα του Κορόκο», «Το Μυστήριο του Κλομπερ», «Ή Πράσινη Σημαία», «Ο Χάμενος Κόσμος», «Ο χαπεταίνος του πολιτάρ άστέρος» έξεδόθησαν διαδοχικά, μαζί με την σειρά του «Σέρλον Χόλμς».

Ο κ. Λεβίτ, που γύρισε έλο τον κόσμο, αναφέρει ότι μπορεί κανείς ναγοράσει μια τούρα στο Ούγκαντά αντί τριών ταύρων στο Κουρδιστάν το αντίτιμον είναι ένα γουρουνάκι, και όκτω άγελάδες εν καλή καταστάσει στους Κάφρους. Είναι λιγότερο άκριβό στους Ταρτάρους, όπου άρκει λίγο δούτορο. Στους Βεγκάλους, είναι αρκετά μερικα φυλακτά και τριάντα θρίων. Οι Έσκιμοι ζητούν, εις αντίλλαγμα, μόνο λίγο καπνό. Τέλος είναι γνωστόν ότι ένα ή περισσότερα γυάλινα κολλίτε είναι το αντίτιμο μιας γυναίκας στής άγριες φυλές της Άφρικής.

Δεν συμβαίνει το ίδιο στους πολιτισμένους της Εύρώπης και της Άμερικής; ο κ. Λεβίτ υπολογίζει τα 70 ος των έσόδων ενός συζύγου τα έσόδων ή κόρης ή γυναίκα του σε τουαλέτες ή προίκα. Έστερα απ' αυτά, έχουν παράπονο ή γυναίκες μας!

ΤΟ ΟΠΙΟΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Στην ιστορία της Κίνας σπουδαίο ρόλο έπαιξε το όπιο. Από το 600 π. Χ. ήταν γνωστό εκεί, ως φάρμακο. Από το 1650 δε περίορ μ. Χ. άρχισε να εισάγεται στην Κίνα από της έλλανδικές κτήσεις της Ιάβας, όχι πιζ ως φάρμακον, αλλά για το κάπνισμα. Οι Πορτογάλλοι ύπηρξαν οι πρώτοι έμποροι έπίου. Από εκείνη την έποχή, οι Κινέζοι άρχισαν με διάφορα μέτρα περιορισμού να καταπολεμούν το δηλητήριο που εισήγον οι ένοιο έμποροι. Το 1773, άρχισαν οι Άγγλοι να εισάγουν όπιο στην Κίνα από της Ινδίας. Το 1800 ή κυβερνήσις της Κίνας εξέδωκε πλείστα διατάγματα για την άπαγόρευση της εισαγωγής και της καλλιεργείας. Αυτό όμως... ηύξησε την εισαγωγή!

Και κατά το 1839 έπληθην ή πρώτη σύρταξ: εκρηγνύθη ο πόλεμος του όπιου. Το έμπόριον όμως του όπιου ένομοιοποιήθη μόνο έστερα απ' τον δεύτερο πόλεμο του όπιου, με την συνθήκη που έπέβαλαν στο 1860 οι Γάλλοι και οι Άγγλοι στην Κίνα. Ήδη δε, ή μόνη άπαγόρευσις που έτέθη εν ισχύ είνε να μη καπνίζουν όπιο οι κάτω των 20 ετών νεοί, θεωρούμενοι ως άνήλικοι. Έτσι οι Κινέζοι έλπίζουν να προστατεύσουν την νέα γενεά.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΡΗΝΗΤΗΡΩΝ

Ένας πλουσιώτατος Νιουγιρκέζος χρηματιστής, ο κύριος Ρέζιναλντ Μπρούς, υπέστη μίαν αίτηση διαζυγίου απ' την σύζυγό του, την όποιαν νυμφεύθηκε μόλις πού δέκα μηνών. Έξ άλλου, δεν είναι ο πρώτος γάμος που είχε συνάψει και ή σύζυγός του άπόγας είναι παροικισμένη.

Κι όμως είναι ένας εξαιρετός σύζυγος. Έχει μια μαρία όμως με τα τυνητήρια. Ή πολυτελέστατη βίλλα του στο Πάμ-Μπλντς είναι γεμάτη από τυνητήρια και, όλη νύχτα, ή διάφορες αίδουρες αντιχούν από κάθε είδους κρυδόνια. Κάθε ώρα σημαίνει ένα τυνητήριον διαφορετικό είδους. Προσβάσει σ' αυτό, ότι συχνά ο κ. Μπρούς κινυρίζει στα διαμερίσματα του κραδαινόντας μια τεράστια καμπάνα... άγελάδας, που έφερε από ένα ταξίδι του στην Έλβετία.

Ένοείται ότι ή διαδοχική γυναίκες αυτού του ιδιότροπου δεν υπόσαν πολλήν καιρό να συγκρατήσουν μ' αυτόν, κι ή τελευταία προβάλλει ως άφορη του διαζυγίου την κατατροπή του νεοκινού της συστήματος, που την ανάγκασε να καταφύγη σε κληνική για να θεραπευθή.

Την πιστεύουμε.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ

Κατά της πληροφορίας που μας μεταβιβά-
ζουν απ' την Αμερική, τελευταίως έπειρα-
ματίστησαν στην φυλακή του Κάρολ Σίτυ
(Νεβάντα) μια καινούργια μέθοδο για την
εκτέλεση των καταδικασμένων σε θάνατο.

Ο δολοφόνος, κάποιος ονόματι Ουάιτ, δέ-
θηκε σ' ένα κάθισμα μπροστά στο οποίο ήταν
ποποθετημένος ένας κουβάς περιέχων ένα
μείγμα νερού και θετικού ρεύματος. Έπάνω ήταν
ένα δοχείο με μια δωδεκάδα μπάλλες κυα-
νοβρίου ποτασίου. Μόλις εξεκενώθη και
κλείστηκε η αβύσση, έρχονταν τράβηξαν
ένα σπάγγο απ' επάνω για να πέσουν οι μπάλλες
ή επαφή τους με το ρεύμα σχημάτιζε άκαριαί-
ως ένα δηλητηριώδες αέριο που έσκαζε τον
Ουάιτ και τον έκανε να πεθάνει από ασφυξία
μέσα σε τρία λεπτά.

Αυτή η μέθοδος—που θυμίζει της μεθό-
δους εξοντώσεως των ανεπιθύμητων... σκώ-
λων—φάνηκε ότι δεν ικανοποίησε τελείως
τους φερεντάς της. Ο Ουάιτ ά-
γωνίστηκε και ξεψύχησε με τα
φρικτότερα βασανιστήρια, ώσπου
να ένεργήσουν τα δηλητηριώδη αέ-
ρια.

Το δεύτερο πείραμα δεν ύψη-
ξε πού ικανοποιητικό απ' το πρώτο
και φαίνεται ότι ο καταδικασμένος,
προτού κλειστεί στη μοιραία αβ-
ύσση, ζήτησε για τελευταία χά-
ρη: «Θέλω μια μάσκα έναντιόν
των δηλητηριωδών αερίων».

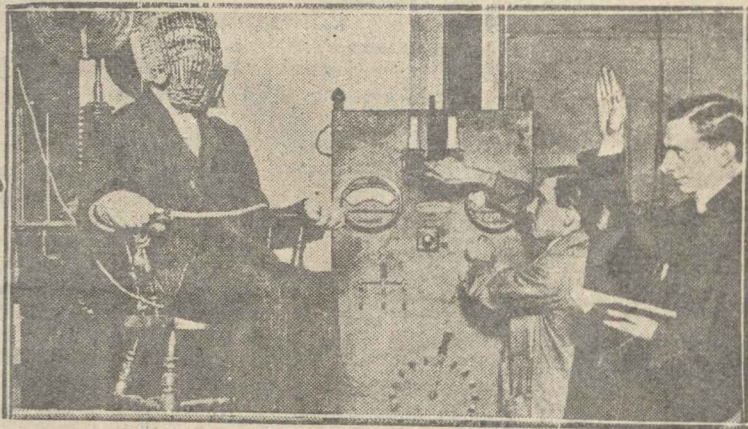
Οι φιλόδοξοι που ασχολούν-
ται, πέραν του όγκου, με την
βελτίωση της θανατικής ποινής,
πρέπει να φροντίσουν να τροπο-
ποιήσουν, προτού εγκριθεί και τε-
θεί εις εφαρμογήν, αυτήν την και-
νοτομία, που δεν φαίνεται αρκετά
μελετημένη.

Το ίδιο συνέβη και με την προ-
ηγούμενη μέθοδο θανατικής έκτε-
λέσεως δι' ηλεκτρισμού. Για πρώ-
τη φορά, η εκτέλεση έφηρμόθη σ' έναν κα-
τάδικον ονόματι Κέμλερ, στο 1890, στής Η-
νωμένες Πολιτείες. Η ανεπάρκεια των προ-
καταρκτικών μελετών, η άγνοια των συνε-
πειών που έρχονταν από τη χρήση των συ-
σκευών επί του ανθρώπινου σώματος, προκάλε-
σαν φοβερά περιστατικά. Οι σπασμοί του κα-
ταδίκου μαρτυρούσαν απειράγραπτους πόνους.
Ίσχυρίστηκαν ότι... καίγονταν ζωντανός!
Η επόμενες εκτελέσεις φάνηκαν εξίσου φρι-
κτές, παραβλλόμενες με κάποια ραφινερι-
σμένα βασανιστήρια του παλαιού καιρού. Φυ-
σικά, έγιναν άφορη ζωηρών διαμαρτυριών
και αποδοκιμασιών, γρήγορα δε εγκατελεί-
φθηκαν. Αργότερα οι επιμονέστεροι επιστή-
μονες, μεταξύ των οποίων ο Έντισον, ο δό-
ποιος υπεστήριζε τα συνεχή ρεύματα αντί
των εναλλασσόμενων, μελέτησαν το ζήτημα,
καθιέρωσαν δε η εκτέλεση επί της ηλεκτρο-
κής καρέκλας. Και αυτό, επειδή απέδειξε ότι
ο θάνατος είναι κεραυνόβιος, τα δε προ-
καλούμενα εγκαύματα από τα ηλεκτρώδια
γίνονται: μετά θ άναστα.

Ναι, είναι δυνατόν και για να γνωρίσουμε
τι πραγματικώς αισθάνεται ένας που θανατώ-
νται με τον ηλεκτρισμό, η με τη γκιλοτίνα
δεν αρκεί η θεωρία. Πρέπει να καθήσουμε οι
ίδιοι σε μια καρέκλα ή να ξεκαλωθούμε στο
αίσιρομένο σανίδι. Κι' εκείνοι που τό έχαναν
αυτό, δεν μας μετέβιθαν ποτέ τα συναι-
σθήματά των...

Δεν πρόκειται να συζητηθώ σ' αυτό το
άρθρο ή θεωρία της θανατικής ποινής ούτε να
σχολιασθώ τα υπέρ και κατά. Θα κρί-
νωμεν την θανατική ποινή από ανθρωπιστι-
κής απόψεως. 'Επί αιώνας δολοφόνους, ο νο-
μοθέτης δεν σκεπτόταν παρά τον τρόπο με
τον οποίο να βασάνιζε, κατά τον σκληρότερο
τρόπο, τον καταδικασμένο σε θάνατο. Από
έναντι αιώνος όμως περίπου, συμβαίνει το
αντίθετον, ο νομοθέτης μελετά τον τρόπο να
παλλάξει, όσον το δυνατόν, από κάθε πόνο και
μαρτύριο τον κατάδικο και να του δώσει έναν
ήρεμο θάνατο.

Το επιστημονικό πνεύμα προεδρεύει, κατά
γενικών κανόνων, στής θανατώσεως που επι-
βάλλουν οι Κοινωνίες για την ασφάλειά τους.
Ο δόμος δεν παύει να πια ανάγκη να εί-
ναι ένας επαγγελματίας, προπονημένος σ' ένα
δύσκολο και λεπτό επάγγελμα, ένας καλλι-
τέχνης σε βασανιστήρια που έχει την πείρα

Ενώ ο παπῆς λέει την προσευχή ο ηλεκτρολόγος δήμιος με
ταβίζει το θανατηφόρο ρεύμα.

της ανθρωπίνης αντίστασεως μπροστά στο
φόβο και στον πόνο. Ο δήμιος είναι απλού-
στα ένας υπάλληλος, του οποίου η προσω-
πική ενέργεια που εκτελείται δια μέσου μᾶς
μηχανής περιορίζεται στο ελάχιστο.

Η αποκεφάλιση (με το χέρι) με το τσε-
κούρι ή με σπάθη, δεν είναι πια της μόδας
στην Ευρώπη. Η Γερμανία, όπου αυτή η εκ-
τελεστική μέθοδος επικράτησε τόσον καιρό,
δεν την χρησιμοποιεί πια για την θανάτωση του
Χάρμαν, του «χασάπη του Άνννδερν». Η
Αγγλία χρησιμοποιεί το σκονί. Το στραγγά-
λισμα είναι ισπανική μέθοδος. Να μην ξεχνού-
με τον τυφεκισμό, που είναι μόνο για ώριμέ-
να εγκλήματα.

Η γκιλοτίνα ενεργεί γρήγορα και τελειω-
τικά. 'Εν τούτοις, σε μερικές εκτελέσεις συ-
νέβησαν φρικτά περιστατικά. 'Όταν ο Λαζε-
ναίρ, πού εκατό έτών, εξετελέσθη ύστερα απ'
τον συνένοχό του Άβριλ, το λεπίδι δεν γλύ-
στοιχε στην γαμμέλι και στάθηκε ακριβώς
επάνω σ' το κεφάλι του καταδίκου. Ο Λα-
ζεναίρ, με φοβερή προσπάθεια, έστρεψε το
κεφάλι και κάμφωσε τα άπληνη βλήματα που
στο τοιγωνικό λεπίδι, που επί τέλους γλύ-
στοιχε και τούριψε μονομάς το κεφάλι.

Μια άλλη φοβερή εκτέλεση έγινε στο
Σαλόν-συρ-Σόν, στο 1851, του λιθωτήρα
Μονσαρμόν, που είχε δολοφονήσει δύο άγρο-
φύλακες. 'Όταν τον έβπντησαν στής πέντε το
πρώι, μέσα στη φυλακή του, για να του ά-

ναγγείλουν ότι είχε φθάσει η μοιραία στιγμή,
άρχισε να ουυλιάζει. Τον έντυσαν δια της
βίας, τον έδεσαν, κι' ένα κάρρο τον μετέφερε
τόν τόπο της εκτελέσεως. 'Εκεί, τρελλός
απ' το φόβο του, ξανάρχισε τα ουυλιάσματα,
της ικεσίας κι' αρνήθηκε νάνεβη τα σκαλιά
της γκιλοτίνας. Καθώς ο δήμιος ήταν γέρος
κι' ο βοηθός του άσθενικός, δεν μπόρεσαν να
τον δαμάσουν. 'Υστερα από μισή ώρα φο-
βερή πάλη, στην όποιαν παρενυρόκταν το
πλήθος σιωπηλό και τρομαγμένο άναγκάστη-
καν να μεταφέρουν τον κατάδικο πίσω, στην
φυλακή. Τον ξανάφεραν όμως στής πέντε το
απόγευμα, δεμένο σαν σαλπισάστο και τον πα-
ράδωσαν στα χέρια του δήμιου του Ντεζόν
ο οποίος εκλήθη επειγόντως. Κι' έτσι έγινε
η εκτέλεση...

Γι' αυτή την εκτέλεση του
Μονσαρμόν, ο Σαρλ Ουγκώ δημι-
ούργησε στο «Εβενινγκ» ένα σφοδρό
άρθρο που έγινε άφορη να κατα-
δικασθώ σε πεντάμηνη φυλάκιση.
Τότε ο Βίκτωρ Ουγκώ συνήγγι-
σε ύπνο του υιού του.

Από ένα βιβλίο του Βίκτωρος
Ουγκώ «Οι τρεις έρωτες» έχουμε
την τρομακτική περιγραφή μιας
άπαγχονίσεως στο Γουέστερμιν-
στέρ, κατά το άγγλικό σύ-
στημα, άπετελείτο από ένα σκoi-
νι με θηλεία που κρεμόταν επάνω
από μια κλειστή καταπακτή. Η
καταπακτή ήταν πολύ στενή, ο
κατάδικος κρεμόμενος. 'Όταν έ-
πεσε, υπόρρεσε να κρεμασθώ από
τους άγκώνες στής άκρας, πόν-
μα που έμπόδιζε να τσακισθώ ή
σποδυλική στήλη του. 'Υστερα
από λίγες στιγμές άκίνητης άρ-
χισε να σπαταράφ φοβερά στην

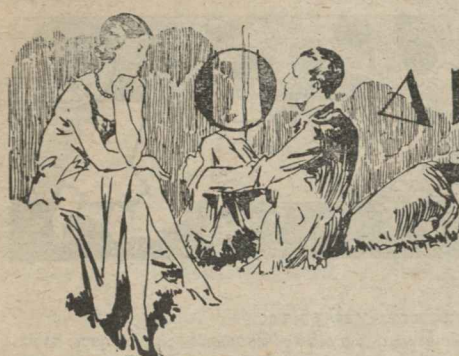
θηλεία. Ο δήμιος άναγκάστηκε να κρεμασθώ
στα πόδια του, για να επιταχύνω το τέλος.

Στά χρονικά των εκτελέσεων, πλεονάζουν
παραδείγματα άπαγχονισθέντων που ύπστη-
σαν ένα μαρτύριο διαρκείας. 'Αν ώρισμένοι
πείθαιναν γρήγορα, άλλοι «όρουσαν» στην ά-
κρη του σκονιού των κατά τον άγριότερο
τρόπο επί δολοκλήρα λεπτά. Άλλες φορές το
σκονί λυνόταν ή έσπαζε. Πολλές φορές,
άπαγχονιζόμενος έπεφτε χάμω μαζί με τον
δήμιο. Τόν ξανακρεμούσαν.

Όχι, στην παλαιά εποχή δεν τον ξανακρε-
μούσαν πάντα. Πολλοί συγγραφείς βεβαιώ-
νουν ότι επικρατούσε συνήθεια νάνομείται
γάρη στον κατάδικο του οποίου άπετύγγνε
η εκτέλεση, έστω γιατί έσπαζε το σκονί,
έστω αν δεν άποκεφαλίζόταν μονομάς όταν
η εκτέλεση γινόταν με τσεκούρι ή σπάθη.
Ο νομοθέτης όμως έτόνισαν αργότερα το καί-
ρις ού επέβη θάνατος. Ο λαός όμως δεν
έλαχε αυτή την εύσπλαγγχνική συνήθειά του
και επέστη έναντιόν των άδεχών δημί-
ων που έκαναν προζάνμιος να ύποφέρουν τους
δυστυχείς καταδίκους.

Άλλη συνήθεια, που ύπαγόρευε μια πρω-
τακούστη έπίσκεψη, ήταν νάνομείται χάρις
σ' έναν ανύπανθρο κατάδικο, όταν μια νέα
δεχόταν να τον παντρευθώ. 'Επίσης, αν τή-
χαινε να περάσθω ο βασιλεύς, την στιγμή της
εκτελέσεως, μπροστά απ' την πλατιά όπου
αυτή έλάμβανε χώραν.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ίσαβέλλα Ντέ Γκάν, ως σαράντα
χρονών, Ντεκολτέ, Ντυμένη με πολύ σίλ, και
φανταχτερά.
Μωρίς Μπουτάρ, ως είκοσιετών
χρονών, Σμόκιν, Σανθός με γαλανά μάτια,
Σωστό κομποτέγχνια.

(Τρεις τα μεσάνυχτα. Σ' ένα σαλαρό της
«Μαϊζόν Ντορέ». Η Ίσαβέλλα και ο Μπου-
τάρ, μπήκαν πού όλίγοι. Το γκαρσόν δρθη
λαβαίνει διαταγές, ενώ η κυρία σιάζεται
μυρς στον καθρέφτη. Το γκαρσόν φεύγει
και σε σε δυο λεπτά τους σερβίρει. Κατόπιν,
κλείνει διακριτικά την πόρτα. Μένουν μό-
νοι. Τρώνε σιωπηλά).

Μπουτάρ.— Δέν νομίζεις πως φύγαμε
λίγο άπότομα ;

Ίσαβέλλα.—Τί λές ! Ίσα-Ισα πού μεί-
ναμε και πολύ. 'Ωραία γιορτή, μά την
αλήθεια. . . Μου στάθηκε στο στομάχι ! . . .
Ποιός, τελοςπάντων, μᾶς είχε προσκαλέ-
σει ; . . .

Μπουτάρ.—Όύτε ξέρω. . . "Η μάλλον...
ξέρω πως γιορτάζαν τα εγκάινια μᾶς νέας
λέσχης. . . «Καναδική λέσχη», έτσι τη βα-
φτίσαν.

Ίσαβέλλα.—'Αηδίες.

Μπουτάρ.—Όπωσδήποτε, η γιορτή δεν
ήταν καί άσχημη. . .

Ίσαβέλλα.—Νομίζεις ; 'Εγώ δεν εί-
δα παρά γυναίκες πού γελοώσαν με τον κα-
θένα, πού μιλούσαν στον έγκο στον πρώτο τυ-
χόντα. . . Όύτε μᾶς καθώς πρέπει γυναίκα,
μᾶς γυναίκα τελοςπάντων γνωστή, με σπάτι
δικό της, με ιδιόκτητο αγκώνητο βρασιόταν
έκει. . . Μου άρέσουν κι' έμένα τα γλέντια,
δέν λέω, μά τα γλέντια όπου έπακρατεί κά-
ποια τάξη, όπου συναντᾶ κανείς άνθρώπους
καθώς πρέπει, της σειράς του. . . Δέν είμαι
περήφανη, νομίζω όμως πως μιλώ σωστά. . .
Δέν συμφωνείς μαζί μου ;

Μπουτάρ.—Ναι.

Ίσαβέλλα.—Πρέπει κανέναν, πρώτ'
απ' όλα, να κρατή τη θέση του. 'Ας είναι.
'Ας τ' αφήσουμε τώρα αυτά, κι' άς ξεθου-
με στο ζήτημα το δικό μου. . .

Μπουτάρ.—Αυτό πού μου είπες πριν ;

Ίσαβέλλα.—Ναι, λοιπόν. . . σύμφω-
νοι ;

Μπουτάρ.—Γιά της. . .

Ίσαβέλλα.—'Ακριβώς. Γιά της δώδε-
κα χιλιάδες. Την Τρίτη.

Μπουτάρ.—Δώδεκα είχαμε πῆ ;

Ίσαβέλλα.—Δώδεκα.

Μπουτάρ.—Καλά.

Ίσαβέλλα.—Δέν σε στενοχωρεί, φαντά-
ζομαι, αυτό το ποσόν. . . 'Ερείς καλά πως
με κανένα τρόπο δέν θάβηλα.

Μπουτάρ.—Μά όχι. . . Την Τρίτη, δώ-
δεκα χιλιάδες. . .

Ίσαβέλλα.—'Ακριβώς.

Μπουτάρ.—Δέκα, δέν θα σου άρκού-
σαν ;

Ίσαβέλλα.—'Αδύνατον ! Σου έξήγησα
τους λόγους. Πρέπει νάνα δώδεκα χιλιάδες
ακριβώς. . . Με έρείς καλά, ώστε καθός
θα φαντάζεσαι δέν είναι για το κέρι μου
πού. . .

Μπουτάρ.—Καλά, καλά, δώδεκα. Σύμ-
φωνω.

Ίσαβέλλα.—Και την Τρίτη. Τό πρωί...
ή κι' έστω όποτε θέλεις, εντός της ήμέρας...

Μπουτάρ.—'Ω, έφ' όσον... τό πρωί :

Θά στά στείλω τό πρωί.

Ίσαβέλλα.—Τόσο τό καλλίτερο. Αιτή
ή μεκάτοσα είναι θανμασία. Θέλεις να δοκι-
μάσης ;

Μπουτάρ.—'Όχι, εύχαριστώ.

Μπουτάρ.—'Ακριβώς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Henri Lavedan

ΣΟΥΠΕ...

Ίσαβέλλα.—Δέν τρώς πολύ, φίλε μου...

Γιατί ;
Μπουτάρ.—Δέν ξέρω... Δέν έχω πολλή
δρεξη άπόψε. . .

Ίσαβέλλα.—Αυτή η σαχλογορητή θα
σε ζάλισε.
Μπουτάρ.—'Ισως.

Ίσαβέλλα.—'Α ! τί συχαμερή γιορτή!
Κόμης πού φόρεσα δια τα διαμαντιά μου...
'Αφρη, πού σε τέτοια μέρη, όπου βρίσκει
κανείς κάθε καρδιάς καρδιά, είναι λίγο έπι-
κίνδυνο αυτό. . . Τί τυχεροί πού είσαστε, σεις
οί άντρες. . . Μ' ένα σμόκιν ξεπεραδεύετε...
Δέν σᾶς χρειάζονται τουαλέτες. . .

Μπουτάρ.—Εύτυχως.

Ίσαβέλλα.—Δέν ξεδεύετε τίποτα. . .

Μπουτάρ.—'Η σχεδόν τίποτα. . .

Το γκαρσόν λαμβάνει διατα-
γές, ενώ η κυρία σιάζεται.

Ίσαβέλλα.—Ποτέ μου δέν μπόρεσα να
καταλάβω πως μπορεί ένας άντρας να κατα-
στραφώ. Έκτός μόνο, φυσικά, αν πέση στα
χέρια καμιάς γυναίκας έλεεινής, καμιάς γυ-
ναίκας τού συμπεριόντος.

Μπουτάρ.—Βέβαια.

Ίσαβέλλα.—Τί τα θέλεις. . . Δέν μπορέ-
σα να της καταλάβω ποτέ, έγω, αυτές της
πληρονημαίες. . .

Μπουτάρ.—'Αντί να γίνω μᾶς απ' αυτές,
θα προτιμούσα, σε βεβαιώνω, να μᾶς σε
μοναστήρι. . . ή και να παντρευθώ άκόμη ! . . .

Δέν τό λέω αυτό από πόνα. . . Πάντοτε εί-
χα τέτοιες ιδέες.

Μπουτάρ.—Είνα πολύ καλές.

Ίσαβέλλα.—'Αν έκανα κοιταμάδες
στη ζωή μου—και έκανα μερικές—είνα άκρι-
βώς γιατί περιφρονούσα πάντα τό χρέμα. . .

Μπουτάρ.—Πόσο σε καταλαβαίνω.

Ίσαβέλλα.—Τό χρέμα ! Τά λεπτά ! . . .

Σε βεβαιώνω πως δέν δόξακα λέξεις να έ-
φράσω πόσο τό. . . Κι' όταν συλλογίζομαι
πως ύπόκεινται άνθρωπα πού τό λατρεύουν...
Πφ ! . . . Είναι τόσο εύκολο να τό κερδίση
κανείς. . .

Μπουτάρ.—'Ασφαλώς. . .

Ίσαβέλλα.—Νά, έσύ, έχεις λεπτά !

Μήπως περιφρονούσα κι' αυτό ;

Μπουτάρ.—'Όχι, βέβαια. . .

Ίσαβέλλα.—Δέν είσαι σαν μερικούς η-
λιθίους πού φαντάζονται. . . 'Ερείς καλά πως
για ν' άποκτήσης την περιουσία σου δέν έκα-
νες κανένα κόπο. . . παρά μόνο τον κόπο νά
γεννηθής ! . . .

Μπουτάρ.—Κατά της πέντε.

Ίσαβέλλα.—'Όχι. Δέν θέλω τίποτα.
Όύτε μονόλεπτο.

Μπουτάρ.—Μᾶς άφού σε βεβαιώνω πως
θα της έχης ασφαλώς. . .

Ίσαβέλλα.—'Εξαικολούτως ! . . .

Μπουτάρ.—Μήπως ποτιμάς να της έ-
χης την Δευτέρα ; 'Η και τό Σάββατοδωραδο ;

Μου είναι εύκολώτατο και τό Σάββατοδωραδο
να σᾶς δώσω. . .

Ίσαβέλλα.—'Αρκεί !

Μπουτάρ.—Κατά της πέντε.

Ίσαβέλλα.—'Όχι. Δέν θέλω τίποτα.
Όύτε μονόλεπτο.

ΟΥΤΕ ΛΕΞΗ...

«Όσοι έχουν την τιμή να με διαβάσουν, ίσως να θυμούνται ότι πέρσι, την ίδια εποχή, έπεσε η νύχτα να τους περιγράψει της έντονης μου από ένα ταξίδι στην Ισπανία.

Όσο συλλογίζομαι, παλινδρομικώς, τον στρογγυλό αριθμό των χιλιομέτρων που διάβασα κάτω απ' τον άδυσωπτο ήλιο της Εσπεραντοσύας ή της Ανδαλουσίας, με πιάνει ακόμα η ζέση—πράγμα που μπορεί να μου χρησιμεύσει, τον χειμώνα.

Ήμουν λοιπόν ένθουσιασμένος μ' αυτές της φρέσκας έντοπώσεως, παρά τους 42 βαθμούς υπό σκιά που είχε υποστεί στο ταξίδι μου! Και θα ήθελα να της μεταδώσω σ' όλο τον κόσμο, με λόγια, με χειρονομίες, με βλέμματα! Θα ήθελα όλος ο κόσμος να έπωφελη-θώ απ' αυτές, καθένας να νομίζει, με την δύναμη του λόγου μου, πως μεταφερόταν στην Άλμπρα της Γενάδας, μπροστά στα χρυσά τείχη του Τολέδο, στον κόλπο των υποβλη-τικών ακτών του Άρανζουζ.

φωνή του εξέφρασε τους στεναγμούς των δασκάλων του Βόλγα... Ο Ισπανικός ή-λιος μου κορόμπαν ακόμα περισσότερο στην ομίχλη της παγωμένης στέππας...

Επί τέλους, τελείωσε η συναυλία. Ήμουν έτοιμος να γυρίσω την ιστορία των συνόρων, όταν αυτή η εξάοστη Κα Γκέλπα κίετσεσε τον σύζυγό της:

—Ω! Αδελφέ! προσπάθησε να «πίσης» το Ντάβεντου... Απόψε έχει χορωδίες νέ-γων.

Χορωδίες νέγων! Ασφαλώς ήμουν πολύ... προς νότον... Απογοητευμένος, τββαλα στα πόδια.

Ετρεξα, αποφασισμένος να «πλάσσω» της έντοπώσεώς μου, στους άλλους λαμπρούς φίλους μου, τους Μπερνά.

Γι' αυτό το λόγο έτρεξα, μόλις θρήνηκα ελεύθερος μια βραδυά, στους καλούς φίλους μου Γκέλπα.

—Α! ήρθατε επί τέλους, ταξιδιάρικο που-λί! Πόσο καυρίατα! Τι θαύματα θα είδατε στο ταξίδι σας! Θα μάς τα διηγηθήτε όλ' αυτά εν έκτασει, ε;

—Μά πολύ ευχαρίστως... Φανταστήθε-τε ότι μόλις πέρασα τα σύνορα, δέν...

—Σούτ! Περιμένετε... Είναι ακριβώς η ώρα της συναυλίας που μάς δίνει ο ασύρμα-τος... Ακούστε, Άρχισε κιόλας...

Πραγματικά, από ένα megafono που κρά-δανε τον κυκλικό δίσκο του στο στέοχο μου, αντήχησαν ξαφνικά δημητικές αρμονίες, σ' ένα διαδομένο ρυθμό που ανέστρεψε της ώ-ρας ανιμνήσεις μου και την άξιεπαινη ζέ-ση μου.

Το πρόσωπό των άκροτων φανέρωνε ένα γαυγόλο μακάριο ευδαιμονίας ενθ' τα κε-ράλια και η άκρες των ποδιών συνώδεσαν ρυθμικά.

Για μένα, ήταν η χειρότερη ψυχολογία. Κατόπιν, ο Σελιάπιν με την συνταρακτική

Υπέστην δυο συνεχείς ακρόσεις του «Αλληλούϊα», χωρίς δυσάρεσκα δυο...

—Α! ήρθατε επί τέλους, ταξιδιάρικο που-λί! Πόσο καυρίατα!... (Για τη συνέχεια, διαβάστε ότι γράφω παραπάνω).

—Φανταστήθε-τε ότι μόλις έφθασα στη Βα-λέντια...

—Ω! μπαμπά, προτού πάω να κοιμηθώ... ζήτησε με φωνή ακατανίκητη ο Βενιαμίν της οικογενείας, πάψε μου στο φωνογράφο το δι-σχο που αγάπηω περισσότερο, ξέρεις... το «Αλληλούϊα»...

—Επιτρέψτε, αγαπητέ μου;

—Σε παρακαλώ!

Υπέστην δυο συνεχείς ακρόσεις του «Αλληλούϊα», χωρίς καμιά δυσάρεσκα δυ-μοί, ενθαρρυνόμενος από τη σκέψη ότι μό-λις κοιμήθη ο Βενιαμίν της οικογενείας...

Δέν είχε καλὰ-καλὰ τελειώσει για δευτε-ρη φορά το «Αλληλούϊα» κι' ο νεαρός Μπερ-νάς χανόταν απ' το σαλόνι... που γέμιζε α-μέσως από της ήχηρής νότες του «Σούρου-που των θεών».

Σε λίγο, επακολούθησαν οι μύθοι του Λα-φονταίν, κατόπιν δε μια κυνηγετική φανφα-ρα από τρούμπεα. Συλλογίσθηκα ότι αν ή-τορμπες του κυνηγιού αφίνονταν λυπητερό ήχο στα δάση των δασών, δημιουργούν όμως και άρνητική αντίσφαιρα για της περιγραφές των μαγευτικών νυκτών της Σεβίλλης.

Με τον θάνατο στην ψυχή (μου έρπε-αν με άλμα) το ξανάβαλα στα πόδια.

Πήδηξα σ' ένα ταξί που με 4 φρ. 75 εκτός πουμπουάρ με κατέθεσε στους λαμπρούς φίλους μου Μαγκέ.

—Αυτή τη φορά, ενοβαρρουν τον εαυτό μου, οι Μαγκέ δέν θα μου κόψουν στη μέση της έντοπώσεώς μου απ' την Ισπανία. Σά γ-κουε ντ' Ελ Ντίος! Πόρ ο έλ κο-ρ μζλιν ντ' Ελ Σάντσα Μάντρε!

Θα μάκονε ως της δυο το πρωί!

Η καμαριέρα μου άνοιξε την πόρτα βάζον-τας τον δείκτη (του άλλου χεριού της) ανά-

μεσα στα χείλη της.

—Είναι κανένας άρρωστος; ρώτησα σιγα-νά και με ανησυχία, γιατί ίσως οι Μαγκέ, να είναι οι καλλίτεροι απ' τους φίλους μου.

—Όχι, κύριε... μὰ ο κύριος και η κυ-ρία παίζουν μπριτζ με κάτι φίλους.

Έτσι πληροφορήθηκα ότι είναι λιγώτερο επικίνδυνο να περάσεις ένα πεινασμένο λον-τάρι, παρά νάνησυχής ανθώπους που παί-ζουν μπριτζ.

Υστερα από δυο λεπτά, είχα κατακαλύ-σει τη σάλα των Μαγκέ, φουρισμένοι, αη-διασμένοι που εξακρίβωσα ότι στην εποχή που ζούμε, κατάντησε αδύνατο να μιλήσει με τους καλλίτερους φίλους σου, γιατί ο ένας προτιμά τους εξωτερικούς κρότους, ενώ οι άλλοι θυβίζονται στη σιωπή που απαιτεί μια άπόλυτος ξεκούρασις.

Άλλο ταξί με μετέφερε κατά φασίγη μου ευπνευστίν, στους λαμπρούς φίλους μου Λακάξ, επιβαρύνοντας τα έξοδά μου με 8 φρ. 75, εκτός πουμπουάρ.

Έκεί όμως με περίμενε άλλη δυσάρεστη έκπληξις. Μόλις άνοιξε η εξώπορτα, και προ-τού ανέβω την γυριστή κλίμακα που οδηγεί στο πρώτο πάτωμα, άκουσα κάτι ξελαρυχι-σμένα με συνοδεία πιάνου, που άνοισσα μίαν ανατριχίλα.

—Τί τρέχει; ρώτησα κατάπληκτος.

—Δέν είναι τίποτα, κύριε, μου είπε η κα-μαριέρα. Η δεσποινίς έχει συναυλία. Είναι μια δμουάδα που πήρε το δίπλωμά της κι' απόψε γιορτάζουν... Είναι και δώδεκα κα-λεσμένοι!

Τββαλα στα πόδια, για να μ'ην είμαι... ο δέκατος τσόντος.

Κατέληξα σ' ένα καφενείο, όπου, έφηρε-σμένος απ' την Ισπανία μου, φώναξα στο γκαρσόν:

—Μόζο! Ο ύν γ κ ι λ ά σ σ ο ν τ έ σ ε ρ β έ ζ α!

Με κύτταξε με πολύ περίεργο ύφος, σάν νάβλεπε κανέναν τρελλό.

ΟΥΤΙΠ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΜΙΑ ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ

Κάποιος πήγε να ρωτήσει έναν δικηγόρο:

—Ένα παιδί πετροβολήθηκε κι' έσπασε το γυαλί του παραθύρου μου. Τι μπορώ να κά-νω;

—Μπορείς να ζητήσεις απ' τον πατέρα του να σου πληρώσει τη ζημία.

—Τότε πληρώσε μου εξήντα δραχμές, γιατί το παιδί σου μούσπασε το γυαλί.

—Πολύ καλὰ, δώσε μου κι' άλλες σαράν-τα δραχμές κι' είμαστε ίσα-ίσα. Η συμβουλή μου αξίζει εκατό δραχμές.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΒΡΑΙΩΝ

Κάποιος χρυσόχοος έβραϊός παρουσιάστηκε κάποτε στην Αβήλ του βασιλέως της Γα-λίας, για να διαθέσει το εμπόρεμά του.

Ένας αλλικός ξεχώρισε έναν σταυρό κι' ρώ-τησε πόσο κόστιζε: Ο έβραϊός είπε μια υπέ-ρογκη τιμή.

—Τί λες καυμένε! του άπήντησε τότε ο αλλικός. Για ένα τόσο δα σταυρουδάκι ζητάς τέτοιο ποσό, έσύ που τό... πρωτότυπός του, κοτζίκι, σταυρό! τον έδωκες σ'έναν τζάμπα, για να σταυρώσουν τον Σωτήρα;...

Η ΒΑΝΤΑΛΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

«Όλοι μας ξέρουμε—οι σύζυγοι μάλιστα, φεύ, και εκ πείρας—πως δέν υπάρχει τίποτε απ' όσα αποτελούν την ενδυμασία της γυναι-κής, που να μ'ην υπόκειται στον τρομερό νόμο της μόδας.

Ός και τα πλέον πρακτικά, τα πλέον χρήσιμα αντικείμενα της γυναικείας τουαλέτας, σε μια προσταγή της θεάς μό-δας εξαφανίζονται άμέσως. Υπάρχει, π. χ., πρακτικώτερο πράγμα από το «μπουά», το γούνινο αυτό κολλίε, ή από το «μανσόν» μέσα στο όποιο έκρυβαν τα χέρια τους ή γυναίκες τον χειμώνα για να τα υπερσπύσουν έναν-τίον του κρύου; Κι' όμως, τσόναν τα «μπουά» όσον και τα «μανσόν» εξαφανίστηκαν άμέσως, μόλις ή μόδα το πρόσταξε.

Τό μόνο από τα γυναικεία στολίδια—ας το πούμε έτσι—που καμιά μόδα δέν κατώ-θησε να το εξοστρακίσει είναι ή βαντάλια. Γιατί το αντικείμενο αυτό δέν είναι μόνον ένα πρακτικό και πρόχειρο μέσον άρισμού, στους θερμούς καλοκαιρινούς μήνες... Είναι κι' ένα όπλο για της γυναικής. Είδατε ποτέ κρύ-ψιμο του μισού προσώπου πίσω από μια βαν-τάλια; Υπάρχει τίποτε πιο επικίνδυνο και πιο... αποτελεσματικό; Μπορεί λοιπόν ένα τέτοιο όπλο στα χέρια των ωραίων γυναικών να εκλείψει ποτέ;...

Τώρα που της, εξαιρετικά για την εποχή αυτή, δροσερές βραδυές διαδεχτήκαν ή θερ-μείς καλοκαιρικές μέρες, θα ξανάρθη ή βα-ντάλια της βαντάλιας. Άξίζει λοιπόν να πώ-με δυο λόγια για την ιστορία της—μια ε-ξαιρετικά περιπετειώδη ιστορία, καθώς θα δώτε.

Η ιστορία της βαντάλιας είναι πολύ άρ-χαιά. Χάνεται μέσα στο σκοτάδι της ιστο-ρίας.

Κάποιος πολύ παλιός ιστορικός ισχυρίζε-ται ότι ή βαντάλια πρωτοεμφανίστηκε στην Κίνα. Κατά τον ιστορικό αυτόν, κάποια Κο-ντί, κόρη ενός μανταρινού, συνήθιζε να κρα-τά την προσωπίδα της στο χέρι, και να την ανεμίζει μπρός στο πρόσωπό της για να κάνη-αέρα. Η φίλος της την μιμήθηκαν... Η συνήθεια της αυτή δέν άρχισε να γίνη μόδα, κι' έτσι γεννήθηκε ή βαντάλια... Γιαυτό, στους Κινέζους, πολλές βαντάλιες έχουν ακό-μα σήμερα το σχήμα μιάς μάσκας. Άλλος ι-στορικός πάλι διατείνεται ότι πατρίδα της βαντάλιας ήταν ή άρχαία Αίγυπτος, από την όποιαν την έφθαν οι Έβραίοι, και την έφε-ραν στην Ελλάδα. Τό γεγονός είναι ότι ή αναγκή δροσιάς κατά τους καλοκαιρινούς μή-νες υπαγόρευε στους πρωτόγονους λαούς την χρήση ενός ανεμιστήρος. Στην άρχή χρησι-μοποιήθηκαν, για την δουλειά αυτή, πλατεία φύλλα δένδρων. Έπειδή όμως τα φύλλα είναι εύθραυστα και δέν διατηρούντο πολύ χρόνο, τα αντικατέστησαν σιγά-σιγά με φτερά που-λιών, πού, έπωσθήποτε, άντέχουν περισσό-τερο.

Η βαντάλιες έπαίξαν σπουδαιότατο ρόλο στής ιερής γιορτής των αρχαίων. Στής γιορ-τής που γίνονταν προς τιμήν του Διονύσου μάλιστα, οι ιερείς άερίζαν με βαντάλιες από φύλλα ιερών δέντρων τους πιστούς, για να συνέλθουν από το «ζάναμνα» που τους είχε προκαλέσει ή πρός τιμήν του Θεού του Κρα-σιού κρασοκρατονύξη.

Η άρχαίος ελληνίδες μεταχειρίζονταν στην άρχή βαντάλιες από φτερά παγωνιού.

Ο Εσκιπίδης, σε κάποια τραγωδία του ανα-φέρει ότι τέτοια βαντάλια μεταχειρίζονταν και ή άρχαία Ελλάδα. Έπειδή όμως ή βαντάλιες αυτές ήταν πολύ λεπτεπίλετες και έσπαζαν πολύ εύκολα, άρχισαν ν' κατασκευάζουν βαν-τάλιες σ' ύ λ ν ε ς, της όποιες εστόλιζαν μο-νάχα στην άρχή τους με φτερά παγωνιού.

Της βαντάλιας αυτές της περιγράφει πολύ λεπτομερικώς ο Αόιδιος.

Η άρχαίος βαντάλιες—της όποιες οι έλ-τις γρήγορα διαδόθηκε σ' όλο το βασίλειο.

ληνες είχαν πάρει από τους βαρβάρους—δέν έκλειναν όπως ή σημερινές. Της κουδαιλούσαν συνήθως κοντά στής κυρίες τους ή υπηρέ-τρίες τους ή οι εύνοχοι, όπως φαίνεται από τοιογραφίες που σώζονται στην Πομπήη.

Στην άρχαία Ρώμη, βαντάλιες χρησιμο-ποιούσαν κι' οι άντρες. Ο Αυτοκράτωρ Αύ-γουστος, π. χ., όταν κοιμώταν είχε στην ύ-πηρέσία του έναν δούλο που τον άερίζε.

Τί τα θέλετε, όμως... Καθαυτή πατρίδα της βαντάλιας παραμένει πάντοτε ή Κίνα. Γιατί πρώτοι οι Κινέοι κατασκεύαζαν βαν-τάλιες που να άνοιγοκλείνουν και να διπλώ-νονται.

Στής άρχής του χριστιανισμού, ένας Κινέ-ζος, ο Τσι-Χι-Γόγκ πρωτοεφάρσε της βαν-τάλιας αυτές—όμοιες με της χάρτινες σημε-ρινές—έπάνω στής όποιες ζωγράφισε θεούς και περίεργα πουλιά. Όσον άφορά όμως της βαντάλιας από ύφασμα ή έφεύρεσις τους ο-φείλεται στους Άπινους. Μέχρι σήμερα σώ-ζεται το άρχαίο μιάς άρχαίας ιαπωνέζας

Στην Ρώμη, άκόμη και σήμερα, σε ώρι-σμένες έπίσημες τελετές, ιδίως δε στην «φέστα ντι κατέντρα» ο πάπας μεταφέρεται στους ώμους διαφόρων πιστών, ενώ άλλοι τον άερίζουν με πελώριες βαντάλιες. Τό έ-θιμο αυτό τό παράλαβαν οι πάπαι από τους άρχαίους Έλληνες διακόνους...

Στην Ιταλία χρησιμοποιούσαν βαντάλιες τεραστίου μεγέθους. Συνήθως της άνέμιζαν οι υπηρέτες για να δροσίξουν τους κυρίους των. «Στην Ιταλία—γράφει κάπου ο Μπα-ζζακ ο πρεσβύτερος—υπάρχουν βαντάλιες της όποιες με κόπο μπορούν να κουδούν τέσσερης υπηρέτες συγγρόνους!».

Στην εποχή μας ή βαντάλια θεωρείται ως ένα από τα πιο χαριτωμένα κομμάτια της γυναικής.

Μία από της εξιπνότερες γυναικές της εποχής του Λουδοβίκου Ιάου, έγραψε στη φίλη της κυρία ντε Σταλ:

«Ας φαντασθούμε μια γυναίκα όμορφη, χαριτωμένη, κομψή... Με όλες αυτές της χάρες της, αν δέν έζωη να μεταχειρίζεται με άριστοκρατικό τρόπο τη βαντάλια της, θα διατρέχει πάντοτε τον κίνδυνο να γελοιο-ποιηθή... Πόση χάρη δέν προσθέτει ή βαν-τάλια σε μια γυναίκα που έξοι να την με-ταχειρίσθ' όταν, όπου και όπου περπατεί...»

Στής άρχής του περασμένου αιώνας μερι-κό Γάλλοι δανούδες έλάνθαναν τη μόδα να κρατούν βαντάλιες και οι άντρες. Η άντι-κείς αυτές βαντάλιες ώνομάστηκαν ακορίσταν-τρες, επειδή πρωτόκαναν την εμφάνισή τους τό βράδυ της προείρας της «Κορίσταντρας» στην Όπερά—Κομίκ του Παρισιού. Η μόδα όμως αυτή υπήρξε εφήμερη, και ή βαντάλια παρέμεινε μέχρι σήμερα ο άχώριστος σύντα-ρος των γυναικών όλων των τάξεων και ό-λων των εθνών...

Μολονότι τα μηχανικά μέσα έχουν τόπο προοδεύσει στην εποχή μας, σε πολλά έθνη υπερωκεάνεια αντί ανέλαττων μεταχειρι-ζονται τεραστίες βαντάλιες. Ο γράφω της γραμμής αυτές αυτές έτους να ταξιδέψη μ' ένα πελώριο άγγλικό υπερωκεάνειο που έκ-τελούσε τη γραμμή Βουάργε—Πόρτ-Σάντ—Μασσαλίας. Ε, λοιπόν, θα τό πιστέψετε; Σ' όλες της αλυσίδες του υπερωκεανείου ύ-πηρχαν, στο ταβάνι, πικνές σειρές φτερών. Όλες ή σειρές αυτές ήταν συνδεδεμένες με-ταξύ τους με σχοινιά, τα όποια αρραβώσαν ρυθμικά και άδιακοπα διάφοροι θάγαεντες ιν-δοί, σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού για να άερίζουν τους έπιβάτες!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

□ Ο περίφημος γάλλος σκηνοθέτης Ζάκ Φεντέρ, από όπου μετέβη στο Χόλλυγουντ, δεν έχασε τον καιρό του. «Γύρισε» ήδη το «Φίλι» και το «Πράσινο Φάντασμα» και θα αλλάξει την έκταση νέων ομιλουμένων ταινιών. Ο εκλεκτός καλλιτέχνης κατοικεί στο Χόλλυγουντ, ένα έξοχο σπίτι με τη γυναίκα του και τα τρία χαριτωμένα αγοράκια του.

□ Η Κλάρα Μπούκα κατέριψε όλα τα ρολόγια των επιστολών, ξεπερνώντας τον Τζόρτζ Ρότζερς και τον μακαρίτη Ρούντολφ Βαλεντίν. Η νεαρή σταρ λαμβάνει καθημερινώς, κατά μέσον όρον, δύομισή χιλιάδες επιστολές, από θαυμαστές. Δεν πετά καμιά, η ιστορία όμως δεν ανασταίνει αν η γραμματεία της απαντούν σ' όλους τους θαυμαστές. Η ίδια η Κλάρα Μπούκα, για να μελετήσει εκ του φυσικού κάποιο ρόλο της στην ταινία «Όταν ο σπύλος προσγειωθεί» πήγε στα ντάνσις της Καλιφόρνια κι έκανε τη γνωριμία των χορευτριών. Αυτές η κοπέλλες που είναι πολύ όμορφες και έχουν ως αποστολή να χορεύουν με τους πελάτες πουλώντας σ' αυτούς όλες μπορούν περισσότερες μάσκες, ονομάζονται στην Καλιφόρνια «Χορεύτριες—Ταξί».

□ Κατά την φετινή κινηματογραφική περίοδο, η αμερικανική ακαδημία του κινηματογράφου άπενιψε ως βραβείο ένα χρυσό αγαλματίδιο στο «Μπρόντγουεϊ Μελοντ» της Μέτρο-Γκλόντουν - Μάγερ, χαρακτηρίσας αυτό ως την ωριμότερη ταινία της φετινής χρονιάς. Επίσης άπενιψε ένα βραβείο στον οπερατέρ Κλάιντ ντε Βίντα που κινηματογράφησε της «Λευκής Σκιάς».

□ Η «Παραμύθον Φάουζ Λάσκυ Κορποράσιον» που εγγράφη μετωνομάσθη σε «Παραμύθον Πέμπλιν» υψώ ανακοίνωσε ότι η ετήσια παραγωγή της θα ανέλθι σε 32 ταινίες για το 1930/31. Η εκδόσεις θα γίνουν στην αγγλική, γερμανική, γαλλική, σουηδική, σκανδιναβική, τσεχοσλοβακική, ούγγρική, πολωνική και ρουμανική. Κατά το τέλος 'Τουλίου ο κ. Έμμανουέλ Κόχεν, ο διευθυντής των «Παραμύθων Νισζ» καταθέτει εις Παρίσι για την οργάνωση των εβδομαδιαίων επικαιρών γεγονότων της Ευρώπης.

ΓΑΛΛΙΑ

□ Η Λιλό Νταμίτα δούκεται: στο Παρίσι. Πηγαίνει τακτικά στο θέατρο, παίζει γκολφ, επισκέπτεται τους μεγάλους ράφτες, παραγγέλλει στην πιο σίμ μιστοτέρα καπέλλα τελευταίας μόδας, γευματίζει στο Μπουά και παρευρίσκεται στις Κούρσες... Στο δωμάτιό της του ξενοδοχείου, η ατμόσφαιρα είναι καθαρή αμερικανική. Το γραμμόφωνο, που το χορδίζει η μητέρα της Λιλό, παίζει διάδοχα τραγουδάκια του Μπρόντγουεϊ. Στο τραπέζι της είναι αμερικανικά περιοδικά, παραγγελισμένα με φωτογραφίες αστέρων και σκανδαλώδεις ιστορίες. Στην παγωνιέρα, μία μπισκότλια σαμπάνια. Γιατί η Λιλό, ισχυρίζεται ότι της «Ηνωμένες-Πολιτείες» κάθε κομψή γυναίκα, για να είναι της μόδας, πρέπει να πίνει οινόπνευμα. Η Λιλό Νταμίτα ετοιμάζει, ενώ ξεκουράζεται, και τ' «Απομνημονεύματα» της.

□ Ο σκηνοθέτης Λ. Βιόν «γυρίζει» τα εξωτερικά της ταινίας «Πρίγκιπες του μαστιγίου». Το πρωί «γυρίζει» στο Σαντιγύ με την Μισέλ Βάνγκερ, την χαριτωμένη δανέζα της ταινίας και τον Γ. Σαζέτο. Το απόγευμα, στο Μαζιόν-Αρφόρ, με τον Τζόνι Λουαζό, την Κάμεν Νταρζά και τον Πιέρ Νέ. «Όταν «γυρίσει» στον ιππόδρομο του 'Αγκιέν, άκουσε διάφορες γνώμες. Βλέποντας τον Κ. Μπαρέ, τον «προδότη» της ταινίας, ένας παχύς κύριος φωνάζει με πεποίθηση: «Νόμιζα πως οι ήθοιοι του κινηματογράφου ντυνόταν καλλιτερά!...»

Ο ΠΥΡΟΣ ΤΟ ΚΟΣΜΟΣ ΜΕΣ ΔΕΚΑΡΕ

Paul d'Ivoi

Τά προηγουμένα.—Η διαθήκη του ε-
ξαδέλφου του καθιστά τον Λαδαρέν
γενικόν κληρονόμον. Αν κάνει τον γυ-
ρον του κόσμου με πέντε δεκάρες. Έν
εναντία περιπτώσει, κληρονομεί ο σέρ
Μύρλετον. Ο Λαδαρέν αρχίζει το
ταξίδι του και φθάνει στο Μεσικό θ-
που ανακηρύσσεται πρόεδρος. Δραπε-
τεύει κι εξακολουθεί το ταξίδι του.

24. (Η συνέχεια)

Ο Λαδαρέν έβγαλε το μανδύλι του από
την τσέπη, το ξεδίπλωσε, το τίνισε, έβαψε
στην τσέπη του, έβγαλε μίαν, μίαν της δεκά-
ρες που είχε και της τοποθέτησε επάνω
στο μανδύλι.

Αι κινήσεις του προκάλεσαν φυσικά, την
περίεργια του κόσμου. Διάφοροι διαβάται
σταμάτησαν και τον κύτταξαν. Όταν τέλος
είδε συγκεντωμένο επαρκές ακροατήριο, έ-
καμε ένα χειρισμό προς το πλήθος και άρ-
χισε να αγοράζει:

—Ναι, κύριοι. Είς τα χέρια μου ο χαλκός
γίνεται άργυρος. Ένα μονόλεπτο γίνεται δεκά-
λαιο. Έδω μία γαλλική δεκάρα. Θα παρευ-
ρθίτε μόνοι σας στο περίεργο πείραμα.
Αλλά δια να σας μάθω το μυστικό μου, πρέ-
πει να με ενδιαφέρουν. Τα χέρια στην τσέπη,
κύριοι. Ένα μονόλεπτο ο καθένας.

—Ω! ακούστηκε μία φωνή. «Αν ή εφεύ-
ρησις ήταν σοβαρή, ο εφευρέτης δεν θα είχε
ανάγκη να επικαλεσθεί την γενναιοδωρία του
κοιτού.

Ο Λαδαρέν έριψε ένα βλέμμα προς τους
διακρινόμενους. Ήταν ο Μπουδρέϊγ. Πώς ε-
νόησε εκεί: Είχε φθάσει το πρωί ακριβώς με
τον σιδηρόδρομο του Ν. Βιερνικου και ή τύ-
χη τον έφερε μπροστά στην συγκέντρωση.

Στά λόγια του απήντησε ψέβους επιδοκι-
μασίες των περιόντων. Αλλά ο Λαδαρέν
δεν ήταν από εκείνους που τα χάνουν εύκολα.

—Κύριοι, είπα προς τους ακροατές του, ο
πολιτισμός φαίνεται ότι δεν έχει καθόλου
τροφεή ψυχή. Δεν έννοει τίποτε από λεπτό-
τητα συμπεριφοράς. Αν ζητώ τον δολό
ας, το κάμνω δια να μη θεωρηθί ότι σας
δίδω το μυστικό μου ως έλεημοσύνη. Αλ-
λωστε ένα μονόλεπτο του πονεί... Είναι από
αυτούς που θέλουν να παίρνουν χωρίς να δι-
νουν... Ίσως να είναι κανένας τοκογλύφος.

Και με φωνή δυνατώτερη τώρα, εξακο-
λούθησε:

—Τοκογλύφος ασφαλώς είναι... Κυττάξε-
τε τα χαρακτηριστικά του. Μύτη μυτερή,
βλέμμα ύπουλο, χείλη λεπτά και δόντια σα-
καλιότα...

Οι παριστάμενοι άρχισαν να γελούν. Ο
Μπουδρέϊγ αναγκάστηκε να απομακρυνθί
και να παρακολουθί από απόστασιν. Η γε-
νική ευθυμία φάνηκε ευνοϊκή για το στέδιο
του Λαδαρέν. Οι ακροαταί του ένας-ένας
άρχισαν να ρίπνουν μονόλεπτα στο μανδύλι.

Έβρισαν τα μετρούσε.

—Λείπουν πέντε ακόμη... Μόνον ένα
πλέον... Ένα μόνον!... Το δολάριο συνε-
πλήρωθη.

Μάζεψε το μανδύλι με της δεκάρες και τα
μονόλεπτα και τα έβαλε με σοβαρότητα στην
τσέπη του.

Το πείραμα επέτυχε! ανάγγειλε. Έδωσε
έτσι, κύριοι, κατά ποίον τρόπο μετέβαλε
της δεκάρες μου σε δολάριο. Είπε ένα παι-
χνίδι, το οποίο παίζουν συχνά στα Παρισινα
βουλεβάρτα.

Γέλωτες υπεδέχθησαν τα λόγια του. «Ο-
λοι όσοι είχαν δώσει το μονόλεπτο των έμι-
ναν ευχαριστημένοι δια το πάθημά των.

Ο Λαδαρέν ετοιμάζετο να πληρώσει τον
σέρ Μύρλετον και την κόρη του, όταν ένας
Κινέζος με μπλε τήβεννον και ένα σκουάκι
που είχε στην κορυφή ένα κουμπί από κε-
ραμικά, τον κράτησε.

—Είδα ότι έχετε και ευφύια και θάρρος,
κύριε! του είπα. Έχετε ανάγκη χρημάτων;
—Μήπως πρόκειται να μου προτείνετε
καμμιάν επιχείρησι;

—Ακριβώς. Πρόκειται για μία δουλειά
επικινδύνου, η οποία όμως θα πληρωθί καλά.

Ο Άρμανδος διάταξε για μία στιγμή.
Τώρα που είχε το δολάριο, ήταν βέβαιος
ότι θα εύρισκε εύκολα τα 28 δολάρια δια
το τηλεγράφημα. Η περίεργια όμως τον έ-

καψε να ρωτήσει:

—Είμαι ελεύθερος να άρνηθώ αν οι όροι
δεν μου άρέσουν;

—Ναι.

—Τότε τί πρέπει να κάμω;

—Ελάτε άπόψε στην δεκά στην νοτία ά-
κοη της Άλτα-Πλάζα.

—Στην άρχή της κινεζικής συνοικίας;

—Ακριβώς. Θα οδηγηθίτε σε μέρος, όπου
θα μάθετε περί τίνος πρόκειται...

—Στης δεκά θα είμαι εκεί.

Ο Κινέζος και ο Πάρισινος άντλήσαν ύ-
πόκλησι και σε λίγο ο Λαδαρέν εύρίσκειτο
κοντά στους φίλους του.

—Ακούστε! είπα ο σέρ Μύρλετον. Αν
ήξευρα ότι θα ριφκινιδυνούσατε για να δρίτε
λεπτά για μένα, δεν θα τό δεχόμουνα.

—Ας τ' αφήσωμε τώρα αυτά, άφού όλα
πήγαν καλά. Τώρα πιά πρέπει να πάμε στα
γραφεία των «Τάμης της Καλιφορνίας».

Στά γραφεία της εφημερίδος ο Λαδαρέν
άντι ενός δολλαρίου έδωκε προς δημοσίευσιν
την εξής άγγελία:

«ΑΣΦΑΛΗΣ ΜΕΘΟΔΟΣ δια να κερδίσετε
στης ιπποδρομίας. Γράψατε Κον Β. Α. 271
στά γραφεία της εφημερίδος, έσχωκλειόντες
δέκα λεπτά».

—Με την άγγελία αυτή, είπα ο Λαδαρέν
καθώς έφευγαν, θα έχωμε αύριο όσα χρεια-
ζόμεθα και περισσότερα ακόμη.

—Αυτό είναι πιθανόν. Η κουτάμπα των
άνθρώπων δεν έχει όρια. Αλλά ποιά είναι ή
άσφαλής μέθοδος που θα υπόδειξε;

Ο Λαδαρέν ύψωσε τους ώμους και άπάν-
τησε γελών:

—Να μη στοιχηματίζετε παρά στα άλογα
που κερδίζουν.

—Άλλ' αυτό δεν είναι τίμιο! είπα ή μίς
Άουρετ.

Η παρατήρησις έθξε τον Γάλλο.

—Απατάσθε, δεσποινίς! είπα. Έχουμε ά-
νάγκη μερικόν δολλαρίων. Τα δανείζομαι ό-
πως μπορώ, με την βεβαιότητα ότι δεν θα
ζημιώσω κανένα. Άδριο θα πάω στην εφη-
μερίδα. Θα άνοίξωμε τα γραμμάτια που θα
έχουν σταλή μέχρι του ποσού των 28 δολλα-
ρίων. Ο σέρ Μύρλετον θα τηλεγραφήσθ στο
Λονδίνον και όταν λάβη χρήματα από τον
τραπέζιτ του, θα επιστρέψωμε τα δέκα λε-
πτά εις κάθε ένα από αυτούς που τα έστα-
λαν και θα τους δώσωμε επί πλέον την συ-
βολή ότι ο καλλίτερος τρόπος δια να κερδι-
ση κανένας στης ιπποδρομίας, είναι να μη παί-
ζη.

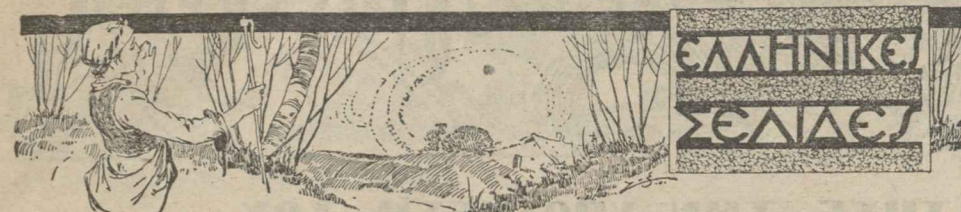
Η μίς Άουρετ ένόησε το άποκο της πα-

—Εν τοιαύτῃ περιπτώσει ετοιμάσατε τα
πόδια σας. Ας σας κάνω να τρέψετε πολύ.

—Θα τρέξω.

Ο Λαδαρέν τον άφίχε.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΔΡΟΣΙΝΗ

Ο ΑΓΓΕΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

3. (Συνέχεια και τέλος)

Και έξαφνα άντι να του μιλήσω, άντι να
κάνω κάθε άλλο γνωστικώτερο που μπορούσε
να μουθίη στο νου, έφυγα σαν τρελλός. Για
κάμποσο γούριζα μέσα στα σουμάνια χωρίς να
έξωμο που πηγαίνω. Έγχεσα άρχισα νάχω-
μαι στα λόγια μου' συλλογίσθηκα να πάω
στο χωριό να δώσω είδηση. Μα ως που ναύ-
ρω το δρόμο, έκαμα γύρους κι' άλλούρους
στά σκοτεινά. Με τα πολλά είδα τα σπύτια
ν' άσπρίζουν στα πλάγια του δουνού και
κάτω τον Άσπροπότμο που γυάλιζε. Τότε
παίρνω πλεία διπλό δρόμο, φτάνω λαχανια-
σμένος. Κοντοστέχω να πάω άνασσαυό άμα
μπήκα στο χωριό και ύστερα άδειάζω δυο πι-
στολιές στον άέρα και άρχίζω να φωνάζω:

—Χωριανοί, δοθήθεια, δοθήθεια!

Ο κόμος όλος σηκώθηκε στο ποδάρι' οι
σκύλοι εγνώριζαν. Έβωσα να καταλάβουν τι
είχε γίνη' είκοσι, τριάντα νομάτοι άρπαξαν
τ' άρματά τους και έτρεξαν στη Σπηλιά του
Λίκου. Έγώ δεν είχα δύναμη να πάω μαζί
τους. Η Μίλτανα άκουσε το σκοτωμό της
κόρης της κι' έπεσε ξεύη.

Ο έσπράχτορας, οι άλλοι χωριανοί μαζε-
μένοι γύρω μου, μιλούσαν, φώναζαν. Κανέ-
νας δεν μπορούσε να καταλάβη πως στον τόπο
του Άγγελόγιαννου βρέθηκε ή Κατερίνα ή
κόρη του Μίλτου.

Γ.

Κοντά έγύραζε όταν έβρασε πρώτο ένα
από τα παιδιά που πήγε στη σπηλιά κι' έφε-
ρε τρία χαμπάρια, πως ή Κατερίνα είναι σκο-
τωμένη από το δόλι που την πέρασε κατά-
καυθα' κι' έχει και πέντε μαχαίριές' πως ο
Μίλτος έχασε τα λογικά του και πως έπισ-
σαν ζωντανό τον Άγγελόγιαννο λίγο παρα-
κι άπ' τον τόπο που σκοτώθηκε ή κόρη του
Μίλτου.

Σε λίγο ήρθαν και οι άλλοι. Έφεραν τη
δυστυριμένη Κατερίνα σηκωτή και την ά-
φισαν γάμω, στη μέση του σπιτιού της. Ο
ληστής δειμένος, γλωμός άπ' τη πληγή, έσκυ-
ψε το κεφάλι κάτω κι' έκύτταζε τάψυχο κορ-
μι. Αυτός ο φονιάς, το θηρίο, είχε δάκρυα στα
μάτια. Όταν τον ήρθαν, δεν έφερε καμμιάν

οατηρήσέας της. Έβγινε κατακόκκινη και
έδωκε το χέρι της στον Γάλλο.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε Λαδαρέν.

—Ω! Μη στενοχωρηθείτε. Η παρατήρησις
σας ήταν πολύ όρθη και εγώ φάνηκα λίγο
πολύ εύχισθητος.

—Όταν έβρίθσαν στο ξενοδοχείο, είδαν έκ-
πληκτοι. ότι ο κ. Μπουδρέϊγ τους παρακολου-
ούσε. Ο Λαδαρέν τον άντελήθησθ πρώτος.

—Σεις είσθε πάλι, κύριε Μπουδρέϊγ;

—Ενώ πάντα θα είμαι.

—Είσθε άποφασισμένος να μη με άρήσετε
ήσυχ;

—Ναι. Και να σας επαναφέρω στην Εύ-
ρώπη καταστραμμένο και μετανοημένο.

—Όποτε επιμένετε να με νομειύσετε;...

—Με την κόρη μου Πηνελόπη, όταν θα
έχετε άποτύχει στην παράφρονα επιχείρησις

—Εν τοιαύτῃ περιπτώσει ετοιμάσατε τα
πόδια σας. Ας σας κάνω να τρέψετε πολύ.

—Θα τρέξω.

Ο Λαδαρέν τον άφίχε.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΛΠΟ

Ο δικηγόρος Μπουρνέ, θέλοντας να πουλή-
ση κάποτε ένα δύστροπο άλογό του σαν τρο-
μεό... πειθαρχικό, το καθάλλικεψε, για
να επιδείξη άκούη καλλίτερα τα χαρίσματά
του στον ύπουλαιο άγοραστή. Έπειδή όμως
δεν ήξεοε καλή ιππασία, με το πρώτο τίνιγα-
μα του άλόγου, βρέθηκε ξεπλωμένος φαρδύς-
πλατύς γάμω.

—Καθήμεν Μπουρνέ, του είπα τότε γελών-
τας ο παρ' όλινον άνοστατής του άλόγου, αν
θελήσας καμμιάν άλλη φορά να με ξεναεί-
σης, μην άνεβαίνης επάνω σε άλογο. Προτί-
μησε ν' άνεβαίνης στην έδρα του δικαστη-
ρίου. Αυτή τουλάχιστον δεν... κλωτσάει!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΑΜΟΙΒΗ

Ένας άλχημιστής, που ισχυριζόταν ότι
είχε ανακαλύψει τον τρόπο να κατασκευάζη
χουσάφι, παρουσιάσθη κάποτε στον πάπα
Λέοντα 10ο και ζήτησε να τον δοθί κάποια
αμοιβή γι' αυτή την εφευρέσθ του.

Ο πάπας του τό υποσέθηκε και του είπα
να ξαναπεράσθ βατσοα από δυο-τρεις μέρες.
Ο παρολατάνος έπείθετο να ήεία του άπ' τη
χαρά, βέβαιος ότι ο πάπας θα του έδινε
καμμιάν πολύτιμη δώρο.

Φωντάζεστε όμως την άπονοήτευσθ του
όταν, σαν ξαναπήγε να τον επισκευθί, ο πά-
πας του ποσέσσεσε μία μεγάλη άδειανή...
σακκούλα, λέγοντάς του:

—Γιατί σας φαίνεται παρόξενο, φίλε μου;
Άσοφ έζέετε να κατασκευάσετε μόνος σας
χουσάφι, δεν σας γοιτάζεται παρὰ μία σακ-
κούλα... για να τό βάξετε μέσα!

ΔΗΚΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατηγορούσαν κάποιον νέο πως είχε δη-
λητηριάσει ένα συγγενή του, δίνοντάς του να
φαή διάφορα γλυκά.

Ο Κικέρων έπετέθη με τέτοια εύλογατία
και δαιμόντητα εναντίον του δηλητηριαστού,
ώστε κατέστησε πολύ κρίσιμη τη θέση του
μπροστά στο δικαστήριο.

Έξω φρενών, ο κατηγορούμενος άρχισε να
τον βολίη και να τον απειλή.

—Φίλε μου, έσέπασε! του είπα με τη με-
γαλύτερη ψυχραιμία ο Κικέρων. Λέγε ότι
θέλεις... Δεν πειράζει... Πάρτην! να με
τραπάς... απειλές παρὰ γλυκά!

ΟΡΘΗ ΣΚΕΪΣ

Επειδή ο Δάντης καταδικάσθη στην πα-
ρεΐδα του από διάφορους έθρούς του, κατέ-
φυγε στην Βερόνα.

Ο άρχων όμως αυτής της πόλεως δεν τον
συμπαθούσε καθόλου. Έβωσα, μάλιστα, στο
σημείο να δείχνη περισσότερη εκτίμησθ στον
γελωτοκόπο του, παρὰ στον μεγάλο ιταλό
ποιητή.

Μία μέρα, ένας φίλος του Δάντη, έσέσχεσε
την έκπληξθ του, για τον περίεργο αυτό τρό-
πο συμπεριφοράς του ποιήτη.

—Μά αυτό, είναι πάλι φυσικό πράγμα, ά-
πήνησεν ο Δάντης. Δεν έξέρετε ότι κάθε άν-
θρωπος εκτιμά και συμπαθεί τον ύπυό του;

ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΣ!

Ένας άνθρωπος πολύ κουτός και άκόμω-
τος συγχρόνως, πήγε κάποτε να επισκευθί
την κοίτα ντε Κοσουέλι. Έμεινε ελάχιστα
στο σάλονο της και κατά την διάκεια της
επισκέψέας του είπα πολύ λίγες λέξεις.

Όταν έφυγε, κάποιος φίλος της οικοδεσπο-
νης, την ρώτησε:

—Ποιός ήταν αυτός;...

—Ο κακομοίρας... άπήνησεν ή κοίτα
ντε Κοσουέλι. Είπε... ένας... πεθωμένος!...

—Τί θέλεις να πής;

—Μά δεν είδα, καθήμεν, πως άπ' τη μία
μεριά δεν είπα λέξη, και άπ' την άλλη...
βρωμιούσε!

E. Glück

ΠΩΣ ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ

Ο Άνδρέας γύρισε στο σπίτι με πρόσωπο τόσο λυπημένο και τόσο κουρασμένο που δεν έμεινε στην Μάρθα καμία αμφιβολία για το αποτέλεσμα του διαθήματος που είχε κάνει. Με φωνή από την οποία έλειπε κάθε τόνος στοργής, ερώτησε :

— Πάει άπονηχία ;

— Ναί.

Σώπασαν για λίγα λεπτά. Ο Άνδρέας πλησίασε την γυναίκα του σαν να ζητούσε παρηγοριά.

— Δεν θα με φιλήσεις ;

— Ω ! αν θέλεις !

Και με ύφος σκωπτικό, άρρηκτο, άγγιξε με τα χείλη της το μάγουλο που της πρότεινε ο άνδρας της.

Απογοητευμένος, ο Άνδρέας, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την λύπη του.

Μικροστά του πέρασε τότε όλη του η ζωή. Μέσα σε λίγες μόνο βδομάδες ο θάνατος άπαξε και τον πατέρα και την μητέρα του και έμεινε δέκα επτά χρόνων μόνος στον κόσμο. Η μεγάλη καρδιά ενός οικογενειακού φίλου του επέτρεψε να εξακολουθήσει τις σπουδές του. Βέβαιος λοιπόν για την επιτυχία του άφησε την επαρχία του, ήθελε στο Παρίσι και ήρθε με δύο στην υπηρεσία των Παρισινών σιδηροδρόμων με μισθό δεκατοσίον πενήντα φράγκων τον μήνα. Η δουλειά βέβαια αυτή, που τον κρατούσε σκαμμένο όκτω ώρες την ημέρα, ήταν κουραστική και το μέλλον που του προσέφερε αυτό το στάδιον ήταν από τα μετωπίτερα.

Επειτα έλαμψε ξαφνικά μια χαρά, χαρά που έφύγισε για μια στιγμή την ζωή του ! Έγνώρισε την Μάρθα ! Αγάπησε τώρα και τον άγαπούσαν ! Πόσα όμοια όνειρα είχαν κάνει μαζί ! ... Αλλά της έδειχνε την επιτυχία να ξεχαστεί, την δόξα να φθάνει και αυτή τον άκουγε με πίστη και με υπερωφέλεια.

Στην αρχή του γάμου τους η Μάρθα γεμάτη από τρυφερότητα και αγάπη περίμενε καρτερικά με τα χρόνια περνούσαν, ο θόσιμος που περιμεναν δεν έφτανε και εκείνη άρχισε να αμφιβάλλει.

Ο Άνδρέας την έβλεπε ν' απομακρύνεται σιγά-σιγά από κοντά του, να μην ενδιαφέρεται ούτε να παρακολουθεί με την δουλειά του. Και αισθανόταν τον έαυτό του μόνο, άτελει-στατικά μόνο. Στην μοναξιά του αυτή τον συντρόφευε μόνο η φιλαρία ενός δόξανθου αγγέλου, του γιου του !

— Τι χίμαιρες κινηγάς πάλι ; ρώτησε η Μάρθα που τον κοιτούσε προσεκτικά.

— Δεν κινηγάς καμιά χίμαιρα.

— Τότε θα σκέπτεσαι ίσως της υποσχέσεως που μου είχες δώσει ; Ω, δ ! και τί δεν μου είχες υποσχεθεί ! Θά γινόμουν πλουσία ! ... Τώρα δ, τι έγινε έγινε ένα μόνο πράγμα που σου ζητώ, να κρατήσεις την τελευταία σου υπόσχεση.

— Ποιά υπόσχεση ;

— Την εξέλασες κι' όλας ; Που δέκα πέντε ημερών μου είπες : « Αν το όραμα μου δεν γίνει δεκτό δεν θα έμεινω περισσότερο... »

— Ναί, και θα γίνω ευσεβής για να μεταχειριστώ την έγκραση που σ' άρσσει. Μείνε λοιπόν ήσυχη, θα γίνω ευσεβής.

— Όταν στην υπηρεσία σου δούν πως έπαυ-σες ν' ασχολείσαι με μέ τις αυτές της άνοη-σες, θα σε προδιώξουν, ίσως.

Απών την στιγμή άνοιξε η πόρτα με θόρυ-βο και ένας νέος διαβόλος διαβόλος με μαλλιά κασάρα έτρεξε στον Άνδρέα.

Ο Άνδρέας τον άρσασε στην αγκαλιά του. Και σαν να ήταν δυνατόν να τον καταλάβει το παιδί με τα τέσσαρά του μόνα χρόνια, το έλεγε :

— Άγαπημένο μου, ο πατερούλης σου απέ-τυχε στη ζωή, αλλά σε λατρεύει και θα σε κά-νη πλούσιο ! Το άκουες ; ναί, θα γίνεις πλού-σιος !

— Να και άλλη μια υποσχεσις ! είτε η Μάρ-θα με ερωτήσει.

— Έδωσα σήμερα την παραίτησή μου ! Τα μάτια της Μάρθας έγιναν δροσρογγυ-λα από την έκπληξη.

— Τι είπες ; τον ερώτησε.

— Είπα πως στο τέλος του μηνός φεύγω από την υπηρεσία !

Η έκπληξη της Μάρθας έγινε θυμός και ο θυμός αυτός ξεχύθηκε σε ένα χείμαρρο από λόγια παρὰ και ειρωνικά.

— Τελικά ληστες λοιπόν, στά σωστά ; Μα βέβαια θέλεις ν' άρσσωθής δόλοκληρος στη φι-λολογία ! Έχεις δίκιο, αφού έχεις τόσες επα-τυχίες έως τώρα !

Θά είχε το παιδί της στα γονατά της και θα το ξέτυνε...

Ο Άνδρέας άκουγε με μικρό μειδίαμα στα χείλη και όταν η Μάρθα λαχανιασμένη έπαυ-σε να μιλά, έλεγε ήσυχά :

— Φεύγω για τη Μαδονγκασκάρη.

— Για τη Μαδονγκασκάρη ! είτε σαν απολι-τωμένη.

— Ναί, μου έπρότειναν εκεί μια θέση ση-μείου... Θά κατορθώσω, έλπιω επί τέ-λους, να κρατήσω μίαν από της υποσχέσεως μου. Σου είχα υποσχεθεί μια περιουσία και την δό-ξα ! Ίσως αν ήσουν πιο υπομονητική, αν σε άσθανόμουν πάντα κοντά μου, να είχα κα-τορθώσει να πραγματοποιήσω τα όνειρά μου...

— Ίσως... Αλλά πέρασε πιά, πάει ο καιρός των όνειρων. Στο έξης θα γνωρίσεις μια ζωή άνετη αν όχι πολυτέλη.

— Όλα αυτά, μονομιούρισε η Μάρθα, είναι πολύ καλά, με νομίζω πως το κλίμα της Μα-δονγκασκάρης είναι θαυτατηφόρο !

— Θες να πής πως μπορεί να πεθάνω ;

— Πως έθελαι !

— Μη φοβάσαι, και αν πεθάνω έχω φροντί-σει για σάς. Ασφαλισθήκα για τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα !

— Ναί !

Η Μάρθα σκέφτηκε λίγο και πρόσθεσε :

— Θά είναι όμως υπερόγκη η πρώτη δόσις που θα πληρώσει !

— Είναι πραγματικά μεγάλη, με μη σκοτί-ζεσαι έσύ με της λεπτομέρειες Σου επαναλα-μάνω πως τα έχω όλα προβλέψει.

— Η νοσοκόμος του κλείνει τα μάτια.

E. Γ. ΓΚΛΟΥΚ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τα προηγούμενα.—Ο Ρισάρ ντε Βωβουά δεν έπληξε παρά ένα καρότσι για την προκήρυξη Άρδενέσκο. Όταν αυτή η άσθησια και ιδιότροπη γυναίκα τον έγκατέλειπε, ο Ρισάρ για να την ξεδι-κνή και να ξεχάσει παντρεύτηκε την ζωντανή αντίθεσή της, την όμοια Ζιλιάνα ντε Τρεβενέ. Συναπτεί την σύζυγό του με δύο μικρούς να ξεχάσει την Άρδενέσκο που προσπαθεί να τον ξαναφέρει στα νερά της, τώρα που τον βλέπει με της κάρη τον αδιάφορο. Η Ζιλιάνα γνωρίζεται με τον Άντ Μορλάντ, ένα φίλο του Ρισάρ. Μία μέρα βλέπει τον σύζυγό της να φλεττάει με την Κατερίνα Άργότερα, το ζεύγος Βωβουά μεταβαίνει στη Φλωρεντία όπου, τυχαιώς, πηγαίνει κι' η Κατερίνα.]

24.

(Η συνέχεια)

Για μια στιγμή σκέφτηκε πως θα ήταν μια δναιμένη ευτυχία να είναι δική του, δόλολη-ση και εκείνος όλος δικός της, μέσα σ' αυτό το σπίτι όπου λές τριγυρνούσε με μυστηριώ-δης πνοή έρωτος, η ήρωά απ' τα τρελλά παθη-κά λόγια που μόνο οι έραστές, ξέρουν να λέ-νε... Και ίσως στο χαριτωμένο άτελιό όπου εκείνη δεν ξαναπήγε γιατί ο Ρισάρ δεν της το είχε προτείνει, ίσως η Κατερίνα Άρδενέ-σκο έρχονταν τακτικά... Της στιγμές που έ-λαχταρούσε, εκείνοι οι δύο της περνούσαν μα-ζί... Άχ ! γιατί αυτή η γυναίκα να είναι στην Φλωρεντία τον ίδιο καιρό κι' εκείνον ; Ο θυωρός ξαναγύρισε φέρνοντας της τα γράμματα.

Καθώς τα έπαινε ρώτησε :

— Ο κ' ντε Βωβουά γύρισε ;

— Όχι, κυρία... Δεν τον είδα να έρθει ά-κόμα.

— Όλα τα γράμματα ήταν κι' αυτήν εκτός από ένα, όπου ήταν χαραγμένο το όνομα του Ρισάρ με μεγάλη γράμματα, παράξενα κομμά-τι. Το όνομα της Κατερίνας ήθελε άμείσως σ' αυτό το μισό της. Μα κι' όλη την περιφάνεια και μ' όλη της τη θέληση αντιστάθηκε σ' αυτή την ιδέα. Ποτέ δεν είχε δη το γράμμα της Κα-τερίνας Άρδενέσκο... Γιατί λοιπόν να φαν-τασθεί ότι ήταν δικό της ;

— Έδοκε πίσω το γράμμα :

— Αυτό είναι για τον κ' Βωβουά. Άν θέλε-τε το δίνετε όταν γυρίσει...

— Όταν έρθουν στο μικρό της σαλονάκι ήταν ξενηλωμένη σαν έπειτα από ένα μεγάλο πε-ρίπατο.

Στο σκοτεινό δωμάτιο, απ' το μεγάλο άνοι-χτό παράθυρο έμπαινε η ανάγεια της γλυ-κεράς φεγγαρόλουπης νύχτας. Το φεγγάρι φώτιζε τα νερά του ποταμού που κατέβαιναν ήρεμα προς τη θάλασσα παλινοντας μαζί τους της εικόνας των παλιών μεγάρων και των τα-πεινών σπιτιών... Πήγαινε κοντά στο παράθυρο. Το πρόσωπό της έλαμπε. Και τα χείλη της μοιρομύρισε άπλευμένα :

— Δεν μπορώ πιά να ζήσω έτσι. Πρόσκει να μάθω "Αν με άπαιξ, θα φύγω... Ο καθέ-νος θα ξαναπαίσει την ελευθερία του...

Μα πως να μάθω ; Της ήταν αδύνατο να τοπεινοηθεί ός την κατασκοπεία... Να τον ρωτήσει καθαρά... Θά έλεγε ψέματα από λύπη κι' αυτήν... ή από εγγένεια για την έλ-λην... Μα ίσως να είχε την τιμωρία να της διολογήσει ότι μάντεψε την αλήθεια...

Και έξερε τον έαυτό της : δεν θα μπορούσε ούτε να συγγνώμη ούτε να ξεχάσει... Θεέ ! να περιφρονηθεί αυτόν που το δόθηκε με τό-ση ευπιστοσύνη !

Η πόρτα άνοιξε και άκούστηκε χαρούμενη η φωνή του Ρισάρ :

— Σε ταύκωσα, Ζιλιάνα, να δνειροπολεις στο φως του φεγγαριού ! ...

— Αποσε το παρόθυρο και η σιλουέτα της διαγράφηκε λυγρή στο φόντο του ούρανού. Μηχανικά, έλεγε :

— Γυρίζεις άργά...

— Αλήθεια... άργοπόρησα λίγο κιντίζον-τας το θαμνίσιο ήλιοδασίλειμα.

— Για να ξεκουραστής απ' τη δουλειά σου... Έκανε μ' ένα ακαθόριστο τόνο που έτρεμε έ-νας άντλαλος απ' τη θέαλα που αγαπάσανε την καρδιά της.

— Αν εκείνος το κατάλαβε, όμως δεν έδειξε τίποτα και πολύ φρεσκά, επανέλαβε :

— Για να ξεκουραστώ αλήθεια γιατί δουί-εψα άρκετά... Το καινούριο μου αγαλματάκι πηγαίνει πολύ καλά. Πρόσκει να έρθης να το δής... Πως πέρασε τ' άπόγεμα σου ;

— Άκούγοντάς τον να μιλά έτσι, ο πυρετός της έλάφρωνε λίγο.

— Έγγραφα γράμματα, πέρασα ένα λεπτό απ' το Πιτί : κ' έπειτα, άργά, άνέβηκα στο Σάν-Μινάτο όπου ο φίλος σου, ο Μορλάντ ήθελε να με συναντήσει...

— Ασφαλώς, γίνετε άχώριστοι. Πρόσκει, Ζιλιάνα. Ο Μορλάντ θα καταλήξει να σε εκ-θέσει !

Προσπαθούσε να άστειρευθεί, με στη φωνή του ξεχώριζε κάτι σαν άνυπομονησία...

— Να μ' έλθεις ;... σε ποιανού μάτια :

— Μα άόμω και στα μάτια αυτών που κά-θονται σ' αυτό το ξενοδοχείο που μορσούν, δ-πως κι' έγώ, να διαπιστώσουν ότι θγαίνετε τακτικά μαζί.

Σήκωσε τους ώμους της : και χωρίς να το καταλάβει η στάση της ήταν σχεδόν περιφρο-νητική.

— Και αν άκόμα το παρατηρούσαν, τί σε περιόζει ; Βοήσω πολύ φρεσκά να περνάς δ-πως θέλεις της ώρες σου, στο άτελιό σου...

— Σε παρακαλώ να βρής κ' έσύ φρεσκά που χρησι-μοποιώ αυτές της ίδιες ώρες για να γυρίσω τη Φλωρεντία μ' ένα δδηρό που με κάνει να τη γνωρίζω θαμνίσια και να ξεχνώ τη μονα-ξιά μου...

— Έχεις δίκιο... Μα φυλάξου, Ζιλιάνα.

— Αν εξακολουθήσεις έτσι, θα με κάνεις να έλ-λίσω τον Μορλάντ.

— Να έλθεις ; γιατί ;... Αυτό που το δίν-ου δεν έχει τίποτα κοινό μ' αυτό... μ' αυτό που θα μπορούσες ν' άπαιτήσεις έσύ...

— Αυτό που θα μπορούσα ν' άπαιτήσω, εί-πες ;

— Απότομα, την πλησίασε, καθώς ξαναγύρισε κοντά σ' άνοχτο παράθυρο.

— Δεν μάντεψε λοιπόν άκόμα, δεν κατάλα-βε Ζιλιάνα, ότι έζητο δόλοληφο το είναι σου...

— Μου χρειάζεσαι κ' έσύ, δόλοληφο... Κι' έλ-λίσω για την καρδιά σου, για της σκέψης σου, περισσότερο ίσως απ' όσο για το κορμί σου...

— Γιατί είσαι βέβαιος ότι ποτέ δεν θα δο-θής σε άλλον... εκτός αν...

— Εκτός αν... ξανατε προσταχτικά.

— Εκτός αν η παλιά Ζιλιάνα χαθή δόλο-τελα...

— Και γιατί να χαθής ;

— Όταν τόσο κοντά της, που στην παρρη-κή της κίνηση το κεφάλι της θ' άκουμπάσε στον ώμο του. Στο δέχμα που κάθονταν έπά-νω της, η Ζιλιάνα διάβαζε καθαρά πως αν δεν έκανε ένα κίνημα για να την τραβήξει στην αγκαλιά του, ήταν γιατί θύνηταν τη μέρα που το έλεγε άνοχη το φίλ της... Κι' ένοιωσε μέσα της μια τρελή λαχάρα ν' άκουμπήσει το κεφάλι της σ' αυτή την καρδιά που της ά-νιχε τόσο λίγο, και να κλάμει διολογώντας την άπλευσία της, για να παρηγορηθεί, ίσως.

Μα θυμήθηκε το γράμ-μα που έλεγε και δεν έ-πείνησε σ' αυτό τον τα-πεινό πειρασμό... Και χωρίς ν' άπαντήσει στην ερώτησή του ρώτησε ά-πλά :

— Σου δώσανε ένα γράμμα που ήθελε σ' ό-νομά σου ; Κατά λάθος μου το έδωκαν στο δικό μου ταχυδρομείο.

— Σ' ευχαριστώ, Μου το δώσανε, αλήθεια.

Ο Ρισάρ σταμάτησε. Εκείνη αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά και περίμε-νε... Τι... Μία λέξη που θα έξηγοόσε, την έμπιστευτική κίνηση που θα της έδινε το γράμμα :

Χωρίς άλλο, ο Βωβουά κατάλαβε την εντί-ποση που έκανε η σιωπή του γιατί, έπειτα από ένα λεπτό, απλήρωσε, με λίγη άνυπομονησία :

— Ήταν μια πληροφορία που μου έστειλαν.

— Δεν άπάντησε, γιατί ήταν βέβαια πως τη γέλασε... Και μια παροή και θλιβερή περι-φρόνηση την πάγωσε. Σάν να μην είχε άκούσει τα λόγια του τραβήχτηκε απ' το παράθυρο.

— Ζιλιάνα, που πηγαίνεις λοιπόν ; Αυτό το σκοτόδι είναι πένθιμο ! ...

— Πένθιμο ;... Εγώ έβρισκα γλυκό αυτό το μυσσοκόταδο... Άφρησέ με : μην ένοχλή-σαι...

Πάτησε το κουμπί. Το φως άναψε και το σαλονάκι φάνηκε πολύ χαρούμενο, ελευθερω-μένο από την κοινοτυπία των σαλονιών του ξε-νοδοχείου, γιατί η Ζιλιάνα τόχε στολίσει με κομμάτια μπιμπέλο, φωτογραφίες και σκαρπμέ-να λουλούδια. Μα ο Ρισάρ δεν μπόρεσε να δη το πόσο από της καθώς το έγευρε ζητώντας το κούδιον.

— Θέλεις τίποτα, Ζιλιάνα ;

— Ναί, την καμαριέρα μου για να ντυθώ.

— Άρρησ... Δεν άκουες που χτυπούν για το τραπέζι.

Η φωνή της λές κι' είχε χάσει τον θυμό της τόνο.

Ο Ρισάρ έσφιξε μια γρήγορη ματιά προς τον καθορτή όπου φανόταν το νεανικό πρό-σωπο και έλεγε στα μάτια, στο στόμα αυτή την πονεμένη και περιφρονητική έκφραση που ελ-χε προσέξει κι' άλλες φορές.

Μήπως λοιπόν είχε μάθει ;... Και θα την έκανε ;... θα έκανε τη Ζιλιάνα που την αγα-πούσε με ζήλεια, σαν ένα πολύτιμο θησαυρό — πολύ περισσότερο από τη γήινση :

— Άκούμπησε άπλά το χέρι του στα μαλλιά της και σχεδόν μυστηριωδώς ρώτησε :

— Ζιλιάνα Ζιλιάνα, τί έχεις λοιπόν στο δά-δος της καρδιάς σου ;

— Και σ' στο βάθος της δικής σου... Ρισάρ :

Τα μάτια της που ποτέ δεν έλεγαν ψέματα έβλεπαν βαθιά μέσα στα μάτια του Ρισάρ.

— Έχω για σένα, Ζιλιάνα, ότι η άνοχη μπορεί να κλείνει καλύτερα... Έτοιμάστανε ν' άπαντήσει. Μα χτύπησαν στην πόρτα. Ή-ταν η καμαριέρα που ζητούσε διαταγές.

Η Ζιλιάνα τραβήχτηκε και φώναξε γρή-γορα :

— Εμπρός !

XVI

— Εγώ ποιά, λίγες μέρες έπειτα απ' την πόλ-η τους συνάντησε, ο Άντ Μορλάντ βρέθηκε μπροστά στην προκήρυξη Άρδενέσκο.

— Άμέσως τον άνεγνώρισε και το έδοκε το χέρι της που το άγγιγμα του είχε τη γλυκύτητα ενός χαδιού.

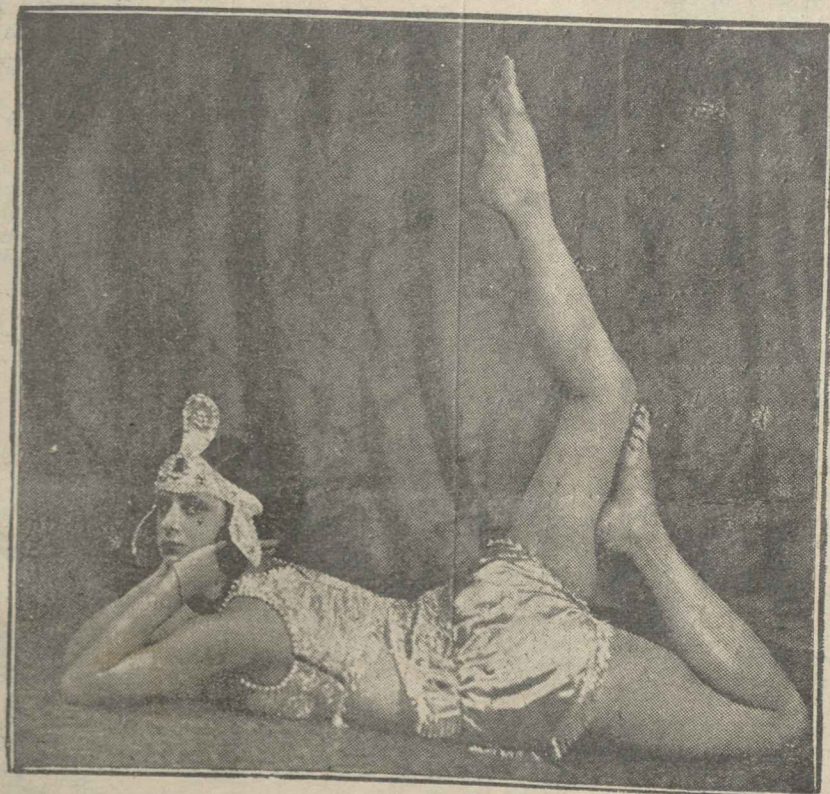
Η συνέχεια

εις το προσέχεις

Ἡ διάσημος ἑλληνὶς σοπράνο δις Μαργαρίτα Πέρρα πρωταγωνίστρια στὴν Κρατικὴ καὶ στὴν Δημοτικὴ Ὀπερά τοῦ Βερολίνου, ποὺ εὐρίσκεται τὴν στιγμὴν ἐν Ἀθήναις.

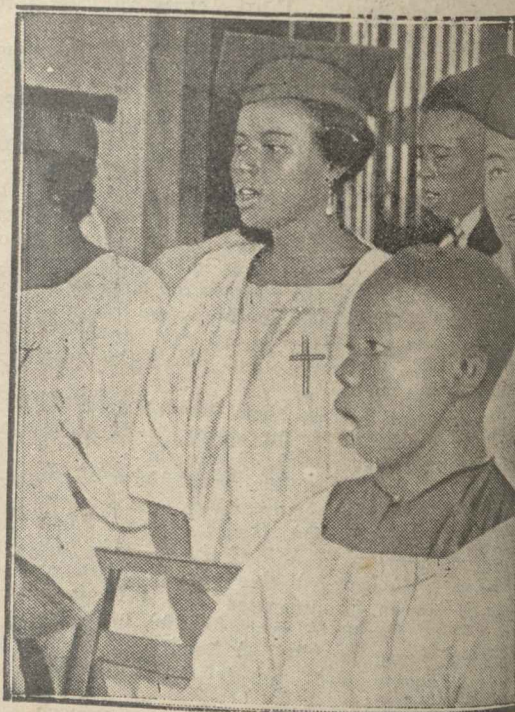
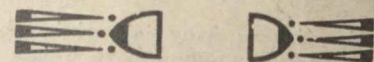

Ἡ δεσποινὶς Μ. Φίνις, τῆς τάξεως τοῦ μπαλέτου τῆς Κας Βάιντα, τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ποὺ διεκρίθη εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῶν ρυθμικῶν χορῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

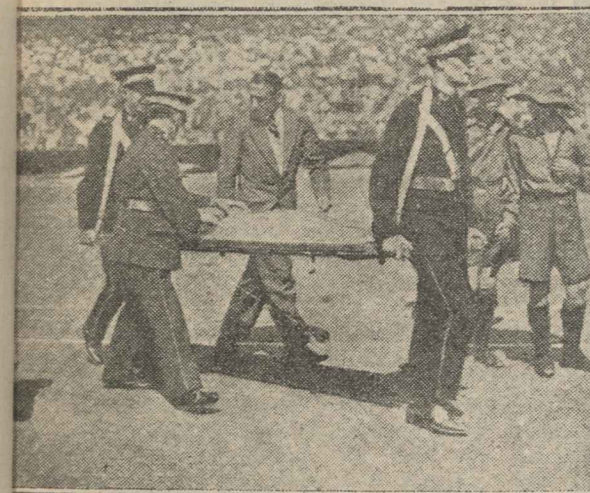
Ἡ δοκτορίσσα Ἑλὴν Κίτς Ντέρμπορν, τοῦ Πόρτλαντ, εἶναι μιὰ ἐκκεντρικὴ συλλέκτρια... κουταλιῶν! Ἐχει συλλέξει 2556 κουτάλια διαφόρων μεγεθῶν καὶ δειγμάτων, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

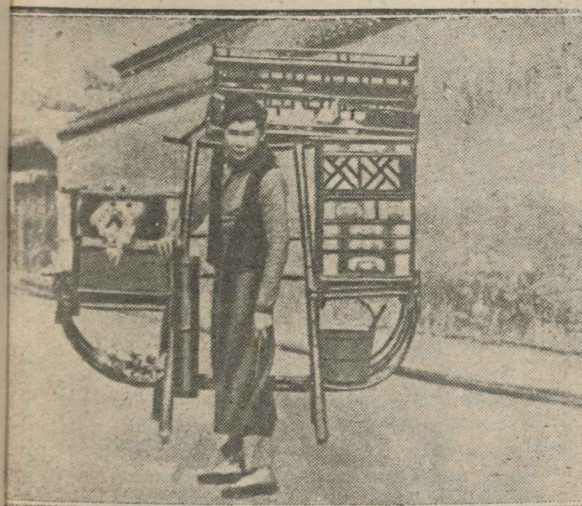
Νεαρὲς χριστιανὲς φοιτήτριες τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μονρόβια, στὸ ἀφρικανικὸ Κράτος τῆς Διβέρια, λαμβάνουν μέρος στὸ χορὸ τῆς μητροπόλεως.

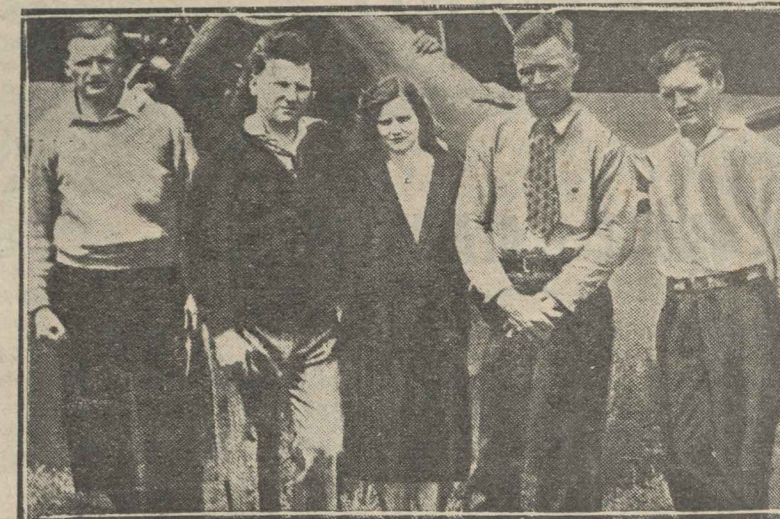
Κανοὶ κατασκευάσαν μικροὺς μηχανήματα ἀσυρμάτου γραφικῆς προβολῆς· δὲν ἀπέχει δὲ πολὺ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁ καθεὶς μας μὲ ἓνα μικρὸ μηχανήμα σὰν τὸ ραδιό-βλέπει στὸ σπῆτι τοῦ τῆς ὡραιότερες ταινίες μὲ τὴν καλλίτερη μουσικὴν.

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ τένις δις Ἀουσομ λιγοθύμισε σὺγκιναι τῆς κατὰ τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας ποὺ ἔγιναν στὸ Ὀυμπλετον. Οἱ τραυματισμοὶ τὴν μετέφεραν εἰς τὸν πρῶτον βοηθὸν ἐνῶ τὴν συνοδεύει πλάι ὁ διαιτητὴς τοῦ πρωταθλήματος κ. Πρένν.

τάξεσθε πὺς εἶναι αὐτός; Ἐνας κινέζος πλανόδιος ἐστίατορίου τοῦ εἰναι φορητὸ· φαγητὰ, πηροῦνια, μαχαίρια κ. λ. τὰ σκηκῶν ἐν τῇ ῥάχῃ του.

Οἱ τέσσαρες ἀεροπόροι ἀδελφοὶ Χούντερ ποὺ ἐκέρδιον τὸ ρεκόρ διαρκείας πτήσεως· οἱ δύο εὐρίσκοντο σὲ ἓνα ἀεροπλάνο, καὶ οἱ ἄλλοι δύο τοὺς τριφοδοτοῦσαν μὲ βενζίνα ἀπὸ ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο. Στὸ μέσον ἡ ἀδελφὴ των.

Μερικὲς μεντιέρες πιζόμες ποὺ ἐξεργασθῶν ἐν τῇ γαλλικῇ λουτροπόλει.

Νέου εἶδους γερμανικὴ ἀρχιτεκτονική· οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι ἔχουν τεράσια παράθυρα καθ' ὅλο τὸ μήκος. Οἱ ἀρχιτέκτονες ἐλπίζουν ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν ἐκκλησιαστικῶς μὲ κρύσταλλα, ὥστε νὰ μπαίνει μέσα περισσότερος ἥλιος.

J. Bruno-Ruby

ΠΩΣ ΑΝΘΙΣΕ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ...

Η Τζούλια Ρούσκιν ξύπνησε το πρωί έκλεινο απ' τη μεθυστική μυρωδιά των τριανταφυλλιών που έμπαινε απ' το ανοικτό παράθυρό της. Σηκώθηκε και πλησιάζοντας στο παράθυρο άρπασε το πρόσωπό της να το γαϊδέψει ή πωλήσει δροσιά και τα λεπτά ρουθούνια της ανοιγόλεισαν άτακτα, σαν να θέλανε να ρουφήξουνε όλο μαζί τον άρωματισμένο αέρα.

Κάτω απ' της τριανταφυλλιάς αυτές, είχε πάρει η Τζούλια το πρώτο φίλ του Πιέρ, μα δεν του όμολογούσε ακόμη, όπως δεν το όμολογούσε άλλους ούτε στον εαυτό της, πως τον αγαπούσε πολύ, παρ' όλο που η αγάπη τους διακοσμούσε ήδη δυο δόλοκληρα χρόνια. Ήταν πάρα πολύ υπερήφανη, ακόμα και μυστικά στον θάνατο της τριανταφυλλιάς που με τη δύση του ήλιου άνοιγε της εκατόφυλλης καρδιάς της, εκείνη κρατούσε σφιχτοκλεισμένη την δική της!

Η Τζούλια είχε την πεποίθηση πως μια ωραία γυναίκα—και εκείνη τώρθε καλά πως ήταν ωραία—έγινε δείχνοντας πως ήταν έρωταυμένη. Η ζωή της είχε μάθει να φοβάται τον εαυτό της, και έπειτα συγχάνονταν της λέξεις, που ξεπερνούσαν τα όρια της σκέψης. Λέγοντας «αγαπώ» ήταν το ίδιο γι' αυτήν σαν να ορκιζότανε για πάντα, μα να δώσει πάλιν έναν όρκο για να μη την κρατήσει, ή να μετανοήσει γι' αυτόν, της ήταν άπορουστικό. Ποτέ της δεν είχε μουρμούρισε καν στον Πιέρ Ντορσέ πως τον αγαπούσε.

Η ψυχρότης αυτή έκανε τον Πιέρ εξ' ύπου προσηκτικό όπως και την Τζούλια. Ήταν σπάνια χρονιά. Μια ηλικία που ο άντρας αρχίζει να αντιστέκεται την άξια της ανεξαρτησίας του. Ήταν και αυτός ένας σκεπτικιστής. Φοβότανε κι' αυτός τα μεγάλα λόγια. Ποιηματικά έρωταυμένοι κι' οι δύο τους προτιμούσαν να σιωπούν. Έτσι φωνάζονταν πως φέρονταν πιο λογικά. Η Τζούλια, γρήγορα και πλούσια, κατοικούσε στο ύψωμα του Φερρά σε μια πολυτελή βίλλα, που δομίζονταν στα νερά της Μεσογείου. Η ζωή της αποτελούσε από γλυκές ποιητικές χωρίς σπουαία. Πίστευε πως ήταν ευτυχισμένη.

Ο Πιέρ, ήταν χειρότερος, και εξασκούσε το επάγγελμά του στη Νίκαια. Είχε μια σήμε που μεγάλωνε μέσα με τη μέρα, και την γοητεία που δίνει σ' έναν άντρα η επιτυχία, ή εμπιστοσύνη στον εαυτό του και μια θαυμαστική φυσιολογική ισορροπία. Η όρεξη του ήταν πολύ σύντομη για να υποσέη να ευχαριστή την πελατεία του. Στο βάθος της ψυχής του ήταν περήφανος γι' αυτό. Νόμιζε πως το επάγγελμά του κοστούσε στη ζωή

του την πρώτη θέσι!

Ανασπίνοντας την μυρωδιά των τριανταφυλλιών η Τζούλια συλλογίστηκε πως η στιγμή ήταν τέλεια ως την ώρα που θ' αρχίτανε να την δει ο Πιέρ, όπως κάθε βράδυ, και γι' αυτό ντύθηκε και έφυγε για το Μόντε-Κάρλο.

Ο δρόμος ήταν ωραίος. Έπρόκειτο να πορευοματίζε με δυο φίλενάδες της και δυο άλλους κυρίους, από τους τύπους εκείνους των γοητευτικών εργένιων, των τόνων αχρηστών, που οι άντρες περιφρονούν και η γυναίκες λατρεύουν. Ένας καλός ράφτης, λίγα λεπτά στην Τράπεζα, διεθνείς σχέσεις και ένα στέμμα πάνω στην τσιγαροθήκη τους. Αυτό ήταν όλο!

—Με ποιαν ήσουν σήμερα το πρωί;

Ο ένας απ' αυτούς την περίμενε μπροστά στο καζίνο. Μα εκείνη του έτεινε το χέρι χαπώς άσηχημα. Είχε δει στην πόρτα του ξενοδοχείου των Παρισίων όπου διευθυνότανε το αυτοκίνητο του Πιέρ. «Κανένας άρρωστος» σκέφτηκε. Δεν έκανε καμμία άλλη σκέψη, καμμία υπόψια δεν πέρασε από το μυαλό της. Η Τζούλια ήταν άγνωστη γι' αυτή, ποτέ της δεν σκέφτηκε ν' αμειβάλλη για τον εαυτό της. Δεν συλλογίστηκε καν να τον είδοποιήσει πως βρισκόταν εκεί! Θά βλεπόντουσαν το βράδυ, και αυτό ήταν αρκετό.

Μα μόλις κάθισε στο χόλλ, ακούγοντας τα ερωτικά κουπλιμένα του συνοδού της, είδε να παρουσιάζεται στο βάθος ο Ντορσέ. Δεν ήταν μόνος και δεν είχε την όψη ενός γιατρού που θναιίνει από μιά ιατρική επίσκεψη. Η νέα γυναίκα που τον συνόδευε ήταν γοητευτική, ντυμένη και φανιότανε να του μιλάει για έντελως άλλα πράγματα από την αρώστικη της. Σε μια στιγμή μάλιστα, τοπίσσε το μπράτσο και κάτι τοδπε ζωηρά σ' αυτή. Η υπερηφάνεια κόρυψε την Τζούλια στη θέσι της. Άφησε να περάση ο Πιέρ, ο οποίος δεν την αντιμετώπιζε διόλου. Στο πρόσωπο δείχντηκε εξαιρετικά ξαναγύρισε στο Φερρά. Δεν είχε κανένα λόγο να πιστοέψη εκεί. Μα ένοιωθε απλώς την ανάγκη να μείνη μόνη, να κλάψη. Σωριάστηκε

στο κρεβάτι της, λέγοντας να μη την αφήσει η καμένη.

Σαν ξύπνησε, είχε πιά θραυδάσει. Μία δουδύ ανησυχία της έσφιγγε την καρδιά. Δυο ώρες ακόμη και ο Πιέρ θά βρισκόταν εκεί! Εργάζονταν κάθε βράδυ στις 10. Ντύθηκε, γεμάτισε μ' ένα φρούτο και ένα φλυτζάνι τσάι με την απόλυτη πεποίθηση πως δεν θα μπορούσε να βάλει τίποτε άλλο στο στόμα της. «Θαρωώ πως είμαι άρρωστη» είπε στην καμμάρισα της. «Έπειτα κατέθηκε στο σάλι, που η ανοιχτές γυλλίες του θέλιπε στη θάλασσα. Τότε άκουσε το ρολόγι να χτυπά 10 και μισή, και ανηφόρησε: «Είμαι η πρώτη φορά, που ο Πιέρ άργει!»

Μόλις έκανε αυτή την παρατήρηση, ή στενοχωρία που αισθανότανε από το πρωί έγινε όξυντερη. «Αυτό μου έλειπε τώρα! Θέλεγε κανείς πως ζηλεύω!» Στις 11 αναγκάστηκε να το παροδεγεί κι' αυτό με ειλικρίνεια. Στις 11 και μισή συλλογίστηκε να σκοτώση την γυναίκα που είδε μαζί με τον Πιέρ—τον Πιέρ από την παρουσία του οποίου είχε τόση ολογορή ανάγκη, που χωρίς αυτόν της ήταν αδύνατο να ζήσει πιά. Τον Πιέρ, που επί τέλους αγαπούσε.

Τον αγαπούσε!... Μία φορά που ή ομολογία αυτή ξέφυγε από την καρδιά της, την κατέλαβε μία άοριστη νευρική κίνηση. Ήταν βέβαιη πως την άπαυόσε, βέβαιη πως δεν την αγαπούσε ποτέ του, απέφυγε τόσο πολύ να της το πη καμμία φορά—βέβαιη πως την στιγμή εκείνη δεν εργότανε γιατί βρισκότανε με την άλλη!

Ο θαλασσινός πλάτης γέμιζε το δωμάτιο με τη μυρωδιά των τριανταφυλλιών. Δεν ήθελε να αισθάνεται τίποτε γύρω της που να της μιλάει γι' αυτόν τον άνθρωπο. Βγήκε έξω. Η τριανταφυλλιάς λαμπεροπούσαν κάτω από την λάμψη των ηλεκτρικών με μιά ανυπακομή φαντασμαγορική. Ζήτησε να της φέρουν ένα κλαδεύτη, και έδιωξε όλους τους υπηρέτες. «Θέλω να κατσαρεύω τον νυχτή της χωρίς αόρυτες της καταρρέουσες αυτές τριανταφυλλίες, που το απλό άρωμά τους της προσενούσε τόση θλίψη. Όταν είδα πάλι την ολόμορφη, άρχισε να της κλάβει. «Ένας κλώνος έπεσε, ύστερα ένας άλλος... Ήταν έτοιμη να κόψει ένα τρίτο, όταν έλαφα δάχτυλα πίσω της, την ανάγκασαν να στασέη...

Ήταν ο Πιέρ. Στεκότανε με τα χέρια σταυρωμένα, και κύτταζε επίμονα και με ανησυχία την ακρωτισμένη τριανταφυλλιά. Η τσαογή της Τζούλιας την εμπόδιζε να μιλήσει, ως τόσο κατόρθωσε να ψελίσρη λίγες λέξεις:

—Με ποιαν ήσουν σήμερα το πρωί, γιατί άργησες τόσο;

Έκείνος σήκωσε τους δυο σπασιμένους κλώνους, γεμάτους από τριαντάφυλλα. Και την ούτπε με βαρεία, πνιγμένη φωνή:

—Με θαρέθηκες πιά;

Εκείνη δεν άνηγγεσε. Σώπαση. Ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος ήταν ικανός να παρακολούθηση τον έρωδ της σκέψης του. Μία μεγάλη αλήθεια ωστόσο υποστάτους: αναπνόντουσαν. Άγκαλιαστικαν με πασφορά. Τότε για πρώτη φορά η Τζούλια είπε: «Αγαπώ» και για πρώτη φορά ο Πιέρ άνηγγεσε: «Σε λατρεύω» Και έπειτα από δυο γόνια ανταλλάζονε την στιγμή εκείνη το πρώτο αληθινό φίλ...

Z. ΜΠΡΟΥΝΟ-ΡΟΥΜΠ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

['Ο κος 'Αχιλλέας ο Σταύρακας, ένας τίμιος άμαξάς με παραδόσεις, ύστερα από τον κακό δρόμο που έπρε ο γυός του και μη έχον πλέον καμμία έλπία σ' αυτόν άναζέσται να νοικιάρη δυο δωμάτια στην αθή του. Το ένα ένοικιάζεται από ένα νέο σοβαρό φοιτητή και υπάλληλο ύποπτογείου—τον Κώστα Λιγνρό. Η κόρη του Σταύρακα, ή Λευκή, που είχε τελειώσει το χρόνο εκείνο από το 'Αρσάκειο, νοιάζει ένα ασθηματικά για τον Κώστα, τον οποίον αγαπά και ή Χρηστίνα, κόρη ενός πλουσίου έφορτιστού].

14.

(Η συνέχεια)

—Πρέπει όμως να παραδεχθώ κύριε Λιγνρό ότι δεν φέρονσθε καλά στην αλληλογραφία σας. Είστε σκληρός προς τα γραμματικά που σας στέλνουν.

Ο Κώστας την εκύτταξε μέσα στα μάτια με άπορία.

—Εκείνη εξαμύλησε τα μάτια της προσπαθώντας όμως να συγκρατήσει την τσαογή της.

—Τι θέλετε να ήτε δεσποινίς;

—Κάτι που δεν μπορείτε να το άρηθητε, κύριε Κώστα. Να και τώρα άκούη πετάξατε με τόση περιφρόνηση το γράμμα αυτό χωρίς να καταδεχθώ και να το άνοιξετε.

—Δεν αντανάσκω να είναι τόσο σπουδαίο.

—Γραμμένο πάντως από μια γυναίκα.

—Αυτό δεν σημαίνει τίποτε. παρατήρησε ο Λιγνρός χαμογελώντας και θνώνοντας τους δυνος του.

—Και το σπουδαιότερον όμως το άρνιετε πεταγμένο και άντεράσπιστο...

—Σ' αυτό δεν έχετε δικαιο δεσποινίς.

—Και όμως το χθεσινό γραμματάκι της...

—Μην ποιοιοήτε δεσποινίς. Καταλαβαίνω τί θέλετε να ήτε. Το άφημα έδω πεταγμένο στο τραπέζι. Άλλά ποιος σας έληροφόρησε πως μπορούσε να έχη σπουδαότητα για μένα το γράμμα αυτό;

—Το πρόσωπό όμως...

—Έχετε διάθεση άπόψε δεσποινίς.

—Τους δυι περισσότερους από σας...

—Και ποι βόσκοντε τη δική μου διάθεση;

—Υστερα από μια συνάντησι με τα πρόσωπα που του είναι άγαπημένα καθέναν είναι πάντοτε εθθμος και έχει διάθεση.

—Από μια συνάντησι! είπε, με άπορία και έκπληξη ο Λιγνρός...

—Το μεσημέρι... Στο Γιαννάκη... Με δύο κυρίες. Η μία νέα και χαοτιμένη 'Εσπερίε και σας μιλούσε σιγά. Έσεις την άκούατε με ποσογή Φανόσασθε τόσο εύταχισμένους, τόσο συγχρημένους...

Η αωνή της Λευκής όσο προχωρούσε επρόδινε την έσωτερική τσαογή και άγωνία της. Για μια στιγμή σαν νάθελε να λιποθυμήση.

—Οχι! Δεν είναι αλήθεια! Καμμία εύταχία! Καμμία συγχρησι! παρατήρησε έντονα ο Κώστας όσων να ήθελε να διαμαρτυρηθή για κάτι που του απέδιδαν νοοίς να ύπόληψι στο βάθος καμμία αλήθεια. Σας γελάσανε δεσποινίς! Σας βεβαίωσω...

—Με γελάσανε... Τα ίδια μου τα μάτια.

—Καμμία φορά...

Η Λευκή έξέσπασε σ' ένα πασάδοξο νευρικό γέλιο. Σαν γέλιο και σαν κλάμμα. Και σαν έκδηλωσι μιας βαθιάτης ψυχικής τσαογής.

Ο Κώστας την εκύτταξε με έκπληξη και τσαογή.

—Μα τι επάθατε δεσποινίς;

—Τίποτε! Τίποτε!

Και κατόπι με φωνή γεμάτη πόνο και πασάδοξο τόνο.

—Με συγχρηείτε κύριε Κώστα. Με συγχρηείτε...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣ. ΠΑΛΑΔΗ.

—Να σας συγχρηώσω. Και γιατί;...

—Εράνκα τόσο άδιάκοιτη. Με συγχρηείτε γιατί θέλησα να άναμυθώ σε ύποθέσεις που μου είναι τελείως ξένες. Δεν ξέρω πως...

Δεν ξέρω γιατί...

Τα λόγια της έμπέδονταν στα χείλη της. Ένοιωθε το λαμό της να καίη φοβερά και τα μάτια της έβγαζαν κάποιες λάμψεις πασάδοξες. Έσπερε νευρικά τα χέρια της στο πρόσωπό της σαν νάθελε να κρύψη την τσαογή και την συγχρησι της.

Ο Κώστας ένοιωθε τον εαυτό του να τρέμει σαν από δυνατό πνεμά. Αυτοί οι πασάδοξοι τρόποι της Λευκής έδονούσαν βαθύτερα της χορδές της καρδιάς του. Από μέρες τώρα ή Λευκή του ένέντενε κάποια συμπάθεια. Από

—Έσπερε και σας μιλούσε σιγά...

χθές είχε μνη τσαοχότερα στη σκέψη του. Από τη στιγμή όμως αυτή αισθάνθηκε πως ή ζωή του δόλολησε ελε σινοθή κοντά της. Την άγαπούσε. Και την αγαπούσε με την νευρική φλόγα του έρωτα που άνάβει τόσο έσπερα και τόσο άποσάδοξα χωρίς τίποτε να υποσέη να την οδύνη.

Να έπλοιασε με κάποια συγχρησι και λαχτάρα Η θέση της άναυογής της που έβγαζε βαθιά έκτύπησε το πρόσωπό του. Και το άρωμα της νευρικής της πάοας όσων να άουπασε μέσα σε όλη την άπαοή του Λιγνρό. Έκλεισε γιά μια στιγμή τα μάτια του. Έξω το δέλι άρχισε να ύποσέη σιγά—σιγά στο ποσό νεκροτόνο σκατάς. Στο δωμάτιο του Κώστα όμοιοσαν ή βοαδίνες πνοές άποθυμωμένες από τα βαρεία άρώματα του καλοκαρφού. Στην άμυδαλιά της αλήθης ή βοαδινή άκούη συναμμία των πνιγμένων. Και σαν νάταν ή συναμμία αυτή ένα τραγουδί το τραγουδί της άνησιμένης άμυδαλιάς.

Είναζε την άνησιμένη άμυδαλιά με τα χέρια της.

—Δεσποινίς, είπε σιγά και με συγχρησι ο Κώστας.

—Εκείνη έσφιγγε περισσότερο το πρόσωπό της μέσα στα λευκά της χέρια. Όσαν να φοβόταν ν' άντικρύση τον Λιγνρό. Φοβόταν την προσδοία των ματιών της και τα δάκρυά του.

—Πιστέψτε με πως αυτή σας ή άδιακορία για μένα ήταν κάτι που με σγανεί βαθιά. Το ενδιαφέρον σας αυτό με κάμει τόσο εύταχισμένο. Τώρα καταλαβαίνω πως ύπόσέη κάποια ύποσέη που να μην είναι ξένη γιά μένα. Πιστέψτε με δεσποινίς. Πιστέψτε με Λευκή! Αυτή τη στιγμή με πλημμυρίζει ή τσαογή. Μία μεγάλη άνεκφραστη τσαογή. Μα μην κάνατε έτσι! Γιατί ήττατε να με άπορύνετε τη στιγμή αυτή; Έλάτε μη σιρίγγετε έτσι το πρόσωπό σας...

Η Λευκή άκουε σαν μουσική τα λόγια αυτού του Λιγνρό που είχαν μέσα τους μια τρυφερότητα μαζί με συγχρησι. Άρθηκε τα χέρια της να πέσουν άπότομα. Έκτύταζε μέσα στο μυσσοτάδο τον Κώστα και έφυγε διαστικά άρνίνοντας μια πασάδοξη νευρική φωνή.

—Κώστα! Κώστα!

Ο Λιγνρός έμεινε άναυδος. Το πρόσωπό του έκαε. Το κορμί του έκαε. Η άναυογή του έκαε. Μέσα στο δωμάτιο του σκορπαμένο άκούη της τσαογής της άναυογής. Και ένοιωθε τόσα πως την αγαπούσε τρολλά. Έπέσε επάνω σ' ένα καθίσμα με σταυτημένη την σκέψη. Άσυναίσθητα κατόπι άναψε το φως, και τα μάτια του έπεσαν επάνω στο γράμμα που του είχε δώσει ή Λευκή. Έξέσπασε νευρικά το φάκελλο και ξεδιπλώνοντας με την ίδια πάντα νευρικήτητα το γράμμα έδιόδαζε την ύποσέη «Βασιλική Ράμμου». Έδιόδαζε κατόπι και δόλοληρο το γράμμα.

Ήταν ένα τελείογγραφο είς το οποίον έτροπε να άπάντηση ο Κώστας. Και άπάντησε άμέσως. Με κορογίο και άποσαστοχότητα. Σ' απιά του άνηγούσε ή σπασματική κομηνή της Λευκής την στιγμή που έβγαλε διαστικά απ' το δωμάτιό του: «Κώστα, Κώστα!» Η κομηνή αυτή έξέσπασε σ' απιά του όσων μια χαοιόσση και πένθιμη μαζί κωδοινοκοιούσα. Άόσπεσε ένα κομμάτι χαοτι και έγραψε την άπάντησι στην κυρία Ράμμου.

Άγαπητή μου κυρία,

Άδυνατον να σκεφθώ πλέον την Χρηστίνα. Άδιαφορο γιά το μέλλον. Η σκέψη μου και ή άμνη μου είναι άλλω. Δεν ήμωσει πλέον να ήγη λόγος γι' αυτό το σιωπάζειον. Άγαπώ, αγαπώ, αγαπώ...

ΚΩΣΤΑΣ

Εκλεισε το γράμμα, το έσφιξε νευρικά στην τσέπη του και βγήκε έξω. Ήθελε ν' άναμυθώση. Το δωμάτιό τον έπνιγε. Σαν να τον είχε μεθύσει το άρωμα της νευρικής πάοας και της άναυογής της Λευκής. Βυθώνοντας στην αλήθης αισθάνθηκε το βοαδινό άρώμα να τον γαυδίζει σαν δροσινό γάλα. Είχε τελειώσει ή συναμμία των πνιγμένων επάνω στην άμυδαλιά και το σκατάδι άρχισε ν' άπλόνηται βαθύτερα. Μέσα στο σκατάδι ο Λιγνρός δεν άκούονε δυο μικρά ύποτα που είχαν σπορμένη την λάμψη τους επάνω του. Τα μάτια της Λευκής που είχε σπορμένο το κορμί της επάνω σ' άπόσέση της άμυδαλιάς. Την ώρα εκείνη έπαινε ο κος Σπύρος Κουδούνης. Πλάστη καμμία ομοιοτύπια άναυογής και άκαθόνητης ή λυγής. Άποση αλλοτρίαν καρδιά και ήρωδ νύκτω από μια πνιγμένη κοντή δολοκία της έπνοης του ένενητα έπτά. Έπάνω εις το λευκό πνεμάτο γέλιο του άποσπεσε ή χρομή άμυδαλιά του. άναυογής της παλκής του κλητενικής δόξης. Ήταν μομοεθθμωγός ή Κουδούνης. Είχε κοιμισσώση στη νευρική ταβέλα από νοοίς και ένόησε τόσα στα δωμάτιό του να κοιμηθή.

Ο Λιγνρός τον ένοοέτησε ν' ένα κήρυμα του νεαρού του. Έκείνος όμως του άπάντησε σ' άποσέση του αλήθης και της διαθέσεως του:

(Η συνέχεια εις το προσέξες)

ΜΙΑ ΤΟΥΡΝΕ ΣΤΟ ΜΕΝΙΔΙ!

Το ρεπερτόριό μας, μεταξύ των άλλων έργων που επιβίβησαν στη σελίδα αυτή και που θα παίζονται, έχει και μία δραματική κωμωδία μέσα στην οποία φαίνεται καθαρά, τί φτώχεια και τί νίκες περνούν οι κακοίμοιροι οι θεατοί μας όταν δεν έχουν δουλειά, και όταν αποφασίζουν να πάρουν τα κατάρθεσά, να επιβιώσουν τουνόν, να σκαρλώσουν δηλαδή «μπουλούκι» και να πάρουν γραμμή χωρίς και επωφελίες.

Η δραματική μας κωμωδία λοιπόν κύριοι, παίζεται—πό οκταετίας—στο Μενίδι...

Πρόσωπα του έργου: 1) Ο μακαρίτης 'Αλέκος Ρουσέτης (καλλιτέχνης) του θιάσου «Εταιρίας» του 'Ελληνικού θεάτρου, 2) Η μακαρίτισσα Θεώνη 'Ακράτου, πρώην σύζυγος του θιασάρχου και κωμικού μας κ. Γ. Παπαϊωάννου, 3) Ο τενόρος της 'Οπερας της Πετροπούλεως κ. Σπύρος Πετρόβιτς (Σπύρος Μικ...) και 4) εγώ, φίλος του θιάσου και χρηματοδότης για την τουρνέ.

Η πρώτη σκηνή στην «Αργολίδα». Γύρω από ένα γωνιακό τραπέζι οι 'Αλέκος και η Θεώνη κλαίνε τη μοίρα τους. Η Θεώνη είχε χωρίς δουλειά εδώ και ένα μήνα, ο 'Αλέκος τὰ ίδια γωούς θύατο, χωστούσε αυτός τρία νοίκια και η Θεώνη άλλα τρία, τὰ δύο παιδιά της Θεώνης δεν έβγαζαν σχεδόν φως να φάνε και έδιναν και Χριστούγεννα.

—Βοή! 'Αλέκο, τί θα κάνουμε; Βρήκες καμιά πιάττα;

—Τί να σου κάνω, καυμένη. Έβαστε άτυχοι. Επρόκειτο για τὸ θέατρο της Κορίνθου, μὰ ὁ θεατάρης δεν θέλει θίασο μὲ τρία πρόσωπα. Θέλει θίασο μεγάλο!

—Τὸν κακὸ τοῦ τὸν καιρὸ, τὸν παληγοιότατο. Έβαστε τρεῖς ἄλλα κάνουμε γιὰ ἐκτό! Εὐτυχῶς δηλαδὴ πὺ φρόντισα ἐγὼ γιὰ τὸ ἄλλοιως οὔτε σήμερα θὰ κάναμε τίποτα. Πήρα ἀπὸ τὸν δῖναρο τὸ σχολεῖο τοῦ Μενιδίου γιὰ μὴ παρὰστασὶν ἔξω.

—Τί σκέτο σχολεῖο; Λεφτά γιὰ νὰ πᾶμε; Εἶν' ἐνὶ δόλῳ δραπετὸν δραπετὸν.

—Υἱὸ!

—Καὶ τὴν πῶς θὰ φύγουμε;

—Δὲν θὰ φύγουμε, ἀπλούστατα! Κεῖν' ἡνὶ δὲν καταβάνω καὶ ἐγὼ. Σὰν στανὶδα σωτηρίας!

—'Ελα βρε Σπύρο, καὶ μὲς σώσεις, μὲς λείν' ὁ 'Αλέκος. Πόσα λεφτά ἔχεις;

—Γιατί;

—Μὲς χρειάζονται 50 δραχμὲς γιὰ νὰ φύγῃ ὁ θίασος.

—Ποῦς θίασος;

—Εἶν' ὁ Θεώνη καὶ ὁ Σπύρος. Κάνουμε τουνόν στὸ Μενίδι. Μὲς παρὰστασὶν ὁ δῖμαρος τὸ σχολεῖο τῶν θηλέων!

—Θυμάσαι πὺς εἶν' 40 δραχμὲς. Εἶν' ἀπὸ τὴν προηγούμενη πᾶρει τὴν δεκαήμερῃ μου ἀπ' τὴν ἐφημερίδα πὺ δούλευα τότε.

—Ναί, ἀλλὰ ποῖπει νᾶρθῃ καὶ τὸ μὲς. Νὰ μὲς συντορεύψῃς.

—Μὰ δὲ φτάνουμε ἢ 40 δραχμὲς, βρε Θεώνη. 'Εγὼ καὶ τὸ καπέλλο μου ἀνάντι καὶ πᾶρει νὰ τὸ πᾶρο.

—Δὲν πειράζει, πᾶ καὶ γωὺς καπέλλο. Καὶ καλὴ ὁ ὑποβολὴ; Θέλει προτάντζα!

—'Αν θέλῃ ἄνευ προτάντζας, ἂν δὲ θέλῃ θὰ πᾶμε γωὺς ὑποβολὴ.

—'Απαιτεῖσαι; Τὸ ἔργο εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ θέλουμε καὶ ὑποβολὴ.

—Ναί μὰ τὰ ἔξοδα μεγαλώνουν καὶ δὲ θὰ γνῶμε!

Μετὰ ὀλίγου ὁσέψῃ, ἀπεφασίσθησαν τὰ πάντα. Συντάχθη τὸ πρόγραμμα, ἐκπονήθησαν καὶ ἄρ' ἔπειτα συμφωνοῖ ἀπεχω-

ρίσθησαν.

—Σύμφωνοι, θάρθῃς λοιπόν καὶ σύ;

—Τί νὰ κάνω; Θάρθω. Μπορὼ νὰ σᾶς ἀνθῶ;

—'Ορεβούρ' λοιπόν γιὰ κύριο. Στὰς δέκα ἀκριβῶς στὸ αὐτοκίνητο.

—'Ορεβούρ'...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωὶ. 'Ὁρα 10 π. μ. ἀκριβῶς. Προπαλαιὴν Χριστουγέννων, θυμάμαι καλὰ. Στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ 'Αθηνᾶς, ἕνα πικυλάριο καὶ σαραβαλιασμένο αὐτοκίνητο, ἐκτελοῦν τὴν συγκοινωνίαν 'Αθηνῶν—Μενιδίου εἶναι ἔτοιμο πρὸς ἐκκίνησιν.

—Τρεῖς θέσεις ἀκόμα καὶ φεύγουμε.

Στὴ γωνία φαίνονται ἡ μακαρίτισσα Θεώνη καὶ τὸ θῖος της κουτσούβελα, ὁ 'Αλέκος κρα-

Ο πρωταγωνιστὴς τῆς «Τουρνέ».

τῶν δύο μεγάλων μπόνους, (τὸ δεσπότηρι), ὁ Σπύρος ὁ Μικ... μὲ τὴν κίττα του καὶ σὲ λίγο νᾶν καὶ ἐγὼ.

Τρεῖς ἄνθρωποι μὴ γυνίκα καὶ δύο κουτσούβελα σὲ τρεῖς μόνο θέσεις. 'Ο ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον!

—Τᾶς ἔλα τὰ πράγματα, 'Αλέκο; Φωνάζει ἡ Θεώνη.

—'Ὀλα. Εἴχασα μόνο τῆς πούδρας καὶ τὰ κοινάδια!

Τὸ κουτσούβελα κλαίνει. Στενοχωροῦνται τὰ καυμένα.

—Προσέχτε τὴν κίττα. Φωνάζει ὁ Σπύρος. Θὰ βῶ τὸν υπελά μου ἀπὸ τὸν ταβερνιᾶν ἂν τὴν σπῶ.

—'Ὀ! Παναγία μου, θὰ μὲ σκάστε. βρε παιδιά... φωνάζω ἐνὶ σὺν ἀεροπλάνο!...

Μετὰ 'Ὀδύσειαν δύο ὥρων φτάνουμε τέλος μπροστὰ στὴν πλατεῖα τοῦ 'Αγίου Βλάση στὸ Μενίδι.

Τὸ αὐτοκίνητό μας περικυκλώνεται ἀπὸ παρέρχοντες Μενιδιάτες.

Σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖον οἱ Μενιδιάτες εἰσάβαν τὸ κάτω! χειρόγραφον πο-

ΘΕΑΤΡΟΝ... ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ

Μέγας 'Αθηναῖος, 'Επιθεωρητικὸς, δρ. ματικκοπερρετικὸς θίασος.

'Απόψε στὴς 6 τὸ ἀπόγευμα.

Μεγάλῃ ἀποχαριστικῇ παραστάσει τοῦ θιάσου ἀναχωροῦντος δι' 'Αθήνας!

Μέρος 1ον: Η ΜΑΤΟΜΕΝΗ ΠΑΝΤΟΦΑΛ. Μέγα δρᾶμα πατριωτικὸν εἰς πρὶ ξεῖς...

Τὸ ἔργο ἔχει καὶ «φωνητικὴν» ὑπόκρουση τοῦ τενόρου τῆς ὁπερας τῆς Πετροπούλεως κ. Πετρόβιτς, συνοδείᾳ ἐκλεκτῆς κιθάρας!

Τραγούδια, χοροὶ, δουδιὰ, τριωδιὰ, τετραωδιὰ, πενταωδιὰ καὶ γέλοια.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

Δύο δραχμὲς καρέκλα. Θρανία μὴ. Γιὰ τὰ παιδιά 50 λεφτά.

—'Ολοι οἱ Μενιδιάτες τρέζατε στὸ σχολεῖο! Καὶ ἐνῷ οἱ Μενιδιάτες εἰσάβαν μὲ παρέρχοντες τὸ πρόγραμμα ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο, ὁ θίασος κατεγίνετο εἰς τὸ σχολεῖο νὰ φτάξῃ...

—'Η ἔδρα, ἕνα τραπέζι, κάμπος καρέκλες, μὴ κουβέρτα τοῦ ἐπιστάτου γιὰ κάλιν καὶ ἔλα εἶναι ἔτοιμα.

Τὸ θέατρο θ' ἀναίσταται. 'Ὁ ἐπιστάτης ἔχει ἀνάψει τὴν φουβὸν τοῦ εἰς τὴν πλατεῖα καὶ μαγειρεύει! Τὰ μόνον πὺ λείπουν εἶναι τὰ θεορεῖα καὶ τὸ ὑπερῶν!

—Καὶ φῶς; Τί θὰ κάνουμε, 'Αλέκο, γιὰ φῶς; σὺ τᾶς ἡ Θεώνη.

—Κερί!

—'Ὀ! καυμένα. 'Η ἄξιόπρεπτα τοῦ θιάσου δὲν ἐπιτρέπει κερί!

—Θὰ βρούμε λάμπες.

—'Ὁ σκηνοθέτης μὲς φέρνει μὴ λάμπα ἀστυλίνης καὶ τὸ θέατρο φωτίζεται.

—'Ὁ τσιμὴς τί κάνει στὴν πόρτα; (ὁ τσιμὴς εἶναι ἐγὼ). Πούλῃς κανένα εἰσιτήριο.

—'Ενα.

—'Ὁ εἰσιτήριο εἶναι πούλῃς δευτέρως θέσεις, ἀλλὰ ἡ δραχμὴ ἦταν κἀλπικὴ!

—'Ερχεται τέλος ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως. Τὸ ταμείο (ἕνα τραπέζι σιδερένιο) εἶναι περικυκλόμενον ἀπὸ Μενιδιάτικὴ μαρτίδα, ἡ ὁποία στοιμύσσεται γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα εἰσιτήριο. Τί ἀκατάλληλος γιὰ ταμίας πὺ εἶναι!

—Πόσο ἔχει, ρε σὺ, τὸ εἰσιτήριο;

—Πενήντα λεφτά!

—Δὲν κάνει τριανταπέντε;

—'Εμπορὸς φέρεται. Δὲν πειράζει!

—'Ὁ τι πρωτοπροφταίνω πείρω, ἀπάνω στὴν καλὰ σου!

—'Ὁρα ὁ ἀκριβῆς. 'Η πλατεῖα γεμάτη. Εἰς τὰ μπροστινὰ καθίσματα διακρίνεται ἡ δασκάλια τοῦ γωοῦ καὶ ἕνας ὑπενωματάρχης καὶ ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ.

Τὸ κοινὸν πεδοκροτεῖ καὶ σουρίζει!

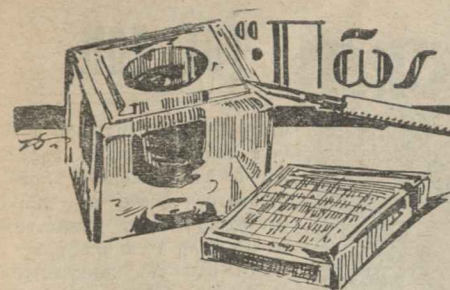
—'Εμφανίζεται στὴ σκηνὴ ὁ Μίμης. 'Ελλην στρατιώτης ἐπιστρέφον ἀπὸ τὸ μέτωπον ('Αλέκος) μὲ λουστρίνια καὶ μὲ φράκ, μὲ στρατιωτικὸ καπέλλο, μὲ τὸν γνοὶ φορεῖ μπλάσες καὶ κρατεῖ τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν!

—Μπῆν' μου. Πληγώθηκα. 'Εγὼ ἐστὶ μένος νὰ φάω. (Καὶ δὲν ἔλανε φέμματα ὁ 'Αλέκος ὁ καυμένος, γιὰ τὴν πραγματικότητά δὲν εἶχε πὺ λίγες μέρες νὰ φάῃ). 'Η κητέρα πέφτει λιπόθυμη καὶ τὸ κοινὸν χειροκροτεῖ.

Δάκρυα καὶ φωνῆς στὴ σκηνή, δάκρυα καὶ φωνῆς τῶν παιδιῶν τῆς πρωταγωνιστρίας ἀπὸ τὰ παρασκήνια, καὶ γέλοια ἀκράτητα στὴν πλατεῖα.

—Σκάσε, ρε σὺ, μὴ φωνάζεις, ἀπὸ μέσα (φωνάζει ἕνας).

Εἶναι ὁ ὑποβολὴς πὺ ἐνοχλεῖ κάποιον ἀπὸ τοὺς θεατὰς. Τέλος τὸ πατριωτικὸν ἔργον... λαμβάνει τέλος. 'Αρχίζει τὸ 6' μέρος τοῦ ἔργου. Τραγούδια διάφορα, χοροὶ, σὺλο ἀπὸ τὸν

Πῶς καὶ διατί, ἔρμιναι δόριοι

ΟΜΙΛΕΙ Ο κ. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Τὸν κ. Κόκκινος δὲν θὰ κοπιάσω γιὰ νὰ τὸν βρῶ. Τὸν ἔχω κάθε βράδυ ἀντίκρυ μου. Χρόνια τώρα καὶ οἱ δύο στὸ ἴδιο δημοσιογραφικὸ γραφεῖο. 'Εκείνος ἀπὸ τῆς ἐπτάμισθ-ὀκτώ ως τῆς δέκα-έντεκα, ἐγὼ ἀπὸ τῆς πεντέμισθ-ἑξῆς ως τῆς ὀκτώμισθ-ἐννῆα. Χειμῶνα-καλοκαίρι.

Μὲ ἐλαφρὲς μόνον τροποποιήσεις στὸ ὥρολόγιό μας, ἀναλόγως τῆς ζέστης ἢ τοῦ κρύου.

Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ συγκατοίκισις εἶναι ἐμπόδιο στὴν περίπτωσι μίᾳς συνεντεύξεως.

—'Ε, θὰ τὰ ποῦμε ἀπόψε;

—Ὁ κ. Κόκκινος ρίχνει μὴ ματιά στὰ χαρτιά του, ὑπολογίζει τὴν ὥρα πὺ θὰ τοῦ χρειασθῇ γιὰ τῆς δύο-τρεις «συνεντεύξεις» πὺ πρέπει νὰ ἐτοιμάσῃ γιὰ τῆς ἐφημερίδας καὶ μὲ κυττάζει ἀναποφασιστός.

Καταλαβαίνω. Εἶναι πνιγμένος στὴ δουλειά. Καὶ τοῦ προτείνω πρῶτος τὴν ἀναβολή.

—Νὰ τὰ ποῦμε αὔριο λοιπόν;

—'Η συνέντευξις ἀναβάλλεται, φυσικά. Καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺ φτάνει ἡ ὥρα ἐννῆα, γίνεται ἡ πρώτησις ἀπὸ μέρους μου, ἀκολουθεῖ ὁ ὑπολογισμὸς τῶν «συνεντεύξεων» ἀπὸ τὸν κ. Κόκκινος καὶ στὸ τέλος ὀρίζεται... ἡ ἀναβολή.

—'Ενας ξένος, ἕνας ὁποιοσδήποτε ἄλλος θὰ ἔπαιρνε τὴν συνέντευξιν μὲ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν. Οὔτε θὰ ἔξερε, οὔτε θὰ ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ ἂν ὁ κ. Κόκκινος ἐτελείωνε τὴν καθημερινὴν του ἱστορικὴ μονογραφίαν γιὰ τὴν «Πρωίαν», μὴ ἐργασία πὺ ἔχει προκαλέσει ἐξαιρετικὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ τῶν ἐκδιδῶν ὅσο καὶ τοῦ κορυφωμένου κοινοῦ καὶ πὺ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μελετῶν ὀλόκληρης ζωῆς, καὶ τῆς «συνεντεύξεως» πὺ γράφει στὴν «Ελληνική» καὶ σὲ ἄλλες ἐφημερίδας. Θὰ ἔπαιρνε θέσι ἐμπρός στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κόκκινος καὶ θὰ ἔπαιρνε τὴν συνέντευξιν. Ὁ κ. Κόκκινος, θέλοντας καὶ μὴ, θάπνυτοσε καὶ ἡ «συνέντευξις» θὰ τελείωναν μὴν ὥρα ἀργότερα. 'Ισως μάλιστα ἀναβάλλετο καὶ καμμίαν γιὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα «λόγῳ πληθώρας ἐπισκευῶν ὤλων».

—'Ετσι, ἀπὸ ἀναβολὴν σὲ ἀναβολή, πέρασε περισσότερο ἀπὸ μὴ ἑβδομάδα. Κι' ἀκόμα θὰ ἀναβάλλετο τὴν συνέντευξιν πάντα γιὰ τὴν ἐπομένη, ἂν δὲν τύχαινε ν' ἀργοπορήσω ἐγὼ μὴ ἔκτατα στὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ τελειώσῃ.

Τὸν Πέτροβιτς μὲ πᾶξ ἀπάντ ἀπὸ τὰ παλαμάκια τοῦ κοινοῦ, καὶ ἡ παράστασις τελειώνει ὑπὸ τὰ σφύριγμα τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται καὶ τὸσον ἐνθουσιασμένον ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐσπερίδος!

—'Η αὐλαία (ἡ κουβέρτα τοῦ ἐπιστάτη) κλείνει καὶ ξανανοίγει ἀμέσως!

—'Εξέρχεται ὁ 'Αλέκος ὁ καυμένος, ὁ ὁποῖος ἀποπειράται νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κοινόν. 'Αλλὰ τὸν πᾶνουνε τὰ γέλοια...

—'Ευχαριστῶ τὸ νοῦμον κοινόν τοῦ Μενιδίου γιὰ τὴν ἐνθερμον ὑποδοχὴν πὺ μὲς ἔκανε.

—Τί ταχυποῦνᾶς ρε σὺ; Τί θ' εἶπες αὐτά;

—'Ευχα μὲς ῥέεεε...

—'Ὀ! μὲ λουπουδύστε!

Κι' ἄλλες φωνῆς ἀπὸ τὴν πλατεῖα. 'Εξακολουθεῖ πρὸς γκα καὶ φασαρία. 'Η αὐλαία κλείνει.

—'Επεμβαίνω ἐγὼ νὰ καθυστερήσω τὸ κοινόν... 'Επεμβαίνει ὁ ἐνωματάρχης καὶ μὲ πόνγκα, κλωπῆσι στὴν σκηνή καὶ «γιοῦχα» Μενιδιάτικα τὴν αἰθούσα ἀδειάζει!...

—Ὁ δάσος μαζεύει τὰ μωγαλάκια του γρηγορητοῦ καὶ τὸ σκάει ἀπὸ τὴν πισινὴν πόρταν τοῦ σχολεῖου. Τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ἐγὼ ὁ χρηματοδότης, μὲ τὴν εἰσπραξὴν στὴν τσέπη μου. 'Εγὼ 96,50... δηλαδὴ 95,50 γιὰ τὴν μὴ δραχμὴ εἶναι κἀλπικὴ. Τίποτα μ' ἄλλα λόγια. Τζίφρος. Οὔτε τὰ ἔξοδα δὲ βγῆκανε καλὰ, καλὰ. Κρίμα ἢ φασαρία καὶ ἡ πρὸ γκα.

Ο ΠΙΠΙΝΕΤ

κάπως νωρίτερα ὁ κ. Κόκκινος τῆς «συνεντεύξεως» του.

—'Αλλὰ καὶ πάλι δὲν κατορθώνουμε νὰ μιλήσουμε μέσα στὴν ἐφημερίδα. Τὸ δημοσιογραφικὸ γραφεῖο φαίνεται πὺς δὲν εἶναι τόπος κατάλληλος γιὰ φιλολογικὴς συζητήσεις. 'Επειτα, ἡ παραμονὴ κάτω ἀπὸ τοὺς κρεμαστὸς ηλεκτρικοὺς γιόμπους πὺ ἀγγίζουν σχεδὸν τὰ τραπέζια καὶ τὰ χειρόγραφα, ὅσο μεγαλύτερη δυστοκία ἔχει ὁ συντάκτης τόσο κατεβάζει τὸ φῶς πρὸς τὸ χειρόγραφόν του... δὲν εἶναι εὐχάριστη, τουλάχιστον τὸν 'Ιούλιο.

Μετασφρόμεθα, λοιπόν, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλησιέστερα κέντρα καὶ ἀρχίζουμε. 'Αρχίζουμε ἀμέσως γιὰ τὴν συνέντευξιν πρέπει νὰ τελειώσῃ ποσοῦ φτάσουν οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ πὺ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ κάμουν ἔπειτ' ἀπὸ 'Ιούλιο.

—'Ετσι, δὲν κατορθώνω νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Εβδομάδος» πὺ θὰ ἦθελαν, θέλουν, νὰ δοῦν πὺς ἄρχισε νὰ γράφῃ μυθιστορήματα ὁ συγγραφεὴς τῆς «Κορίας με τ' ἄσπρο ὄλον», τῆς «Μυστικῆς Φωλιᾶς» τοῦ «Πιπίνου», τῆς «Μοιραίας Γυναικῆς», τοῦ «Με ἔρωτα χωρίς ἄγπην».

—'Ὁ κ. Κόκκινος στὸ σημεῖο αὐτὸ κάνει μὴ συμπλήρωσι:

—Σὺ ἔλεγα ὅτι μὴδὲς ἦρθε στὴν 'Αθήνα ἐνεργῶς στὴν 'Ιατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Εἴχασα νὰ σοῦ πᾶν ὅτι συγχρόνως ἐνεργῶς καὶ στὸ τιμῆμα ζωγραφικῆς τοῦ Σχολεῖου Καλῶν Τεχνῶν. 'Ὅπως ἄρτια ὡσεὶ τὴν 'Ιατρικὴν, ἐστὶν πραγματοῦσα καὶ ἡ ζωγραφικὴ γιὰ νὰ γράφῃ. Εἶν' ὁλῆς, πάντα πᾶν καὶ ἐκείνους τοὺς φοβεροὺς ἐξολογιαστῆδες, τὸν Ζολᾶ, τὸν Φλωμπέρ, τὸν Μπαλζάκ, τὸν Ντοστογιέφσκυ, τὸν Τολστόι.

—'Ὁ κ. Κόκκινος πὺς πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς κλίσεώς μου πρὸς τὴν φιλολογίαν ἔγινε λίγο πρῶτητερα μὲ μὴ ἔχοντι μὲν περὶ τοῦ «Θεμιστοκλέους» τοῦ Πλουτάρχου. 'Η ἐκθεσις αὐτὴ ἐπηνέθη ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς μου καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε πολὺ στὴν ἐκδοσὶ τῆς χειρογράφου ἐφημερίδας μου, ἡ ὁποία εἶχε ἀξιοσημειωτὴ ἐξέλιξις ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὸν Γουναῖο.

—'Η ἐντελὴς ὡσεὶ πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς κλίσεώς μου πρὸς τὴν φιλολογίαν ἔγινε λίγο πρῶτητερα μὲ μὴ ἔχοντι μὲν περὶ τοῦ «Θεμιστοκλέους» τοῦ Πλουτάρχου. 'Η ἐκθεσις αὐτὴ ἐπηνέθη ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς μου καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε πολὺ στὴν ἐκδοσὶ τῆς χειρογράφου ἐφημερίδας μου, ἡ ὁποία εἶχε ἀξιοσημειωτὴ ἐξέλιξις ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὸν Γουναῖο.

—'Η ἐντελὴς ὡσεὶ πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς κλίσεώς μου πρὸς τὴν φιλολογίαν ἔγινε λίγο πρῶτητερα μὲ μὴ ἔχοντι μὲν περὶ τοῦ «Θεμιστοκλέους» τοῦ Πλουτάρχου. 'Η ἐκθεσις αὐτὴ ἐπηνέθη ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς μου καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε πολὺ στὴν ἐκδοσὶ τῆς χειρογράφου ἐφημερίδας μου, ἡ ὁποία εἶχε ἀξιοσημειωτὴ ἐξέλιξις ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὸν Γουναῖο.

—'Η ἐντελὴς ὡσεὶ πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς κλίσεώς μου πρὸς τὴν φιλολογίαν ἔγινε λίγο πρῶτητερα μὲ μὴ ἔχοντι μὲν περὶ τοῦ «Θεμιστοκλέους» τοῦ Πλουτάρχου. 'Η ἐκθεσις αὐτὴ ἐπηνέθη ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς μου καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε πολὺ στὴν ἐκδοσὶ τῆς χειρογράφου ἐφημερίδας μου, ἡ ὁποία εἶχε ἀξιοσημειωτὴ ἐξέλιξις ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὸν Γουναῖο.

—'Η ἐντελὴς ὡσεὶ πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς κλίσεώς μου πρὸς τὴν φιλολογίαν ἔγινε λίγο πρῶτητερα μὲ μὴ ἔχοντι μὲν περὶ τοῦ «Θεμιστοκλέους» τοῦ Πλουτάρχου. 'Η ἐκθεσις αὐτὴ ἐπηνέθη ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς μου καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε πολὺ στὴν ἐκδοσὶ τῆς χειρογράφου ἐφημερίδας μου, ἡ ὁποία εἶχε ἀξιοσημειωτὴ ἐξέλιξις ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὸν Γουναῖο.

—'Η ἐντελὴς ὡσεὶ πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς κλίσεώς μου πρὸς τὴν φιλολογίαν ἔγινε λίγο πρῶτητερα μὲ μὴ ἔχοντι μὲν περὶ τοῦ «Θεμιστοκλέους» τοῦ Πλουτάρχου. 'Η ἐκθεσις αὐτ

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ

Στην ταινία αυτή της «Παραμύθων» τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Άντολφ Μανζού (Ζώρς Σαιν-Ζερμαίν) ή σύζυγος του Κάριν Κάρβερ (Έλινορ Τράντ), η Μάργκαρετ Λιούριςτον (Κλάρα Τζέλσον) και ο Εγγένιος Πιάλετ (Χάρου Τζέλσον). Το έργο αυτό παρουσιάζει την ζωή ενός παρισινού αριστοκράτου.

—Κύττα, κύττα!... Τι όμορφη σιλουέττα!... Καί, όμως, ο κόμης ντε Σαιν-Ζερμαίν, περίφημος διέδω και γυναίκες αρχίζει να παρακολουθεί την «όμορφη σιλουέττα» που σιγνήσκει στο δρόμο.

Ο Ζώρς ντε Σαιν Ζερμαίν περιφρονεί της γυναίκες... Για να είμαστε ακριβέστεροι, της θεωρεί όλες ως λάφυρα, που η κατάκτησής τους είναι χωρίς άλλο ευχάριστη, αλλά στής όποιες δεν πρέπει να δίνει κανείς υπερβολική σημασία. Παρ' όλα αυτά δεν διατάζει να παρακολουθεί καθέμια που συναντά.

«Η όμορφη σιλουέττα» που τον οδηγεί την στιγμή αυτή καταβάνει στο ξενοδοχείο όπου μένει. Και ο Ζώρς αναλαμβάνει—κάπως άρ- γά—είν' αλήθεια—η ώρα άγνωστος είναι μια απ' της παλαιοί του κατακτήσεις: η Κλάρα.

Η Κλάρα είναι τώρα παντρεμένη με κά- ποιο Χάρου Τζέλσον, ζημιάρ σαν τον Όθελλο, ο οποίος ξέρει να δαΐη στη θέση τους τους κυρίους που περιποιούνται τη γυναίκα του περισσότερο απ' ό,τι πρέπει.

Στο ίδιο ξενοδοχείο μένει η Έλινορ Τράντ, στενή φίλη της Κλάρας, τόσο ξανθή όσο η Κλάρα είναι μαλακρονή, και πολύ όμορφη.

Ελέποντας συγχρόνως το φοβερό σύζυγο του παλιού του θύματος και την αξιολάτρευτη Έλινορ, ο Ζώρς αισθάνεται μια παράξενη ε- παθυμία: να εγκαταλείψει την Κλάρα προς ό- φελος της φίλης της, κερδίζοντας έτσι μιαν όμορφη κατάκτηση και αποφεύγοντας δυσκο- λίες με τον Όθελλο.

Μονάχα που τα πράγματα δεν πάνε και τό- σο καλά. Αγόρας ένα θαμνίσιο μπουκέτο και κλεινόντας πονηρά το μάτι προσπαθεί να επαυχή να το δεχθεί εκείνη για την οποία προσοφείτα. Η Έλινορ τον δέχεται πολύ ψυ- χαρά, και κρίνει το μπουκέτο του επάνω στο τραπέζι με περιφρόνηση.

Προσεβλημένος στο φιλότιμό του ως α- κατανόητος Λόν Ζουάν, ο Σαιν Ζερμαίν απο- φασίζει να κατοικήσει στο ίδιο ξενοδοχείο, και δοκιμάζει να εκδιπλώ την ώραία άγνωστη.

Η Κλάρα, απ' έτερον, είναι πολύ συνη- μένη που ξαναβρίσκει το παλιό της φίλε. Ήταν άλλοτε πολύ έρωτευμένη με τον Ζώρς και κατά τα φαινόμενα η αγάπη της δεν έ- σβησε ολοσδιόλου.

—Ο Ζώρς είναι πραγματικά σίμ! σκέπτε- ται, ρεμβάζοντας. Πολύ πιο σίμ από τον άν- τρα μου!... Δεν μπορεί να γίνει σύγκρισή!...

Όταν μια παντρεμένη γυναίκα αρχίζει να δοίση ότι ένας άλλος άντρας είναι πολύ ά- σπότερος από τον άντρα της, το πράγμα άρ- χίζει να γίνεται επικίνδυνο.

Και νά, που κατά δυστυχίαν την ώρα που η Κλάρα θαμνίζει μια φωτογραφία του Ζώρς εγκαταβάνει ο άντρας της.

—Πούς είναι αυτός; ρωτά όρμώντας στο πορτοφόι. Μά είναι εκείνος που σε παρακο- λουθούσε προ όλιγου, ενώ ερχόσουν στο ξενο- δοχείο; τον είδα καλά.

—Αυτός; Δεν είναι πεντάρα για μένα, εί- να ο άρραβωνιαστικός της Έλινορ Τράντ! απάντησε η Κλάρα για να τον καθησυχάση.

—Α! είναι ο άρραβωνιαστικός της φίλης σου! κάνει ο Χάρου, μαλακωμένος. Γι' αυτήν λοιπόν ερχότανε στο ξενοδοχείο;

—Μά βέβαια!

—Λοιπόν γιατί σε παρακολουθούσε;

—Δεν με παρακολουθούσε, περπατούσε μο- νάχα πίσω από μένα.

Η διλωματική αυτή απάντησις καθυσάχα- σε τον σύζυγο.

ΤΟΥ ΖΩΗ

ση στη φύλη της που έ- γινε τώρα αντίληψή της: και ο Σαιν Ζερμαίν, που βρίσκεται ολοένα σε πιο στενότητα θέσι έμμενει να μη θέλη να διαλέξει.

Μά όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος, γρήγορα η αγά.

Η Κλάρα επθυμώντας να νικήση την Έλινορ προσκαλεί τον Σαιν Ζερμαίν ν' αναβή στο δωμάτιό της τώρα που ο άντρας της λεί- πει σε ταξίδι.

Το ταξίδι όμως ήταν μια πρόφασις του σι- ζύγου που παραφυλάγει και τοσάκνει τους έ- ρωτευμένους. Γίνονται νέες σκηές και η Έ- λινορ, απελά της, για να έμποδίσουν το δράμα, αναγκάζεται να δηλώσει ότι ο Ζώρς είναι άρ- ραβωνιαστικός της.

Τώρα ο Σαιν Ζερμαίν είναι ευχαριστημένος. Αφού η Έλινορ δήλωσε δημοσίω ότι θα παν- τρευτούν, δεν μπορεί πιά να πάρη πίσω τον λόγο της. Φυσικά ο κόμης δεν σκοπίζει πο- λή για τον γάμο που είναι τόσο αντίθετος με τα κρυφά του αισθήματα, αλλά δεν υπάγει άλλος τρόπος ν' αγαπηθεί από την αξιολάτρευ- τη αυτή μίς Τράντ.

Έντοίσις, όταν ξαναβρίσκει μόνος με της δυο γυναίκες είναι υποχρεωμένος ν' α- λλάξη τόνο. Καί η δυο κατανοητάς και που γυρίζουν την πλάτη. Η καίη μια φαντάζει ότι ο Ζώρς αγαπά την αντίληψή της και δια- बोλε! ούτε η μια ούτε η άλλη του συγγνώ- μης προσδοκία του.

Αλλοίμονο! Μία έκπληξις τον περμείνει. Μία μέρα γυρίζει στο ξενοδοχείο έπειτα από σύντομο περίπατο, μαθαίνει ότι η Έλινορ έ- φηγε χωρίς ν' αφήσει τη διεύθυνσή της. Αιτή τη φορά, τα πράγματα είναι σοβαρά, και δεν ξέρει αλήθεια τί να κάνει για να ξαναβρεί τη φριγάδα αυτή που νοιάζει εξαφν, δι' αγαπή πολλή περισσότερο απ' την Κλάρα, τώρα που εξαφανίστηκε.

Τέλος πάντων ανακαλύπτει την Έλινορ, της δοκιμάζει ότι μονάχα εκείνη αγαπά και την βρεθεί να ξαναγυρίσει στο ξενοδοχείο για να παρενβηθί σε μια συνομιλία μεταξύ αυτού και της Κλάρας. Θέλει έτσι να της δώσει την από- δειξι της ειλικρινείας του για τη σχέση του με την νέα γυναίκα, το κάτω της γραφής, εί- να αβωδότες.

Η Έλινορ δέχεται να επιστρέψει και ν' ά- κούση τη συνομιλία αυτή, η οποία θα την κα- θησυχάσει αρκετά. Είναι όμως γραμμένο ότι η τύχη θα είναι ενάντια ως το τέλος στον δι- στυχιωμένο αυτόν Ζώρς. Τώρα που είναι πραγ- ματικά έρωτευμένος και έτοιμος να παντρευ- θή δεν έχει τύχη. Επέρχεται μια παρεξήγη- σις και το αποτέλεσμα της συνετεύσεως α- τής ήταν τέτοιο ώστε η Έλινορ είναι απολύ- τως βέβαια, αυτή τη φορά, ότι ο κόμης την κοροϊδεύει και ότι αγαπά την Κλάρα.

Του κόμου ο κόμης προσπαθεί να διορθώσει την άνουσια γκάρα του προσφέροντας στην Έλινορ ένα θαμνίσιο μπουκέτο τριανταφυλά.

Η νέα φεύγει πάλι, έξω φρενών.

Ένας αξιοματικός, φίλος του Σαιν Ζερ- μαίν ο οποίος συναντά τον τελευταίο αυτόν με το μπουκέτο στο χέρι του, και με πρόσωπο ά- πελυσμένο, τον παρηγορεί ειρωνικά.

—Τοξάτε γρήγορα, φιλαράκο μου! Πώς! Έσείς, ο δάσκαλος όλων μας στα ερωτικά ζη- τήματα, καταντήσατε να σφιγγετε άπανο στην καρδιά σας ένα περιφρονημένο μπουκέτο και να μη ξέρετε τί να κάνετε για να κατακτήσε- τε μια μικρούλα που σάς κοροϊδεύει; Κουρά- γιο, έμμετός!

Ο Σαιν Ζερμαίν παίρνει ξαφνικά θάρρος από τα λόγια αυτά. Ξαναρχίζει την καταδίωξι της μηνητής του.

Ύστερα από μια συγκαταληκτική εξέηση άνα- μεταξή τους, η Έλινορ, που την τρανάζουν ακόμα οι λυγμοί, πέφτει στην αγκαλιά του Ζώρς.

Η Κλάρα θα μείνει με τον ζημιάρ σύζυ- γό της και η Έλινορ θα παντρευτεί τον άγα- πημένο της.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μία άτεπασμένη άνα- γνώστριά μου μου είχε γράψει κάποτε για να μου διηγηθώ τα βάσανά της:

«Οι συνήθειες στη ζωή της ένα πρόσωπο που της έωσα μεγάλην έντυπωση, το πρόσωπο αυτό της έ- δειξε πολλή αγάπη και έ- στερα από λίγους μήνες την έλθονόνησ αφήνοντάς την να πλάθη δεινρα ά- παρματοποιήτα. Η μικρή, πληγωμένη από την άσπλαχη αυτή εγκατά- λειψα βρίσκεται στη ζωή βαρετή, θέλει να πεθά- νη και μου ζητά την συμβούλή μου πριν άπο- φασίσω το μεγάλο ταξίδι.

Φυσικά της απήντησα άμέσως με τον φό- βο μήπως έκτελέσει την επθυμία της, της έ- ξήγησα πόσο άνοητη ήταν να σκέπτεται έτσι και της έδωσα όλες της άπα- τούμενες συμ- βουλές. Τα κα- λά άποτελέσματα δεν άργησαν να φανούν: Η κοπελίτσα για- τρευτή από το μεγάλο της πά-θος και μου έ- γραψε δυο φορές για να μ' ευχαριστήσει για την πολύτιμη συνδρομή μου. Τώρα πιά όμως που γιατρευθήκε άς μου έπαυθην να της πω ότι τα σημενικά κορίτσια δεν πρέπει να είναι έτσι. Πρέπει να έχουν πάντα ύπ' ό- νη τους ότι οι άνδρες δεν είναι διόλου κατη- γορητέοι άν κυττάζουν να βρούν άπως-άπως μιάν άπόλαυσι. Αυτό είναι το χαρακτηριστι- κό τους: αλλά στα κορίτσια ενάτωκεται να μη τους παίρνουν πάντα στα σοβαρά και να μη γελιούνται από τον πρώτον τυχόντα. Άς εί- ναι λιγότερο εικόλοπιστα για να αποφεύγουν περιττές διαφεύσεις.

Ε..

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Τόσον τα μεγάλα δσον και τα μικρά κα- πέλλα είναι πολύ στη μόδα έφρέτος και ύπο- θέτομεν ότι αυτό ίκανοποιεί δια τα γούστα διότι υπάρχουν φυσιογνωμίες στής όποιες τη- γαίνουν τα μέν και άλλες στής όποιες πηγαί- νουν τα δέ. Πάντως για προή, είναι κατώ- ληψες ή λιγές καπλίν σε χρώματα ρός, σπεί και λευκό καθώς και ή καπλίν από πολύ μα- λακιά ψάθα φυσικού χρώματος με μια κορδε- λίτσα ή ένα άνθος τοποθετημένο στην μα- πλευρά. Η καπλίν όμως δεν άποκλείονται και τα δρόνια, με τη διαφορά όμως ότι τότε γί- νονται από ψάθα πιο λουστή ή και από λέ- ξα και το γαργιρίσμά τους είναι άνάλογο.

Μερικές έντοίσις ιδιόρρυθμες δεν διαστά- ζουν να έμφανισθούν με τουαλέττα την όποιαν συνοδεύουν με λιτή καπλίν του ίδιου χρώμα- τος. Είναι μια ιδιόρρυθμία που συγχωρείται ό- ταν, έννοείται, το λιτό καπέλλο είναι καλο- φτιαγμένο. Π.χ. Είδαμε στής κορδές του Λονδών λιγές καπλίν ρός και λευκές να συνο- δεύουν άμοιόχρωμες τουαλέτιτσες από κρέπ ντε σίμ, ή τουά ντε σουά.

Μετά τα λινά τα όποια έμφανίζονται και ως καπλίν, αλλά και ως κλοσάλα συνηρίζονται πολύ ή τόκες, τα κλός, τα μπερέ, τα είδος μπονέ, και ή ποικιλία είναι τόσο μεγάλη, ώστε ίκανοποιούνται δια τα γούστα.

Έας όρώσις συνδυασμός άπ' αυτούς που έκαμαν την έμφανίσιν τους έφρέτος είναι ά- να και υπό από άμοιόχρομη ή διαφορετικού χρώματος λέξα, αλλά ο συνδυασμός αυτός για να είναι έπαυξημένος πρέπει να είναι καμωμέ- νος με πολλή τέχνη, άλλως καταντά πολύ κο- νός. Σημειωτέον δέ ότι πρέπει να χρησιμο- ποιείται μόνον για καπέλλα τουαλέττας.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Grétor

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Μερικοί διατείνονται ότι δεν πρέπει να μα- γιάρωνται ή γυναίκες, διότι με το μαγια- ρισμα πλουτίζουν μόνον τους διαφόρους μυ- ροπόλεις χωρίς να κερδίζουν αυτές τίποτε. Πόσον όμως είναι άπατημένοι! Καί άν άνα-

Μπερέ μπλε μαρέν.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ

Πιλάφι άρακά.— Δόσις δι' έξ άτομα: 2 φλυτζάνια τσαγιού ρύζι, 4 φλυτζάνια νερό ή ζουμί, 1½ φλυτζάνια βούτυρο, ά- λάτι και πιπέρι άνάλογο και 1 κοντί άρακά.

Βάζομε πρώτα το ρύζι μέσα σε 1 δοξά ζεστό νερό και μια χούφτα άλάτι: το αφήνομε μισή ώρα, το σου- ρώνομε και το ξεπλένομε. Βάζομε το ζουμί με το βούτυρο να θράσουν λίγο και ρίχνομε το ρέ- ζι αφήνοντάς να πάρουν θράση. Τότε λιγο- στεύομε τη φωτιά και αφήνομε να άπορροφη- θη το ζουμί. Όταν το πιη, ζεματάμε με λίγο καμμένο βούτυρο και σεπατάομε την κατσα- ρόλα 5-8 λεπτά της ώρας. Έν τώ μεταξύ σο- τάρομε με βούτυρο τον άρακά και σερίβομε το πλάφι λοφοειδώς, κάνομε τρύπα εις την μέση και τοποθετούμε τον άρακά.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ο καθός πρέπει άνδρας ποτέ δεν καταχρά- ται της φίλης που μπορεί να του προσφέρει μια γυναίκα, και δεν λέγοντα δεδωδώς κυρίω εκείνο που καυχώνται, είτε αλήθεια είτε ψέμ- ματα, ότι είχαν σχέσεις με μια γυναίκα. Ά- κόμη και άν το πράγμα έχει περιέλθει εις γνώσιν πολλών, ο καθός πρέπει άνδρας το άρ- νείται.

Ποτέ επίσης δεν πρέπει να παύη να είναι ευγενής, όταν έχει απέναντί του μια γυναίκα και άκόμη και έν άπουσία της δεν παραλείπει τον σεβασμόν που της όφειλε.

Ο καθός πρέπει άνδρας έστω και άν τρέ- φη συμπάθειαν δια μια γυναίκα δεν όμλει ποτέ περί αυτού εις τρίτους, άκόμη και άν πρό- κεται να την ύπανδρευθί. Μόνον όταν δια κα- νονισθών το άναγγέλλει έπιστωμώς.

Με μια λέξη όταν όμλει με φίλους του άπο- φεύγει να άναφέρει όνόματα γυναικών ή κο- ρισσιών είτε δια να επαινέση, είτε δια να κα- τηγορήση.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ρέαν Σ υ λ ό ι α ν.—Διαβάξτε την ειδι- κήν μου στήλην και άκολουθείτε κατά γράμμα όσα γράφω. Η διαίτα που σάς έσώτησαν πο- λή καλή, και να την άκολουθήσετε συστημα- τικώς.

Μαίρη Μ. Σόρον.—Η πρώτη έκδοσις ήτο της «Αγκύρας» αλλά έξηγητήρη άναγκα- στικώς θα πάρετε την έλληνα μετάφρασιν της δεύτερας έκδόσεως.

Τιμόκλειαν Μ. Α.—Ένταύθα.—Τού ία- τρού σας ή συμβούλης πολύ άνευχέρις: ό ό συμβουλευα πλίσσις με έλαφραν διάσταν βορικού και συγχρόνως νά παύετε σιτορ d'iodure de fer και κονταλά της σούπας την ώραν του φαγητού σας μεσημέρι και βράδυ.

Ός κρέμαν σάς συνιστά την Χαζελίνην και πούσαν την Λεκιλά.

Κων. Βελ.—Πειραιά.—Όσον πρόθυμος και άν είμαι δεν είναι δυνατόν να είμαι παν- τούδυναμος. Γι' αυτό άδυνατώ να σας ύπαδει- ξω δια ποίον τρόπον θα μπορούσατε να άποφύ- γετε το καθήμερον έξουσία και συγχρόνως νά έχετε το πόδαπόν σας έξυμμένο.

Σ έ μ π λ.—Μου ζητάτε όδο πράγματα ά- συμβίβαστα: να άδυνατήση το σώμα και να παύνη το πρόσωπον. Η μαυρίλα του ήλιου φεύγει κάπως με γισούτι, ή πανάδες όμως δύσκολα εξαλειφούνται. Πρώτον να εκτιθεσθε εις τον ήλιον χρησιμοποείτε Χαζελίνην, προσ- φιλάσει άρετά. Διά να γίνετε διπλωματις θα δώσετε έξέτασεις, και πλην των προσόντων που έφέρετε 1-2 έννας γλώσσας πείπει νά έχετε μια κάποια έμφανσις. Έχω μεταφράσει τα έξες: Όθλια, Μάρελ, Ζακελίνα, Βεατρίκη, Άγνή, Δοκίμασα, Καίνεμαρ, Άγοροκόριστο, Νυχτώνει, Λιάνα, Κοκτέτα, Λήδα, Τρις Έ- δωμάδες, Σάος και Διάβολος, Μπέν-Χούρ, Είναι δια έκδοσις Βασιλείου ή «Αγκύρας».

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

H ZW ZW
 EPAXWH

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

Αἱ συνδρομαὶ τῶν ἐπαρχῶν ἐπιβαρύνονται
 μετὰ μίαν δαρχμὴν διὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.
 Ὁ συνδρομητὴ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐδδαμὰς»
 τὸ λαμβάνον ἐλεύθερο ταχυδρομικὸν τέλοσ.
 Κατὰ τεύχος πωλεῖται πρὸς 15 καὶ 18
 δαρχμάς.
 Ἀθῆναι Σπιδίου 303.
 Πειραιᾶ Φίλωνος 36.

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ANNALS

113

ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ... ΕΝΟ-ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ENO'S 'FRUIT SALT'

Διά ν' απολαύσετε πραγματικά την θάλασσα, την άμμουδιά και τον ήλιο πρέπει να εύρισκεται ο οργανισμός σας σε ευδιάθετον κατάσταση. Θαλασσινά λουτρά και ήλιοθεραπεία χωρίς διάθεσιν, χωρίς κέφι, όχι μόνον δεν ευχαριστούν, αλλά και βλάπτουν.

Ένα ποτήρι νερό με ένα κουτάλακι ΕΝΟ είνε το πειό ω-

φέλιμο και ευχάριστο αεριοῦχο λουτρό που σας καθαρίζει εσωτερικῶς. Βοηθεῖ τὸν ὀργανισμό ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς καθημερινὰς του ἀκαθαρσίας καὶ καθιστᾷ τὸ αἷμα δροσερό καὶ καθαρό. Ἀπ' αὐτὴν δὲ τὴν ἐσωτερικὴν καθαριότητα ἐξαρτᾶται, περισσότερον ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ἡ διαύγεια τοῦ πνεύματος καὶ ἡ σταθερότης τοῦ χεριοῦ στὴν ἐργασία,

ἡ διαπεραστικότητα τοῦ βλέμματος καὶ ἡ κυριαρχία τῶν νεύρων στὸν ἀθλητισμὸ καὶ τὰ σπόρ, — με λίγα λόγια ἡ ὑγεία. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο πρό- τὸν ποὺ νὰ ἔχῃ τὴν ἴδια χιονάτη ἀγνότητα, τὴν αὐτὴ εὐεργετικὴ δύναμι. Δοκιμάσατε ὅλοι τὸ ΕΝΟ καὶ θὰ πεισθῇτε ὅτι τὰ ἐξήντα χρόνια τῆς ἐπικρατήσεώς του στὸν πολιτισμένον κόσμον εἶνε ἡ καλλί- τερα δικαίωσις τῆς φήμης του.